

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 162 *Eylül 2011 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

YEKİTİ

TEKOŞİN

SERKEFTİN!

www.partizanarsiv.net

GENÇLİK ÇADIRI DEĞİŞİM VE DÖNÜŞÜMÜN DİNAMİĞİ GENÇLİK

Açılış Toplantısı

Amed'in Sur ilçesinin gezilmesi

- 1-Sistemlerin oluşumunda gençlik
(Deneyim paylaşımı, Serbest Kürsülü Toplantı)
 - Devrimler ve gençlik(Fransız, Rus, Çin ve Dünyadaki diğer devrimler)

- 2- Gençlik Demokratik Özerkliği tartışıyor
(Deneyim paylaşımı, Serbest Kürsülü Toplantı)

- 3- Ortadoğu Halk Serhıldanlarına Genç Bakış
(Deneyim paylaşımı, Serbest Kürsülü Toplantı)
Tunus, Mısır, Libya, Suriye, İran

- 4- Kürdistan Özgürlük Mücadelesi
(Deneyim paylaşımı, Serbest Kürsülü Toplantı)

- 5- Militarizm Zorunlu Askerlik ve Vicdani Ret
(Deneyim paylaşımı, Serbest Kürsülü Toplantı)

- 6- Yozlaştırma ve Geleceksizleştirme Politikaları
(Deneyim paylaşımı, Serbest Kürsülü Toplantı)
 - Sınav Denklemine Gençlik
 - Bologna Süreci ve etkileri

- 7- Gençlik ve Özsavunma
(Deneyim paylaşımı, Serbest Kürsülü Toplantı)

- 8- Alternatif Sağlık Politikaları (Deneyim Paylaşımı)

- 9- Sosyalist Erternasyonde Genç Olmak (Deneyim Paylaşımı)

www.partizanarsiv.net

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Güncel politikada art arda gelişmelerin yaşandığı, bu gelişmelerin sınıf mücadelesi cephesinden de ciddi yansımalar bulduğu bir yaz dönemini daha geride bırakmış bulunuyoruz.

Emperyalistlerin Türkiye ve bölge nezdinde açığa çıkan yeni ihtiyaçlarının yarattığı yeniden yapılandırma süreci başta Kürt ulusal sorunu olmak üzere hemen her cephede kendini göstermeye devam etmektedir. Tasfiye zehrini Kürt ulusuna yutturmaya başarmak için çaresizce çırpınmaya devam eden egemenler aslında yeni olmayan uygulamalarla T. Kürdistanı'nda yürüttüğü haksız savaşı tırmandırmaktadır. MGK toplantısına birlikte düğmeye basılmış, PKK'nin eylemleri bahane edilerek kapsamlı bir saldırı dalgası başlatılmıştır.

Egemenler yeni kanlı hesaplarını hayata geçire durunsunlar, ezilenler cephesinden gelen sesler durmamakta, sokaklar ısınmaya devam etmektedir. Kürt ulusu kanlı MGK paketine hemen gereken yanıtı vermiş, sınıra yürümüş, Barış mitinglerinde polis güçlerinin saldırısına karşı "bu-

radayız, savaşıyoruz!" mesajını vermiştir. Tüm bu yaşananlar, egemenlerin kirli planları ve Kürt ulusunun direniş hattındaki ısrarı önümüzdeki süreçte yaşanan gelişmelerin şifrelerini taşımaktadır.

Sürecin bütün hızıyla ilerlediği, egemenlerin saldırılarını artırdığı bir dönemde yeni sayımızla sizlerle birlikteyiz. Bu sayımızda da güncel gelişmelere ilişkin yazılarımızı sizlere sunuyoruz. Güncel politikanın ana başlığı olan Kürt ulusal sorunu üzerine hazırladığımız dosyamız kapsamındaki teorik ve politik yazılarımızın ilgiyle okunacağını düşünüyoruz. Bu sayımızda güncel gelişmelerin yanında geçtiğimiz Temmuz ayında ikincisini gerçekleştirdiğimiz işçi çalışmalarımızdan çıkarttığımız deneyimlerin ışığında hazırladığımız yazıları da sizlerle paylaşıyoruz.

Divan toplantımızda kararlaştırdığımız yayın kampanyamız bu sayımızla birlikte başlamış bulunuyor. Bu kampanyamızın kolektif bir örgütleyici olarak yayın faaliyetinin ele alınmasında bizlere daha fazla katkı sunacağını, daha fazla okurla, daha örgütleyici bir tarzda bizleri buluşturacağını düşünüyoruz. YDG'lilerin güçlü bir biçimde sarılması gereken yayın kampanyamıza, okurlarımızın da görüş ve önerileriyle, yazılarıyla destek sunmalarını bekliyor, okurlarımızı devrimci yayınıma daha fazla sahiplenmeye çağırıyoruz.

Bir dahaki sayıda görüşmek üzere...

İÇİNDEKİLER	İsyan.....	2-3	Kolektifin Sesi	30-31-32
	Özgür Okul	10-11	Gençliğe Notlar	33
	Forum	14-15	Dosya: Ulusal Sorun.....	34-51
	Denge Ciwanê	17-18	Tuzla İşçi Çalışmalarından	54-60
	Genç Kadın	26-27	Derya yoldaş anısına.....	61-62
	Ufuk	29	Bellek	63-64

Yaygın süreli

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 445 16 15
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

EM HEM Ü KURD IN!

Kürt “açılımı” bütün hızıyla sürmekte, demokrasi rüzgarları bütün hızıyla esmektedir. Bu esinti hepimizi ama en çok da Kürt ulusunu etkisi altına almaya devam etmektedir. Irak’a, Afganistan’a, Libya’ya “demokrasi” götüren efendilerini feyz alan Türk hakim sınıfları sözde yeni olan bir savaş ilanında bulunmuş, Kürt ulusuna yönelik “**demokrasinin**” dozunu artırmıştır.

Kürt ulusuna yönelik imha politikasının 90 yıllık devlet politikası olduğunu biliyoruz. PKK şahsında, açılım hikayeleri ile Kürt ulusunun haklı ve meşru direnişinin tasfiye edilme-ye çalışıldığı da açılım tartışmaları başlar başlamaz hemen açığa çıkmıştı. Emperyalist efendiler, içine girdikleri krizi aşmak, Ortadoğu’daki isyancı dinamikleri boğmak ya da teslim almak için girişimlere başlamışlardı. Bu girişimlerden Ortadoğu’da önemli rolleri olan 4 ülkeyi (Türkiye, Suriye, Irak, İran) birden etkileyen Kürt ulusu da payını hemen almıştı. Ortadoğu’da yürüttüğü haksız savaşlarda beklediği gibi karşılanmayan emperyalistler ülkemizde uşakları eliyle açılım sahtekarlığını devreye sokmuştu. Ortadoğu’daki halk ayaklanmalarının devreye girmesi ise emperyalistlerin bölge nezdindeki krizini derinleştirmiş; buna bağlı olarak da açılımın, yani tasfiye sürecinin önemini artmıştı.

Türk hakim sınıfları açılım dedikçe saldırılar artırılmış, özellikle seçim döneminde hat safhaya çıkan manipülasyon odaklı saldırı ile tasfiye zehirini Kürt ulusunun içmesi için çaba gösterilmişti. Kürt ulusunun direnişi dinamiklerini yok etmek isteyen egemenler 90 yıllık devlet geleneğini daha kalın bir perdenin arkasına gizlemeye çalışmıştı.

Nihayetinde tekrar perdenin incelendiği noktaya gelindi. Egemenlerin tıkanıdığı koşullarda saldırılarını farklı biçimleriyle sürdürmeye başlamaları elbette şaşırtıcı değildi. Seçimlerin ardından açılım aldatmacasına, onca manipülasyona, baskı ve sindirme politikalarına karşın Ulusal Hareket’in seçim sürecinden güçlenerek çıkması, silahlı direniş çizgisinden taviz verilmemesi, egemenleri bölge nezdinde “farklı politikaları” devreye sokmaya “zorlamış” oldu. **Açılım furçasının daha açıktan ve pervasız savaş ilanı olarak devam edeceği, iletir demokrasi söylemleri eşliğinde devletin yakın tarihinde sıkça başvurduğu yöntemleri ön plana çıkaracağı başından beri ortadaydı.** Aksi bir durum olmasının tek yolu açılım yalanına Kürt ulusunun inanıp teslim olmasıydı.

Kürt halkı şahsında, azgınlaşan saldırı silsilesinin hedef tahtasında bir bütün olarak demokrasi mücadelesi ve ezilenlerin çıkarları durmaktadır

Egemenlerin hesapları boşa çıktı ve Kürt ulusu teslim olmadı.

Seçim sürecinden hemen sonra BDP milletvekillerinin engellenmesi, gerillaya yönelik operasyonlara hız verilmesi egemenlerin bu sürece nasıl hazırlandıklarının sinyallerini vermişti. Operasyon adı altında gerillaya dönük imha planlarını yoğun şekilde devreye sokan faşist TC güçlerine karşı en meşru hakkını kullanan PKK’nin eylemleri (özelde Silvan’da 13 askerin öldüğü eylem) öne sürülerek Kürt ulusuna yönelik şovenizm rüzgarı bir kez daha estirildi. Burjuva medya da elbette hemen misyonuna uygun olarak kanlı şiarları manşetlerine taşıdı. “Ne de olsa yine terör örgütü devreye girmiş; AKP’nin onca uğraşına rağmen tatmin olmamış, yüce devlete saldırmıştı.” Faşist TC’nin bölgede sürdürdüğü kanlı savaş şiddeti kimi zaman atılarak kimi zaman azaltılarak aralıksız sürdürülmekteydi. Ancak çanak yalayıcı bilim um medya erbabının da desteğiyle sanki devlet önceden savaşı bitirmiş, PKK sürdürmüş bunun karşısında devlet yeni bir savaş ilanında bulunmak zorunda kalmış gibi bir tablo sundu.

Böylece egemenlerin devreye sokacağı yeni kanlı politikalar, yeni tutuklamalar, yeni katliamlar için ortam hazırlanmış oldu. Devletin en temel kurumlarından olan MGK’nın oturma şekli üzerinden “**sivilleşiyoruz, demokratikleşiyoruz**” aldatmacalarına ispat olarak sunulan toplantısından ulu-

sal harekete yönelik kapsamlı bir saldırı paketi çıktı. “Sivilleşme” tartışmalarını gerekçe göstererek birbirine sıkıca kenetlenen devlet kurumları, topyekün bir saldırı silsilesini devreye soktu. TC’nin yakın tarihte bölgede döktüğü kanda ciddi payı olan Özel Harekat Timleri zaten 2010’dan beri bu organize sürece hazırlanmaya başlamıştı. Özel Harekat timlerinin katletme potansiyelinin artması için hükümet yetkilileri hiçbir masraftan kaçınmamıştır. Valilerin yetkilerinin artırılmasının, gerillaya dönük operasyonları yönetecek güç haline getirilmesinin de kanlı savaş politikasının önemli bir parçası olması beklenmektedir. Sadece T. Kürdistanı’nda değil, 81 ilde OHAL valisi uygulaması tekrar devreye girecektir. Geçmişte olduğu gibi OHAL valisi uygulaması ile bölge halkının yaşamı kabusu çevrilecektir.

Hepimiz Solin Bebeği!

MGK toplantısından çıkan kanlı paketin en önemli ayağı olan gerillayı imha çalışmaları elbette hemen devreye sokulmuştur. Bayram sonrası da beklenmemiş, 17 Ağustos itibariyle Zap ve Kandil’de İran’la eşgüdümlü olarak yoğun bir hava operasyonu başlatılmıştır. Askerin ve polislin birlikteliğiyle gerçekleştirilecek olan kara operasyonunun da en kısa zamanda devreye girmesi beklenmektedir. Devlet psikolojik savaşın bir parçası olarak PKK’ye yaklaşık 100 kişilik bir kayıp verdirdiği yalanını ilk elden çaresizce ortaya atmıştır. PKK kaynaklarına göre ise sadece 3 gerilla şehit düşmüş ve Murat Karayılan’ın yakalandığı söyleminin de asılsız olduğu kısa zamanda anlaşılmıştır. **Bu yalanların acizliğinin ve daha baskından yenilmiş olmanın bir işareti olduğu ortadadır.** Nitekim Ulusal Hareketin önder kadroları kararlılıklarını dile getirmişler, devletin savaş ilanına “**Savaşıcağız!**” diye cevap vermişlerdir. Bu kararlılık sürdüğü sürece gerillanın yenilmesinin ancak egemenlerin bir temennisi olacağı bilinmelidir.

Hükümetin bu yalanları devam ededursun gerçek olan yine devletin gerillaya saldırmakla yetinmemesidir. Çatışmaların ilk günlerinde 7 sivil, devlet güçleri tarafından bebek yaşlı demeden öldürülmüştür. Sivil bir aracı hedef alan Türk savaş uçaklarının bombardımanı sonucu biri altı aylık Solin Bebek olmak üzere 4’ü çocuk 7 kişi yaşamını yitirmiştir. İran’ın saldırıları ile de bölgede yaşayan halk katledilmektedir.

Hepimiz Heval Yıldırım’ız!

Sınır bölgesinde sürdürülen bu kanlı bombardımana karşı direnişi Kürt ulusu beklenen cevabı vermiştir. Bayramı bombalarla karşılayan gerillasına sahip çıkmak, bu kanlı operasyon silsilesine tepki göstermek için sınıra akın etmiştir. Burjuva medyada “PKK sivilleri öne sürüyor!” başlıklarıyla yer alan bu eylemler Kürt ulusunun teslim alınamayaca-

ğının yeni bir ilanı olmuştur.

Devletin kolluk güçleri her zamanki gibi sınır gözetmeksizin canlı kalkan eylemcilerine saldırmış, onlarca kişi yaralanmıştır. Kolluk güçleri protestolar sırasında öldürdüğü insanlara bir yenisini daha eklemiştir. Hakkari’nin Çukurca İlçesi’nde Vali’nin emriyle asker ve polislin bulunduğu noktadan açılan ateş sonucu BDP’li Yıldırım Ayhan yaşamını yitirmiştir.

“Hepimiz Apo’yuz!”

Kürt ulusunun direnişini kırmak, Ulusal Hareket’i teslim almak için yöntem değiştiren devlet yetkilileri Abdullah Öcalan’la olan diyoluğunu da son süreçte kesmiştir. Bu görüşmelerin amacının Ulusal Hareket’in taleplerini tartışmak ve bu talepler doğrultusunda sorunu çözmek olmadığı birkez daha apaçık meydana çıkmıştır. Ulusal Hareket’i teslim alamadığı, Kürt ulusuna direniş çizgisinden geri adım attıramadığı oranda bu görüşmeler de devlet için önemini kaybetmiştir.

Dahası PKK önderi Abdullah Öcalan şahsında Kürt ulusunun iradesine saldırı girişimi başlatılmıştır. Tamamen insanlık dışı bir uygulama ile Öcalan’ın ailesiyle ve avukatları ile görüşmesi engellenmekte, mektup, telgraf gibi araçlarla da iletişim kurulmasının önüne geçilmektedir. Öcalan’ın dış dünyanın bağımlı keserek devlet, Kürt ulusunun demokratik taleplerini görmezden gelebileceğini zannetmektedir.

Bu Saldırı Hepimize, Bu İsyan Hepimizin!

Açılım sürecini ve devamındaki “**savaş ilanını**” genel hatlarıyla incelediğimizde önümüzdeki süreçte yaşanacakları tahmin etmek zor değildir. Özellikle Ortadoğu’daki çıkarlarını elde etmek için önünde hiçbir engel istemeyen emperyalistler ve onların bölgedeki uşakları engel olarak gördükleri güçleri ortadan kaldırmak için ellerinden geleni artlarına koymayacaklardır. Hükümet yetkililerinin Ortadoğu’da ordan oraya gezmesinin, harıl harıl görüşmeler yapmasının bu ihtiyaca mütealliktir.

Kürt halkı şahsında, azgınlaşan saldırı silsilesinin hedef tahtasında bir bütün olarak demokrasi mücadelesi ve ezilenlerin çıkarları durmaktadır. Öldürenler, bombalar yağdıranlar, kelepçeler takanlar, tecrit edenler; askeriyle, siyasi partileriyle, yargısıyla, medyasıyla topyekün bir biçimde Kürt ulusunu, bu anlamda demokrasi mücadelesini teslim almaya odaklanmıştır. Bu tablo bizlerin de odaklanması gereken noktayı işaret etmektedir.

Hepimiz bombardımanda öldürülen Solin bebeği, hepimiz canlı kalkan eyleminde şehit edilen Hewal Ayhanız, Hepimiz insanlık dışı muamelelere tabi tutulan, Kürt ulusundan izole edilmek istenen Apoyuz!

Em Hem û Kurd in!

Bir gazete kolektif bir örgütleyici olabilir mi?

Devrim kapsamlı ve karmaşık bir inşa etme işidir. Bu kapsamlı ve karmaşık süreci ilerletebilecek bir aygıt olmaksızın, devrimin inşası mümkün değildir. Bir başka deyişle devrimci bir örgüt inşa edilmeksizin devrim gerçekleştirilemez. Bu durum esasta devrimin başat gücü olan komünist partiler açısından böyledir. Ancak halk gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal kesimlerinin demokratik kitle örgütlenmesi olan örgütümüz de devrimci mücadelenin önemli bir mevzisi. Örgütümüzün ayağa dikilmesi ile devrimin ilerlemesi arasında azımsanmayacak bağlar bulunmaktadır.

Bu yüzden bir YDG'linin hedefi devrimin ilerlemesine azami katkı sunmaktır, bu ana hedefin gerçekleşmesinin yolu ise YDG'nin bir örgüt olarak inşa edilmesi ve geliştirilmesidir. Burada bahsedilen devrimci iddialarına uygun bir konumlanmış içerisinde olan, bir örgüt olmanın gereği olarak kolektif ve sistemli çalışabilen, bu anlamda hedeflediği kitleye hitap edebilen, hızla gelişen, yenilenen bir örgüttür. Bu gelişme, yenilenme, kitleleri örgütleme süreci kendiliğinden bir süreç değildir. Bir örgütün, gerçek manada bir örgütün yaratılması inisiyatifli, kararlı ve cüretli faaliyetçilerin örgütün genel ilkeleri ışığında gerçekleştirdiği müdahalelere ve yine bu faaliyetçiler tarafından geliştirilen bir takım araçlara bağlıdır.

Örgüt yaratmanın araçları dediğimizde ilk aklımıza gelen araç kuşkusuz **yayındır**. Bir örgütlülüğün en temel hedeflerinden birisi politika belirlemektir, ancak politika belirleme gündeme ve ihtiyaçlarımıza dair analiz yapmakla yetinmek değildir. Kitlelerle buluşmayan, kitlelerin örgütlenmesine hizmet etmeyen politika anlamsızdır. Sürekliliği sağlanmış kitle çalışması, canlı ve yaygın bir ajitasyon/propaganda faaliyeti varsa politikalarımız yaşam buluyor demektir. Politikalarımızı en kapsamlı şekilde kitlelerle paylaşabileceğimiz aracımız ise elbette dergimizdir. Hedef kitlemiz olan gençlik kesimlerinin sorunlarını, bu sorunlara bakış açımızı anlatabileceğimiz, egemenlerin saldırılarını bir çok yönüyle teşhir edebileceğimiz en önde gelen materyalimiz dergimizdir. Bu çerçeveden değerlendirdiğimizde misyonunu yerine getiren, nitelikli bir dergimiz

yoksa, veyahut dergimizin dağıtımı dar bir çevreyle sınırlı kalıyorsa politikalarımız yaşam bulmuyor demektir.

Sadece kitlelerin devrimciliğe ilerlemesi için değil, bizlerin de devrimcilikte ilerlemesi için nitelikli bir dergi olmazsa olmaz bir araçtır. Dergiyi eleştirel bir gözle okumak, yazıları tartışmak, yazı yazmak, derginin dağıtımını örgütlemek; bunların her biri başlı başına birer eğitim sürecidir. Sürekli olarak gündemi takip eden, kitleden beslenen, kitleyi besleyen, analizler yapan, yazılarını yazarken bolca araştırma yapan, çok yönlü bakabilen bir bileşenin çıkardığı dergi elbette aksi tür-lüsünden çok farklı olacaktır.

Elbette dergiyi örgüt çıkarır, ancak dergi de kolektif ve sistemli çalışan bir örgütün yaratılmasının olmazsa olmazıdır. Eğer ortada bir devrimci yayın yoksa ya da yayın kolektif bir kafa yoruşun ve emeğin ürünü değilse orada bir devrimci örgüt yoktur. Eğer çıkartılan yayın nitelik olarak geriliyorsa, o dergiyi çıkartan bileşenin niteliği geriliyor demektir. Eğer yayının hitap ettiği kitle darlaşıyorsa orada örgüt darlaşıyor demektir. Eğer bir yayın yeterince kitleden beslenemiyorsa örgütün kitle faaliyeti oldukça yetersiz demektir.

Tüm bu bilimsel verileri ortaya döktükten sonra şu soruları sormakta fayda vardır: Bir örgütün varlık gösterme ve gelişmesi açısından bu derece önemli olan yayınıma YDG olarak hak ettiği sahiplenişi gösteriyor muyuz? Devrimci yayınıma iddialarımızla uygun bir nitelikte çıkıp, yine iddialarımızla uygun şekilde geniş kitlelere ulaşıyor mu? YDG dergisini eğitimimizin bir parçası olarak yeterince değerlendiriyor muyuz? YDG'lilerin sayısı her geçen gün çoğalırken, kitle mücadeleleri her geçen gün daha fazla gelişirken YDG'nin tirajının ciddi oranda düşmesi nasıl bir çelişkidir?

Tüm bu sorulara verdiğimiz yanıtlar tablomuzun çok da yeterli olmadığını göstermekte, yayınıma karşı yanlış veya eksik bir yaklaşımın hakim olduğunu açığa çıkartmaktadır. Yayın çalışmalarımızdaki, dergimizi sahiplenişteki eksikliklerimizin giderilmesi açısından sadece başlangıç olacak nitelikte bir kampanyayla adım atma zorunluluğu kendisini her yönden hissettirmiştir.

Bir örgütün varlığı ve yokluğunun yayınından belli olduğu bir durumda dergimizin gerek nitelik gerekse dağıtım açısından bunca sıkıntısının baş göstermesi bizim örgütlü olmamızla, örgüt olmamızla ilgilidir. Tam da bu noktada kampanyanın temel hedefi açığa çıkmaktadır. Kampanyamızdaki en temel hedefimiz devrimci bir yayını inşa etmekle, örgütümüzü inşa etmek arasındaki bağları daha güçlü bir biçimde hayata geçirmek, bu bağlamda yayınımızı kolektif örgütleyici olarak ele alabilmektir. En temel hedefimiz bize kampanyamızın ve sonrasının en temel ve olmazsa olmaz pratik ayaklarını göstermektedir. Bir örgüt olmanın en temel pratik ayaklarını toplantılarla örgütlemek, bu çerçevede kolektif bir kafa yoruşun ürünü olan, planlanmış çalışmalar yapmak ve yine toplantılarla eliyle kolektif bir denetim mekanizmasını işletmektir.

Kampanyamız süresince dergimizin içeriği ve dağıtımını ile ilgili gecikmeksizin toplantılar yapılacaktır; bu toplantılar derginin kolektif bir biçimde beslenmesi ve dağıtımların daha planlı, nitelikli hale getirilmesi için belli başlı kararlar alabileceğimiz toplantılar olarak örgütlenecektir. Bu toplantılarda gündemler çıkartılacak ve paylaşılacak, çevremizdeki okurlarımızı da harekete geçirici tarzda çalışma grupları oluşturulacaktır. Örgüt olmanın bir gereği olarak bu kararları hayata geçirmek için denetim mekanizmalarını oluşturmak da olmazsa olmaz bir ihtiyaçtır. Dağıtımlardan sonra dağıtım durumumuza dair, YDG'nin çıkışından sonra da dergimizin içeriğine dair yapılacak değerlendirme toplantıları bu denetim mekanizmasının oluşturulmasına ciddi katkılar sunacaktır. Yine aynı şekilde hangi üniversite, lise ya da semt birimiz ne kadar dergi dağıtmış, bu dergi dağıtımlarından kitleye ve kendisine dair nasıl sonuçlar çıkartmış; bunların da ayrıntılı şekilde ele alınması ve alan örgütlenmelerimize düzenli olarak sunulması denetimimizi güçlendirecektir. Dergiye yazıların zamanında yazılıp yazılmadığı, yeterli ve derinlikli araştırmaların ürünü olup olmadığı da her alan örgütlülüğümüz tarafından YDG toplantılarının en önemli konusu olacaktır ve sıkı bir denetime tabi olacaktır. Dergimizin ücretlerinin dağıtımlar sırasında toplanabilmesi ve düzenli bir biçimde merkezileştirilebilmesi de kolektif tartışmaların ve denetimin ürünü olacaktır. Bir dergiyi sahiplenmenin bir yönü de bu derginin çıkışına maddi destek sunmaktır. En nihayetinde dergimizin çıkışı azımsanmayacak masraflar açığa çıkartmaktadır ve gerek bu masrafları karşılayabilmek açısından gerek kitlenin sahiplenişinin bir parçası olması açısından dergimizin ücretini de dağıtımlar sırasında toplamamız son derece önemlidir. Toplantılarımızda maddi mesele de gündeme taşınacak, dergimiz bu süreçte ve sonrasında ücretli bir biçimde dağıtılacak ve bu toplanan maddi birikim dergimizin merkezi masraflarına aktarılacaktır.

Böylece kendi kendisine maddi anlamda da yeten bir dergi yaratılacaktır.

Dergimizi kolektif bir örgütleyici olarak ele almak olarak formüle ettiğimiz en temel hedefimiz doğrultusunda ortaya koyacağımız bu temel pratiklerimiz kampanyamızın can alıcı noktasında durmaktadır. Bu pratikleri gerçekleştirmek ve gerçekleştirmemek kampanyanın başarısı açısından esas belirleyen olacaktır. Bu pratikler yoksa diğer pratikler de güdük kalacak, anlamsız olacaktır.

Kuşkusuz yayın çizgimizi devrimci özünü geliştirecek tarzda değiştirme hedefimiz de azımsanmayacak öneme sahiptir. Dergimizin gençlik dergisi olma yönü kampanya sürecinde geliştirilmeli, daha geniş gençlik kesimlerine hitap edebilen, daha fazla ve farklı yapıda insanın kendini bulabileceği bir dergi inşası da kampanyamızın önemli hedefleri arasındadır. Bu bağlamda farklı ilgi alanları olan yoldaşlar (kültür- sanat, çevre vs.) bu doğrultuda dergiyi besleyeceklerdir. Bu çerçevede belli başlı alanlarımıza daha özel görevler düşmektedir. Merkezi kadın komisyonumuzun, T. Kürdistanı'ndaki alan örgütlülüklerimizin ve kültür sanat çalışmaları yapan alanlarımızın kendi çalışmalarını da iletilecek tarzda sürekli olarak arştırmalar yapmaları ve dergiyi kendi uzmanlık alanları doğrultusunda beslemeleri dergimizin daha canlı bir yayın hale gelmesine ciddi katkılar sunacaktır. Çevremizdeki okurlarımızın ve demokrat aydınların da dergimize yazı yazmaları için planlamalar yapılacak, çeşitli DKÖ'lerden (kadın örgütleri, sendikalar vs.) düzenli olarak yazılar istenecek, düzenli röportajlar gerçekleştirilecektir. Her sayımızda ihtiyaçlar doğrultusunda dosya konuları belirlenecek ve derinlikli araştırmaların ürünü olarak ele alınacaktır. Köşelerimizin daha güncel konuları ele alması, isimlerinden içeriğine kadar kitleye hitap eder hale gelmesi sağlanacaktır.

Kuşkusuz önemli olan içeriktir, ancak biçimin de içeriğin gerçek hedefine ulaşması için ne kadar önemli olduğu ortadadır. Bu açıdan kampanyamızın hedeflerinden birisi de daha nitelikli bir dergi için teknik olarak derginin geliştirilmesidir. Bir gençlik örgütü olmanın hakkını vererek teknolojik gelişmelerden yararlanabilme yeteği kazanmak olmazsa olmazdır. Bu bağlamda kampanya süresince ilgili ve yeteneği olan yoldaşlarımız somut görevler üzerinden yönlendirilecektir.

Egemenlerin saldırılarının arttığı, kitle hareketlenmelerinin yükseldiği bir süreçte devrimci örgütümüzü geliştirmek her zamankinden fazla bir öneme sahiptir. Örgütümüz geliştirmek için devrimci yayınımızı sahiplenmek ve geliştirmek zorundayız. Kitlelere politika taşımamızın, örgütümüzü eğitmenin en önemli ve vazgeçilmez aracı olan dergimiz kolektif bir örgütleyicidir. Dergimizi bu bilinçle ele almak için kampanyamız sadece bir başlangıç olacaktır.

Egemenlerin kendileri için yaratmaya çalıştıkları dikensiz gül bahçesini, bizlere demokrasi olarak yutturmaya çalıştıklarını anlamamak artık mümkün değildir. Ne komutanların istifası, ne sanal âleme özgü sivilleşme tartışmaları gözümüzü kör edebilecektir.

YAŞASIN SİVİLLEŞTİK(!)

Türkiye’de son dönem art arda gelişmeler yaşanmaya devam etmekte, süreç seçim sonrasında da bütün hızıyla ilerlemektedir. Bu gelişmelerin yaşanması tesadüf değildir ve tüm bu gelişmeler birbiriyle organik bağlar geliştirmiş bir pozisyonda ilerlemektedir. Bağlantı noktasının temelinde ise emperyalizmin özellikle Türkiye’nin tam merkezinde bulunduğu bölge nezdindeki ihtiyaçları bulunmaktadır.

Derinleşen emperyalist krizle bağlantılı olarak gelişen isyan ve protesto dalgası da emperyalistlerin ihtiyaçlarını şekillendiren temel noktalardan biridir. Ortadoğu’da gelişen halk ayaklanmaları süredursun, İspanya’dan, Şili’ye sokaklar ısınmaya devam etmektedir. Kriz egemen sınıfları teğet geçsin diye devreye sokulan saldırı paketleri karşısında halkın tepki göstermesinin kaçınılmaz olduğunu egemen sınıflar da çok iyi bilmektedir.

İsyancı dinamikleri bağrında fazlasıyla taşıyan bir bölgenin politik saikler çerçevesinde merkezinde yer alan Türkiye bu önlemlerin de merkezinde durmaktadır.

Halk ayaklanmalarının geliştiği Arap ülkeleri için Türkiye’nin model ülke ve AKP hükümetinin model hükümet olarak sunulduğu, Suriye açısından da başrole soyunulan bir dönemde, aynı zamanda yeni anayasa, sivilleşme, açılım gibi tartışmaların gündeme gelmesi tesadüf değildir. Bir yandan bölgesel bağlamda ciddi bir önemi olan TC’nin değiştiği doğrudur. Ancak her değişim halk için olacak, ileri olacak diye bir koşul yoktur. Süregiden değişimin kimin lehine olduğunu görmeden, dolaylı ya da doğrudan şakşakçılık yapmak doğru değildir.

Sözde sivilleşme adı altında reklam edilen süreç Ergene-

kon operasyonlarıyla başlamıştı. AKP hükümetinin emperyalistlerin çıkarlarına uygun olarak görevini yıllardır sürdürdüğü, bu partinin başını çektiği kliğin etkinliğini gittikçe artırdığı açıktır. Son seçim bunun en son ve önemli göstergesi olmuş, seçimlerde AKP hükümetinin oylarını artırarak tekrar hükümette kalması güven yaratmıştır. Gerek bu güven gerekse Ortadoğu’da ve Kürt sorununda yaşanan gelişmeler “sivilleşme” kampanyasını daha yoğun bir şekilde egemenlerin gündemine sokmuştur.

Komutanların istifasıyla başlatılan süreç, Başbakan Erdoğan’ın YAŞ’ta masanın başında tek oturması; Yüksek Askeri Şura (YAŞ)’daki oturma düzeninin değiştirilmesiyle başlayan “sivilleşmedeki” somut örnekler, Millî Güvenlik Kurulu (MGK) ’nun da oturma düzeninin değişmesiyle devam etmiştir. 30 Ağustos’ta Abdullah Gül’ün TSK yetkililerinin yerine misafirlerini karşılaması ise tüm burjuva medya cephesinde bir bayram havasında karşılanmıştır. Aynı süreçte askerler de “tadımızı kaçırmayalım, istikrarı bozmayalım” diyerekten sürece uyum sağladığını göstermiş, ünlü e-muhtrayı internet sitesinden kaldırmıştır.

Egemenler cephesinden esen bu sözde sivilleşme rüzgarı çanak yalayıcı medya mensuplarının da yardımıyla fazlasıyla abartılmış, “ne kadar da demokratik olduğumuz” tüm dünyaya ilan edilmiştir. 90 yıllık faşist TC’nin herhangi bir düzen partisinin icraatıyla, açılım aldatmacasıyla demokratikleşmeyeceği artık hepimiz nezdinde açığa çıkmıştır. Bu çerçevede bu ülkeye faşizmin en önemli köşe taşlarından olan kurumlardaki oturma düzeninin değişmesiyle vs. de demokrasi gelmeyeceği ortadadır. YAŞ’ın ve MGK’nın toplantılarında başa kim oturursa otursun, halkın çıkarları temsil edilmeyecektir. Nitekim bu toplantıların ardından yaşanan gelişmeler, Kürtlere dönük topyekun bir saldırının hayata geçirilmesi bunu çok net göstermiştir. Yine aynı şekilde 30 Ağustos’ta halka karşı topyekun saldıranların birbirlerini nasıl karşılayacaklarının demokrasi adına önemli olduğundan bahsetmek mümkün değildir. 30 Ağustos faşist diktatörlüğün zafer bayramıdır ve yine öyle kalmıştır. Özcesi faşist sistemlerin doğasında baskı ve sindirme politikaları vardır ve bu baskı politikaları çerçevesinde öne çıkartılan aktörlerin zaman zaman değişmesi mümkündür. Bu açıdan artık askeri meclisin yönettiği iddiaları bizler için büyük bir anlam ifade etmeyecektir. Ortada halkın iradesi de, gerçek bir meclis de, gerçek bir demokrasi de yoktur.

Yaşanan bu gelişmeler demokratikleşme adına hiçbir şey ifade etmemektedir. Ancak bu “sivilleşme” söylemi üzerinden süren kampanya arka planıyla birlikte değerlendirdiğimizde irdelenmesi gereken bir noktada durmaktadır. Emperyalist efendilerin özellikle Ortadoğu’da girdikleri krizi aşmaları için TC’nin yüklendiği misyonu doğrultusunda hareket etmesi, elinin güçlendirilmesi gerekmektedir. Bir süredir devam eden ve Tayyip Erdoğan’ın restorasyon diye ifade ettiği bu süreç bütün hızıyla sürmekte, AKP hükümetinin candan çabalarıyla devlet içerisinde yeni sürece, yeni çıkarlara uygun bir ekip yaratılmaktadır. Komutanların istifası ve ardından yaşananlar Tayyip Erdoğan’ın restorasyon diye kavramsallaştırdığı bu sürece bir katkı niteliğinde ele alınmalıdır. TC’nin yeniden yapılandırılması sürecinin önüne geçebilecek her türlü engel kaldırılmak, bir taraftan da halkın gözü boyanmak istenmektedir. Öne çıkartılan aktörlerin değişmesi faşizmin ortadan kalktığı, baskı ve katliam politikalarının son bulduğu anlamına gelme-

yecektir. Hatta yeni şekillenmeyle birlikte, yeni ihtiyaçlar doğrultusunda halka daha fazla saldırılacağı ortadadır. Bu durumun en çok açığa çıktığı noktada Kürt Ulusal Sorunu yer almıştır, alacaktır. Hepimizin bildiği gibi T. Kürdistanı sadece ülkemiz egemenleri için taşıdığı önem itibariyle değil, emperyalizmin bölgesel çıkarları itibariyle de büyük önem taşımaktadır ve restorasyon süreci kapsamında yapılan her hamlenin Kürt ulusal sorunu ile güçlü bağları bulunmaktadır. Kendi Kürt’ünü oluşturmaya çalışan egemenler sivilleşme söylemlerinin en çok da Kürt ulusal sorunu cephesinden sonuç doğurmasını ummaktadırlar. Dahası bir takım Ordu mensupları devre dışı bırakılırken, gerilayla mücadelede görevini “layıkıyla” yerine getiren bazı komutanlar da görevlerine devam etmektedirler.

Yeni komutanlar, yeni oturma düzeni, TSK’nın mezuniyet törenlerinde açığa çıkan sevgi dolu görüntüler(!), Abdullah Gül’den orduya sunulan övgüler; bu gelişmeler özellikle Kürt ulusuna fazlasıyla “demokrasi” getirmiştir. TC ışık hızıyla “sivilleşip”, “demokratikleşirken”, tek vücut oma halini sağlamaştıran egemenler yaşlı, bebek demeden halkı katletmeye girişmiştir. “Artık meclis orduyu yönetecek”, “Seçilmişler başa geçti” söylemlerinin öne çıkartıldığı bir süreçte halkın iradesini yansıtan BDP’li milletvekillerinin meclise girişi hala engellenmektedir.

Sonuç

Lokal düzeyde de olsa gelişen halk hareketlenmelerinin, Ortadoğu’daki bir tarza bürünmesinden, bir başka deyişle dipten gelen dalganın yüzeyde büyümesinden korkan egemenler dikkatleri sözde demokratikleşmeye çekmek istemektedir. Egemenlerin kendileri için yaratmaya çalıştıkları dikensiz gül bahçesini, bizlere “demokrasi” olarak yutturmaya çalıştıklarını anlamamak artık mümkün değildir. Ne komutanların istifası, ne sanal âleme özgü sivilleşme tartışmaları gözümüzü kör edebileceklerdir.

Yazıyor, yazıyor; Yeni Demokrat Gençlik dergisi

Kapatıldı!

İSTİKRAR SÜRSÜN TÜRKİYE BÜYÜSÜN

Her devletin belli bir 'hukuk' düzeni vardır. Yıllardır demokrasi ile yönetildiğini söyleyen, işçilerin, emekçilerin haklarını gasp eden ve Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesine set çekmek için yıllardır katliamlar gerçekleştiren TC de bu baskıları, katliamları kendi hukuk(suzluk) sisteminin bir parçası olarak göstermektedir.

İşte devrimci alternatif basın olarak işçilerin, emekçilerin, ezilen ve ötekileştirilen halkımızın sorunlarını ve mücadelelerini işlediğimiz Yeni Demokrat Gençlik dergimiz bir ay süre ile kapatma cezası aldı. Böylece devletin ileri demokrasi yalanıyla devrimci ve demokrat kamuoyunu "durmak yok yola devam" şiarıyla, susturma girişimiyle bir kez daha karşılaştık.

Yeni Demokrat Gençlik T. Kürdistan'ında atılan bombalardan, küçük bedeni bombalarla parçalanan Ceylan Önkol'lardan, Kürt ulusunun iradesi yok sayılarak milletvekillerinin meclise sokulmamasından, şehit düşen gerilla analarının çılgınlıklarından, isyanlarından, Alevilerin inanç özgürlüklerinin önünün kapanmasından, Alevilerin cemevi açmasının yasaklanmasından, katliamın gerçekleştiği Sivas'ta protesto yürüyüşünde devletin kolluk güçlerinin halkımıza copuyla, gazıyla saldırmasından, işçilerin işten atılmasından, sendikasılaştırılmaya ve güvencesizleştirilmeye çalışılmasından, öğrenci eylemliklerinden bahsettiği için kapatıldı. Yani bizler halkın sorunlarını, halkın kabanarın öfkesini yazdığımız için devletin saldırısına bir kez daha maruz kaldık.

Peki devlet bu kadar saldıırken basın kuruluşları neler yapıyor? Aslında bugün dünya üzerinde iki farklı sınıf vardır, burjuvazi ve proletarya. İşte basın da bunlardan birinin tarafında yer almak zorundadır. Bugün kendini halkçı söylemlerle var edip, rant peşinde olup pastadan büyük payı kapmaya çalışan tekelleşmiş basın yayın şirketleri, ait olduğu sınıfın kimliğinden dolayı ötekileştirilen yığınların sorunlarına ve mücadelelerine yer veremez. Bu mücadeleleri çarpıtarak amaçlarından saptırarak anlatıyorlar. Bunlar halkımız yararına haber yapamaz çünkü bunlar egemen sınıflar cephesinde yer alıyor. Bugün devletin de basın özgürlüğü

dediği şey tam olarak tekelleşmiş basın şirketlerinin yaptığı haberler gibi haber yapmak. Eğer istedikleri gibi haber yaparsan istediğin kadar "özgür"sün anlayışı.

Bizler ise emekçilerin, köylülerin, işçilerin, Kürt ulusunun, Alevilerin, kadınların sorunlarını ve mücadelelerini kitlelere taşıyoruz. Onların onurlu mücadelelerini anlatıyoruz. Ezilen, ötekileştirilen, kimliği yok sayılan halkımızın kabanarın öfkesinden korkan devlet, tıpkı halkımızın geneline saldırdığı gibi halktan yana tavır koyan devrimci, demokrat, alternatif basına saldırarak basın özgürlüğünün önüne geçiyor. Hedefini proletaryanın iktidarına yönelik olarak koymuş devrimci, demokrat, alternatif basına yönelik baskılar artarak gündeme geliyor. Son bir ay içerisinde Özgür Gelecek gazetesi kapatıldı, Halkın Günlüğü gazetesi kapatıldı ve İzmir'de 8 kişi Halkın Günlüğü gazetesi dağıttıkları gerekçesiyle tutuklandı ve en nihayetinde dergimiz Yeni Demokrat Gençlik de bir ay kapatma cezası aldı.

Bizler tarihi katliamlarla dolu olan devletin devrimci, demokrat basına yönelik saldırılarına ilk defa tanık olmuyoruz. Yıllardır Hrant Dink gibi onlarca devrimci, demokrat gazeteciyi devlet katletti, ve daha geçtiğimiz günlerde serbest bırakılan eski İşçi Köylü gazetesi çalışanı Suzan Zengin gibi yüzlerce gazeteci tutuklandı ve halen tutuklanmaya devam ediyor.

Halkımızın geneline saldırdığı gibi devlet sistemli bir şekilde basına da azgınca faşistçe saldırıyor. Saldırıyorlar çünkü korkuyorlar. Tam teçhizat silahlarla da korunsalar onlar tam bir Korku Diktatörlüğü yaratmak istiyorlar. Bizler ant içmişiz; onların korkularını büyütme, kabuslarını gerçeğe dönüştürüp emeğin iktidarını kurmaya.

İşte bu yüzden bizler devrimci, demokrat kamuoyuna yıllardır azgınca saldırılarına boyun eğmediğimiz gibi ne bu bir ay kapatma cezasına ne de daha sonraki süreçlerde yapacakları baskılara boyun eğeceğiz. Bizler halkın sokaklara taşan öfkesini, halkın sorunlarını yazmaya ve yazdıklarımızı kitlelere taşımaya devam edeceğiz.

Yeni Demokrat Gençlik Dergisi halk gençliğinin sesidir!
Baskılar bizi yıldıramaz!

www.partizanarsiv.net

TC Yardım Gemileri Somali'de:

Aymazlıklar Silsilesi

"Yoksulluğu azaltmadan zenginliği arttıran ve suç işleme bakımından sayılardan daha hızlı artış gösteren bir toplumsal sistemin özünde çürüyen bir şeylerin olması gerekir." (K: Marx)

İşte bu çürümüşlüğü en somut göstergelerinden biri bugün Somali. Emperyalizmin yağma ve talan siyasetinin ardında bıraktığı Kara Kıta'nın kara tablosu.

Görüntüler ürpertici, rakamlar korkunç durumda. 90 günde 29 bin çocuk açlıktan öldü, her 6 dakikada bir çocuk daha ölüyor ve 12 milyon insan açlıktan ölümlerine karşı karşıya... İnsanların yiyecek bulma umuduyla göçtükleri; Kenya sınırındaki Dudaap ve Etiyopya sınırlarındaki Dola Hdo yardım kamplarına ulaşmak için 300-400 km yürümeleri gerekiyor.

Peki neden; 1960'lerde, 1970'lerde de ara ara kuraklıklar olurken böyle bir tablo çıkmıyordu da... kendi kendine daha önce yeten bir tarım ülkesi bu hale geldi? Bunun nedenlerinden bahsedeceksek; emperyalistlerin bölge üzerindeki politikalarına ve sürecine değinmek gerekecek.

Barre yönetiminin devrilmesiyle birlikte tutarlı bir yönetim yaşam bulmadı Somali'de. 1980'lerin neo-liberal ekonomik dönüşümleriyle; IMF ve Dünya Bankası politikaları doğrultusunda çıkartılan uyum yasalarıyla ithal tarıma mahkûm edildi. 1994'te Amerika bir çıkarma yaparak, başkent Mogadishu'da bir katliam gerçekleştirdi ve arkasında bir kukla yönetim bıraktı. Yıllardır iç savaşlara sahne olan Somali; bugün suyun, sağlık hizmetlerinin vb. ticarileştiği ve milyonlarca aç insan varken tek geçim kaynağı olan tarım alanlarının emperyalistlerin biyoyakıt ihtiyaçları için satıldığı bir ülke haline getirildi. Öyle ki; bölgede 12 milyon insan açlıktan ölümlerine karşı karşıyayken, 22 milyon hektar alan biyoyakıt için kullanılır durumda...

Yüzyıllardır emperyalistlerin sömürgeleştirdiği Afrika; vahşi sömürü düzeninin, her şeye kâr gözüyle bakan zihniyetini resmediyor adeta. Önce topraklarını yağmalayarak onları açlıkla ölüme mahkûm ediyor ve şimdi de yardım kampanyalarıyla, sığınma kamplarıyla kendi yarattıkları bataklığın sineklerini avlıyorlar.

Birleşmiş Milletler bu vahim tablo karşısında; acil yardım çağrısında bulundu. Ülkemizde de bu yardım kampanyaları hükümet eliyle yürütüldü ve ciddi bir meblağ para toplandı. Sonra; Başbakan ve şürekâsı da çeşitli ünlü isimler, iş adamları ve medya mensuplarıyla bir ziyaret gerçekleştirdi. Emperyalizmin yeniden yapılandırma süreci içerisinde Türkiye'ye biçtiği misyon ve Arap baharının etkileri gözletildiğinde yeni pazarlar arayışında olan emperya-

listler için; TC'nin attığı adımların hiç de boş olmadığı anlaşılacaktır, ki zaten bu, Başbakan'ın Somali cumhurbaşkanıyla birlikte düzenledikleri basın toplantısındaki konuşmasında kullandığı cümlelerde de net bir biçimde görülmektedir.

Bölgede Çin emperyalizminin ağırlığının olması; TC'nin de uşaklığını yaptığı ABD emperyalizmi için ciddi bir sıkıntıdır. Bu nedenle bölgeye hâkimiyet için uşaklar devreye girecektir. Bu nedenle de başbakan konuşmasında *"Somali'de süratle büyükelçilik açacağız"* demekte ve *"burasıyla koordinasyonun geliştirileceği"*nden bahsetmektedir. Daha önce TC'nin dış ticaretinde 5 milyon dolar gibi küçük bir miktarı kaplayan bir ülke için ilerde TC egemenlerinin Somali'ye gireceğinin göstergesidir bunlar. Zaten başbakan konuşmasının devamında da *"TOKİ'nin okul yapacağından"* ve *"havaalanının ve şehirlerarası yolların yapımını üstleneceklerinden"* bahsetmektedir. Ardından Türk egemenlerine çağrıda bulunan Erdoğan; *"yatırıma girmenin faydalı olacağına inandığımı"* söylemektedir. *"Somali'nin iç barışının sağlanması için ülkemizin üzerine düşenler var"* derken de yıllardır Kore'de, Afganistan'da yaptıkları gibi emperyalistler için yeri geldiğinde seve seve can verebileceklerini de aymazca belirtmektedir.

Hele de Başbakanın konuşmasında öyle cümleler var ki; Oscar alacak aymazlık örnekleridir. Ülkemizde binlerce insan açlıkla yoksullukla boğuşurken, bir krizle binlerce insan daha işsizler kervanına katılırken bunların birinci dereceden sorumlusu olan Başbakan; Somali'deki görüntüler için *"Vicdanları rahatsız ediyor"*, *"Somalili anne ve babaların yürekleri yangın yeri"* diyecek kadar aymaz ve fütursuzdur.

Ülkemizde Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar siyasetini sebatla sürdüren egemenler, bugün gerillaya kimyasal silahlarla saldırılar düzenlerken ya da sokaklarda insanlar kurşunlanırken "vicdan"larının nerede olduğu merak konusudur ya da Başbakan 10 perde bir komedi oyunu oynadığını sanmaktadır.

Sonuç olarak; ekranlarda ya da gazetelerde gördüğümüz vahim tablonun tek bir yaratıcısı vardır. Emperyalist kapitalizmin aşırı kâr hırsı. Sadaka dağıtır gibi yardım dağıtanlar binlerce insanı açlıktan ölümlerine karşı karşıya bırakan tablonun yaratıcılarıdır. Ama şu bir gerçektir ki; yardım kampanyalarının sorunu geçiştirmek dışında bir anlamı yoktur.

Başbakan ölenler için "rahmet" dilemişti. Ama açlığın ve sömürünün son bulması için, açlıktan binlerce insanın ölmediği bir dünya yaratmak için dilenecek/yaratılacak tek şey vardır :

İSYAN!

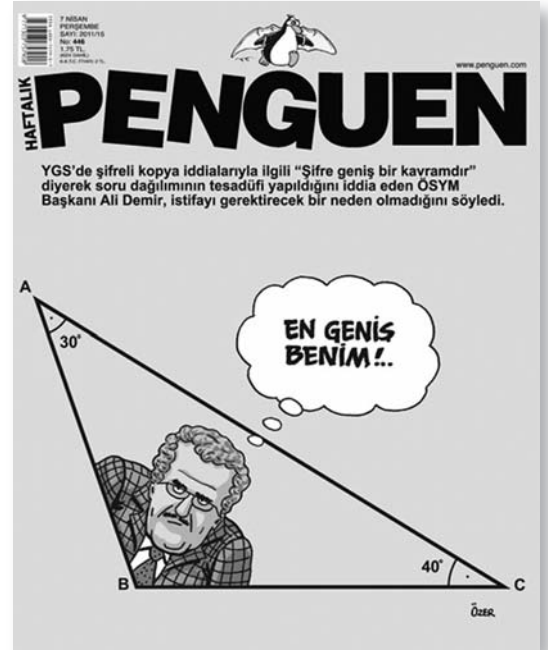
Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

ÜNİVERSİTEYE YERLEŞEBİLDİK Mİ?

Sınavlar, şifreler, birbirinden sansasyonel açıklamalar derken bir sınav sürecini daha geride bıraktık. Yerleştirme sonuçları da açıklandı. Bu sonuçların açıklanmasıyla beraber bir kez daha gündeme geldi üniversite sınavları.

Sınavlar, şifreler, birbirinden sansasyonel açıklamalar derken bir sınav sürecini daha geride bıraktık. Yerleştirme sonuçları da açıklandı. Bu sonuçların açıklanmasıyla beraber bir kez daha gündeme geldi üniversite sınavları. ÖSYM başkanı Ali Demir'in LYS açıklandıktan sonraki demecine göre tercih yapabilen ortalama 1 milyon 58 bin kişiden 597 bini üniversiteye yerleşmiş. Aslında yüzde olarak hesaplandığında oldukça iyi bir sonuç açığa çıkıyor. Ancak ne var ki yerleşilen üniversiteleri, bölümleri vs. düşününce durum hiç de öyle değil. Yani evet artık her ilde bir üniversite var ama bu üniversitelerin hangilerinden mezun olanlar doğru düzgün bir eğitim alacak da iş bulacak? Doğrusu bunları düşününce üniversiteye yerleşmenin de pek bir özelliği kalmıyor. Mesela üniversitelerde en çok kontenjana sahip olan bölümlerden öğretmenliklere bakalım. YÖK başkanının söylediğine göre 274 bin öğretmen atanmayı bekliyor. Bu rakam kadrolu, sözleşmeli vs. çalışan öğretmenlerin yarısından fazla. Görüldüğü gibi üniversiteye yerleşmekle de iş bitmiyor maalesef.

Tabi bir de LYS sonuçlarına göre "en az başarılı" (başarısız değil!) illere bakmakta fayda var. Tunceli, Hakkâri, Ağrı, Şırnak, Ardahan... Büyük çoğunluğu Kürt illeri. Bu elbette tesadüf değil. Hatırlanacağı gibi şifreli YGS'nin ardından "Kürt illerinde sınavlarda rahat rahat kopya çekiliyor" gibi haberler gündemde çokça tartışılmıştı. "Kopya" bu kadar tartışılacağına dönüp eğitim sistemlerine baksalardı belki bir işe yarardı. Öyle ya dilini bile sonradan öğrendiğin bir sistemde "üniversiteyi kazanmak" anlattıkları ka-

dar kolay değil. Yani anlaşılın yoksul ailelerin çocukları ve Kürt gençleri bu sene de üniversiteye yerleşemedi!

Değinden geçmek olmaz, ÖSYM başkanı Ali Demir ya da halk dilindeki ismiyle "Cin Ali" YGS'deki şifrenin açığa çıkmasından bu yana ilk defa bir canlı yayına çıkmış ve yine incilerini saçmış ortalığa. Bütün "samimiyeti" ile soruları cevaplamış bir bir. "YGS'deki şifre iddialarıyla ilgili basın toplantısında 'şifre yok' dediniz. Adaylara gönderdiğiniz mektupta 'sehven şifre olduğu' ifadesini kullandınız. Neden çelişkili bir açıklama yaptınız?" sorusunu hemen o anda aklına ge-

len cin fikirleriyle, birkaç kelime oyunuyla geçiştirmeye çalışmış. Çelişki yokmuş aslında! Basın çarpıtmış! Bilindiği gibi Ali Demir'den önceki başkan da "KPSS skandalları" yüzünden istifa etmişti. Yani Ali Demir öyle zor bir sürecin başkanı, bir de basın üzerine gelince ağzından kaçırılmış o çok konuşulan "sehven" sözcüğü. Yine Ali Demir'in de dediği gibi hatırlanacağı üzere o süreç aynı zamanda seçim süreciydi. Bu da tabii ki Ali Demir'in kafasının karışmasına "neden olmuş". Şifreyle ilgili son olarak "Şunu net bir şekilde söylüyorum, birinin bildiği ve bununla bir menfaat sağladığı anlamında bir şifre YGS'de, LYS'de ve KPSS'de asla söz konusu değildir. Bunu bütün samimiyetimle, bütün kalbimle söylüyorum" demiş. (Doğrusu biz samimiyetine inandık Demir'in.) Yine mod-medyanla ilgili olarak da bu konunun teknik bir sorun olduğuna vurgu yapmış ve bu konunun çok büyütülmemesi gerektiğini söylemiş. İstifa meselesiyle ilgili olarak da kendisine çok haksızlık edildiğini ve istifasına neden olacak küçücük bir hatasının dahi olmadığını söylemiş. Tam burada seviye tespit sınavlarında sorulan soruların geçen yılki sorularla aynı sorular olmasına ilişkin bir soruyla araya girmek isteyen sunucuyu da kaş göz işaretleriyle susturmuş. Ali Demir'i en çok üzen şeyse "YÖK başkanı ile istifa etmesine ilişkin pazarlık yapılar" iddiasıymış. (Sahi bu kadar da gelinmez adamın üstüne!) Sunucunun Alman bir profesörün makalesini İngilizceden Türkçeye çevirip kendi yazmış gibi göstermesi iddialarına ilişkin bir soru sorması üzerine o anda bir kahkaha atıp cevap vermiş ve "İflas etmiş tüccar eski defterleri açar" benzetmesi yapmış. Gerçek elbette basının yazdığı gibi değilmiş. Yirmi bir yıl ön-

ceki bir olayın şimdi böyle gündeme getirilmesine Ali Demir sinirlenmiş olsa da belli etmemiş ve topu yine basına atmış. Bir de YGS'yi neden iptal etmediniz, sorusu sorulmuş tabii. Ali Demir de hemen vermiş cevabını sunucunun: şifre teknik bir sıkıntıdan kaynaklı oluşmuş, bunun önceden bilinmesi vs. söz konusu değil. Ayrıca sınav anında şifrenin çözülmesi de çok uzun zaman alacağından kimse çözememiştir şifreyi. Onun için iptal etmedik. (Madem öyle, nasıl oluyor da iki bine yakın kişi matematik testinin tamamını doğru cevaplıyor? Bir de o testin önceki sınavlara göre daha zor olduğunu siz söylüyorsunuz. Herhalde öğrenciler bu sene çok çalışmış!)

Yani sonuç olarak Ali Demir hiçbir iddiayı kabul etmemiş, hepsini yalanlamış. Ali Demir'in böyle açık sözlülükle, samimiyetle canlı yayına çıkıp kendini aklaması iyi olmuş bizce(!)

Ali Demir bir diğer açıklamayı da Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörlüğü'nün ev sahipliğini yaptığı "Sınav Güvenliği" toplantısında yapmış. Sınav sisteminde köklü bir değişiklik olmayacağını söyleyerek, "ÖSYM yeterli tecrübeyi edindi. Daha mükemmel bir sınav gerçekleştirmek üzere belki bir iki küçük rötuşlarımız olabilir, ama sistemde temelli bir değişiklik olmayacak" demiş. Ama bizce sınav sisteminin daha da mükemmelmesi için birkaç rötuşa bile gerek yok! Bu halile sınav sistemi zaten oldukça mükemmel!

İsrarla kopyalardan kimse menfaat sağlamadı diyen Ali Demir'e sormak lazım; madem sınav sisteminiz birkaç rötuşu bile hak etmiyor neden sürekli sınavlar hakkında yeni "dedikodular" ortaya çıkıyor. Anlaşılan Ali Demir başkanlık koltuğunda oturduğu kurumun "hala"

çok güvenilir olduğunu düşünüyor. Ali Demir'e birinin hatırlatması gerekiyor herhalde: Kurumunuzun da sizin de sınav sisteminizin de bizim gözümüzde hiçbir güvenilirliği yok!

(Bu arada hatırlatalım ÖSYM artık Anayasa Mahkemesi'nin yoğun isteği üzerine raportör yardımcılığı sınavını da yapacaktı. Anlaşılan ÖSYM yeni kopyalarla bu dönemde de sahnelerden inmeyecek!)

“Yeni Libya” inşası...

Ortadoğu... Tarih boyunca güç savaşlarının merkezi olmuş yerlerden. Bir zenginliğin doruklarında uzun uzun soluklanmış bu masal diyarı, doğal olarak savaşların, yok-sulluk ve sefaletin de menziline uzak kalamamış. Bu-rayı hükmü altına alan, bütün dünyayı yönetmeye talip olmuş. Yani tarihten bu güne güçlünün gözünde bir hazine, bir karargah olagelmiş. Gelen, kalmış. Bir başkası gelene dek... Her gelenin de bir bahanesi olmuş.

Kimi zaman bahaneleri “**demokrasi**” götürmekti bu “vahşi” insanlara. Kimi zaman da insan hakları, adalet, eşitlik... Nedenler değişse de amaç hiç değişmedi. Amaç, acılı toprakların altındaki zenginlikleri ele geçirmek oldu hep. Petrol gibi stratejik bir hammaddenin tarihin giz perdesinin kaldırılması anlamında çok fazla işlevi olduğunu daha önce emperyalizmin oynadığı kanlı oyunlarından öğrenmiştik. Şimdi benzer bir oyunu yeniden seyrediyor gibiyiz.

Libya’da emperyalistlerin desteğiyle Kaddafi karşıtları yönetimi devirdi. **Emperyalistler bu hareketi desteklediler çünkü “Arap baharının” burayı da sarsacağından korktular. Halk ayaklanmalarını engellemek, daha doğrusu kendi istedikleri doğrultuda yön vermek istediler Libya’daki kıvılcıma.** İç savaşı körüklediler. Tüm bunların sonunda Trablus’un düşmesiyle birlikte emperyalist güçler masaya ülkenin geleceğini yatırdılar, yani aslında kendi geleceklerini... Kaddafi’nin savaşın mağlubu olacağı belliydi. Peki ya savaşın galibi kim? Kaddafi’den kurtulan Libya halkı derssek büyük bir yanlışlığa düşmüş oluruz.

Emperyalizmin kazanımları

Emperyalistler bu savaş sonunda her şeyden önce rahatsız oldukları bir diktatörden kurtulmuş oldular. Bu, onların ideolojik zaferleri diyebiliriz. Kaddafi’nin mağlup

edilmesiyle dünya halklarına verdikleri bir de mesaj var. Eğer var olandan memnun değilseniz değişebilir. Ama bunu ancak biz gerçekleştirebiliriz.

Ayrıca ekonomik olarak ciddi bir kazanç sağlamış durumdadır. Ne de olsa içinde buldukları krizi aşmanın en güzel yöntemidir kazanılan savaşlar onlar için.

Libya’yı yapılandırma yarışları

Şubat ayında başlayan isyanlardan önce günlük 1,3 milyon varil petrol üreten Libya’da aslan payı İtalyan Eni, Fransız Total, İngiliz BP, İspanyol Repsol ve Avusturyalı OMV şirketlerine aitti. Bu şirketler Kaddafi rejiminden elde ettikleri tavizlerin yeni yönetim tarafından da tanınmasını ve hatta daha da genişletilmesini talep ediyor. Özellikle İtalyan ve Fransız şirketleri, ülkelerinin NATO’da aldığı öncü rolün karşılığının tavize dönüşmesi için büyük bir çaba sarf ediyor.

42 milyar varillik rezervinin yanı sıra üretim maliyetinin çok düşük olması ve Libya’nın Avrupa’ya yakınlığı, Batılı şirketlerin iştahını kabartan en önemli sebepler. İtalya petrol ithalatının yüzde 20’sini Libya’dan karşılar-ken, bu oran Fransa, İsviçre, İrlanda ve Avusturya’da da yüzde 15 civarında. Petrol ithalatının yüzde 1’ini Libya’dan karşılayan Amerika da şirketlerinin petrolden pay kapma yarışında geri kalmaması için girişimlerde bulunuyor.

Trablus düşer düşmez Türkiye’nin bir manevrayla bu yarışta yerini almak istediğine hep beraber tanık olduk. Elbette çapına uygun olarak, kırıntıların peşinde koşarak...

TC’nin ikiyüzlülüğü

NATO bombardımanından önce, Libya’ya müdahaleye karşı çıkan açıklamalar yapan TC devleti, Batı’nın Kaddafi’yi devirmeye niyetli olduğunu görünce, “**model ülke**” rolünü de sürdürebilmek için önce NATO operasyonuna destek çıktı. Şimdi de “**Yeni Libya’nın**” kuruluşunda en önden yer kapmaya çalışıyor.

Nitekim bombardıman boyunca gölgede kalmayı tercih ederken, Trablus düşer düşmez Dışişleri Bakanı Davutoğlu Libya’ya gitti ve Geçici Ulusal Konsey (NTC) Başkanı Mustafa Abdülcelil ile kameralar karşısına geçti.

Davutoğlu, Ankara’nın NTC’ye tam desteğini iletirken, tüm dünyayı Libya’nın dondurulan banka hesaplarını ve mal varlıklarını serbest bırakmaya çağır-dı.

Bunların yanı sıra, NTC'ye 300 milyon dolarlık nakit para, kredi ve yardım sözü verdi. Göz yaşartıcı bir iyi niyet! Ayrıca, hiç zaman kaybetmek istemeyerek Türk Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın (TPAO) yarım kalan petrol arama faaliyetlerinin de yeniden başlaması için zamanın uygun olduğunu söyledi!

Arap dünyasında yaşanan değişikliklerin bir ayağı olan Mısır'da, sürece doğrudan müdahil olmayan TC, Libya'da "bölgesel liderlik" rolünü, ABD'nin istediği ve izin verdiği ölçüde oynamaya istekli görünüyor. Pastadan payına ne düşerse artık...

Fakat biliyoruz ki, ne emperyalistlere ne de onların uşaklarına, ne Irak yetecek ne İran ne de Libya. Onlara çok daha fazlası gerekir. Afrika, Ortadoğu, Asya... Hep daha fazla, daha fazla... Gerisi mi? Gerisi "heyecan" verici savaş hikayelerinden ibaret...

Ortadoğu'nun başına bela; petrol

Her ne kadar bugün Libya'da esas amaç halk ayaklanmalarına yön vermek olsa da Ortadoğu'ya gözünü dikmiş emperyalistlerin ve onların uşaklarının tarih boyunca en önemli sebepleri daha önce de dediğimiz gibi bu toprakların zenginliğini ele geçirmek olmuştur. Bu toprakların en büyük zenginliği ise tarihten bu yana petrol olmuştur. Nitekim Libya, gelirlerinin % 90'ını petrol kuyularından sağlamaktaydı. Libya'da yaşanan son gelişmeler vesilesiyle, petrol nedir sorusuna hep beraber yanıt arayalım. Nitekim petrol kadar stratejik bir hammadde yok. Sadece bir enerji kaynağı değil, onun ötesinde üretimde ve endüstride vazgeçilemeyen bir madde konusunda. **Yani petrol, emperyalist sistemin hem sinir sistemi olmakta, iktisadi anlamda da sistemin kan dolaşımını sağlamaktadır.**

Petrol bulunuşundan itibaren her zaman önemli olmuştur. Kadim imparatorluklardan itibaren böyledir bu, çünkü o dönemde bile birçok alanda kullanılmıştır, ama petrolün asıl önemi sömürgecilik döneminin sonlarından itibaren belirmeye başlamıştır. Ağırlıklı olarak da Ortadoğu'da İngiltere'nin savaş teknolojisi anlamında birtakım

gelişmelere konu olması, yani Britanya Deniz Kuvvetleri'nin fuel oil kullanmaya karar vermesi, İran petrollerine yönelmesiyle beraber petrol Ortadoğu'nun başına bela olmuştur. Ondan sonra da zaten o bela hiçbir zaman defedilememiştir. Onun dışında 1985'lerden itibaren Amerika'da petrolün yaygın bir şekilde çıkarıldığını görüyoruz. Bu noktada en önemli nokta, petrolün çıkışından

itibaren tekeli konumunda olan şirketlerin ağırlıklı olduğu bir alan olmasıdır. Özellikle Amerikan, İngiliz şirketleri bu anlamda etkili olmuşlardır. Bir başka etki de petrolün finans dünyasındaki ağırlığı. Dünyanın en önemli banker ailelerinden Rockefeller'in petrol işinde de öncelikli olması tesadüf değildir. Para ile petrol arasında

böyle bir diyalektik ilişki vardır. Yani dünyanın önemli banker kuruluşları aynı zamanda petrol alanında da çok önde kuruluşlardır.

Petrolün olduğu yerde barbarlık vardır. **Sistemin kan dolaşımını sağlayan petrol, barbarlığın da kaynağıdır. Dolayısıyla petrolün olduğu yerde iç savaş var, savaş var, emperyalist müdahale var. Halkların birbirlerine karşı kıskırılması var. Kıyım var, sefalet var.** Bugün Arap ülkelerine baktığımızda, orada yaşananlara kulak kabarttığımızda bunu net olarak görüyoruz. Dünyanın en zengin petrol kaynaklarına sahipler, ama çok büyük bir sefalet yaşıyorlar. Neden? Emperyalistler ve onların kuklaları, Arap halklarının o petrolü kendi çıkarlarına ve gelişmelerine kullanmasına karşı. Sonsuza kadar da bu kaynakları kontrolü altında tutmayı istiyor. Dolayısıyla petrolün olduğu yerde elbette kan var, gözyaşı var. Böyle olmaya da devam edecek. Tâ ki bu halklar kaynaklarına sahip çıkıncaya kadar.

Sonuç olarak şunu söylemek mümkün; petrol sistemin en önemli güç kaynaklarından biri olduğu, para sistemi üzerinde etkili olduğu, emperyalist düzeneklerin tarihsel oluşumunda en faal rol oynayan etkenlerden biri olduğu sürece savaşlarda, iç savaşlarda, komplolarda petrolün gölgesini hissedeceğiz. Petrolün tükenişini de beklersek, insanlık olarak biz tükeneceğiz. Emperyalizm ancak, halkların birlikte, anti-emperyalist mücadelesiyle dize getirilebilir.

FORUM

ŞİFRELERİ ÇÖZEMEDEN KAMPUSE GELDİNİZ! HOŞGELMEDİNİZ!

Şu an bir üniversitenin kampüsündesin. Bilimsellikten uzak tıpkı buraya gelinceye kadar gördüğün ezberci eğitimin devamı olan üniversite eğitiminin başındasın. Büyük uğraşlar sonucu burada olduğun su götürmez bir gerçek; bunun herkes farkında. Daha çocuk yaşlardayken başladın bu yarışa. Evet, bu büyük bir yarış. Birçok eşitsizliğin, haksızlığın, hilelerin, şifrelerin olduğu adaletsiz büyük bir yarış. Bu yarışa adapte olabilmek, bu yarışın galibi olabilmek için birçok fedakârlıkta bulundun; çocukluğundan, oyunlarından, hayallerinden ve daha birçok şeyden farkında olarak ya da olmayarak vazgeçtin. Bu yarışın galibi olabilmek için okulunun 'verdiği' eğitimin yeterli olmadığını anlamakla başladı büyük serüven. Evet, okul arkadaşın, sınıf arkadaşın, sıra arkadaşın; dershanelere, kurslara, özel derslere giderken senin sadece okula gitmekle bu yarışın galibi olamayacağın ortadaydı. Bu yüzden onlardan daha iyi bir dershaneye gitmekle başlamalıydın bu işe. Çok şanslıydın(!); çünkü okulların yetmediği yerde dershaneler, dershanelerin yetmediği yerde kurslar, kursların yetmediği yerde özel dersler 'yardımına koşmak' için seni bekliyordu. Yarışa hazırlık aşamasının önemli bir kısmını tamamladın çünkü takım arkadaşlarını iyi seçtin. Nasılsa yedekler de hazır, yardımına koşmak için tökezlemeni bekliyor hepsi. Bu büyük bir yarış ve büyük bir takım oyunu aynı zamanda.

Üniversitede de seni aynı yarışın başka bir versiyonu bakıyor. Sürekli sana bir yarışta olduğunu, maraton koştuğunu, uyumaman, düşünmemen, üretmemen, sadece ezberci eğitime yedeklenip çok ezberlemen, daha fazla ezberlemen, en çok ezberleyen olman gerektiğini hatırlatacak birileri olması gerekiyor. Hiç merak etme; çevrende bu işi en iyi şekilde yapmaya kendini adanmış bir sürü insan üniversitede de olacak zaten. Çalış, çalış, çalış. Ezberle, ezberle, ezberle... Bu kez de yeni eleme sınavlarını;

KPSS'leri, TUS'ları... geçebilmek için ezberle, kendini ileride başında olacak patronlara ispatlamak için çalış. Merak etme bu yarışa adapte olabilmen için çevre koşulları gayet uygun. Gerisi senin yapacaklarına kalmış. Unutma bu yarışta yalnız değilsin. Senin galip olabilmen için en az senin kadar koşması gerekenler var bir de.

Binbir zahmetle üniversiteye girerek önemli bir 'şans' elde ettin. Bunu değerlendirmek zorundasın. Zira bu 'sınav' giren yaklaşık 1.800.000 kişinin dershanelere, özel derslere vs harcayacak milyarlarca lirası olmadığı için üniversiteye giremeyen bir sürü kişi var. Büyük ihtimalle senin de dökülecek fazla fazla milyarların yoktu. Ailenin oradan buradan arttırdığı paraları dökerek üniversiteye ulaşabildin. İşsizliğin bu denli yoğun olduğu, işçilerin eme-

Mezopotamya Sosyal Forumu'nda Buluşalım!

“İnsanın insan ve insanın doğa üzerindeki tahakkümüne, bunun sonucu gelişen çürüme ve yok oluşa karşı dayanışma ağı örmek amacıyla” yola çıktı MSF. Dünya toprakları emperyalist, kapitalist efendilerin arzularıyla yağmalanırken, dünya halkları açlıkla ‘terbiye’ edilmeye çalışılırken “Başka bir dünya mümkün” diyor MSF. Kadim Mezopotamya toprakları Asuri-Süryanilerin, Yezidilerin, Arapların, Türkmenlerin, Ermenilerin, Kürtlerin miras bıraktıkları kültürle değer kazanıyor. Bin yıllar öncesine dayanan miraslara göz diken efendiler yozlaştırmayla, asimilasyonla kültür katliamına girişirken bir yandan da Mezopotamya topraklarının yer altı zenginliklerinden faydalanma derdindeler. MSF de “insanın doğa üzerindeki egemenliğine, çoğunluğun azınlık, beyazın siyah, erkeğin kadın, büyüğün küçük üzerindeki tahakkümüne” karşı mücadelede taraf olma çabasında. ‘Yeni Savaş Dönemi’nde T. Kürdistanı’nda artırılan saldırılar göz önüne alındığında daha da anlamlı oluyor bu çaba.

20 Aralık 2008’ ten bu yana Mezopotamya toprakları üzerindeki toplumsal örgütlenmelere, inisiyatiflere, sendikalara, sivil toplum örgütlerine, yerel yönetimlere ve bireylere “bölgesel, ulusal, uluslararası düzeyde tüm toplumsal hareketlerin temsilcisi olma iddiasında” olmadan kararlarını “oy çokluğu ile değil mutabakatla” alarak, “sadece protestolarla sınırlı olmayıp, toplumsal hareketlerin ve bireylerin, deneyimlerini paylaşacakları, eğitici etkinlikler düzenleyecekleri, dayanışma ağları kuracakları” zeminler yaratma amacı taşıyor ve “herkesi, bu süreci desteklemeye, dayanışmamızı güçlendirmeye, yerel, ulusal ve küresel düzeyde “Başka Bir

Dünya Mümkün” mücadelesine katkı sunmaya ve MSF sürecine katılıma”ya çağırıyor.

MSF bu sene de 20-25 Eylül tarihleri arasında Amed’de gerçekleştirilecek. Bu seneki forum kadın sorunundan, çevre sorununa, Kürt ulusal sorunundan, gençliğin özgünlüğüne ve daha birçok başlık altında örgütlenecek. Gençliğin özgün bir şekilde ele alınacağı forumda dünya devrimlerinin deneyimlerinden, ‘Kürdistan Özgürlük Mücadelesi’ne, Demokratik Özerkliğe, ’68 Devrimci Hareketinden, ’71 devrimci çıkışı, Türkiye Devrimci Hareketine, geleceksizleştirme politikalarından Bologna Sürecine, Ortadoğu’daki hareketlenmelere kadar birçok konuyu kapsayacak başlıklar serbest kürsülü toplantılar şeklinde ele alınacak.

Kültür-inançlar, gençlik, ekoloji ve dil çadırlarıyla, film gösterimleriyle, gezileriyle Mezopotamya Sosyal Forumu, Mezopotamya toprakları üzerinde yürütülen kirli politikalara karşı-söz söyleme yeri... Ortadoğu’daki halk hareketlenmelerinin, T. Kürdistanı’ndaki serhildanların buluşma yeri... Ezilen Kürt ulusunun ve daha birçok azınlık milliyetin yok edilmeye çalışılan kültürel, ulusal kimliklerini buluşturma yeri...

“İnsanlık için, kapitalizme ve sömürüye karşı, ÖZGÜRLÜK KAZANACAK!” şiarıyla “sömürgeciler, bombalarla, barajlarla, ilaçlarla doğayı ve insanı öldürürken” “tüm sömürgeci, baskıcı ve yıkıcı yapılara karşı durmak için Ortadoğu ve dünya halklarını, ezilenleri ve bütün direnenleri” Mezopotamya Sosyal Forumu’na davet ediyoruz. Bombalar altında, mayınlar ortasında umudumuzu yeşerten tüm dünya halklarına ilanımızdır: “BAŞKA BİR DÜNYA MÜMKÜN!”

Denge Ciwane

“AN SERKEFTİN AN SERKEFTİN!”

Yükseltilen demokratik muhtevaya sahip talepler bizim de taleplerimiz, giderek kızgınlaşan kavga alanı bizim de kavga alanımız olmak zorundadır. Düşmana karşı açılan her cepheden kurşun olmak ertelenemez bir görevdir. Ve bu sorumluluk şimdi daha da fazla omuzlarımızdadır!

Egemenlerin büyük bir ısrar ve sebat ile sürdürdüğü imha ve inkar saldırıları, gün geçtikçe, ‘kat edilen’ onca yola rağmen ‘sil baştan’ aymazlığıyla uygulanmaya devam ediyor. Saiki yedi düvelce tescilli faşist TC devleti bir açılım pandominin ardından durumu eline yüzüne bulaştırmış şekilde saplandığı bataklıktan çıkabilme çırpınışlarını sergiliyor. Öyle ya; egemenler kendi istedikleri kadar, kendi istedikleri biçimde açılacak, herkes de bir selam çakıp, karşısında el pençe duracak, sorun sıkıntı yaşanmayacaktır! Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı ve ‘tasfiyeyle dize getirme’ saldırılarının karşısında yükseltilen mücadeleyle, ulusal sorun, mevcut önemini de arttırarak, iyiden iyiye bir hesaplaşma arenasına dönüştü. Genel seçim süreciyle ortaya çıkan ise bu hesaplaşma alanında yaratılan sinerjinin egemenleri daha da köşeye sıkıştırarak bir kabiliyete, kudrete sahip olduğuydu.

Bu köşeye kısırılmış olma hali, egemenlerde aşırı dozda şovenizm ve saldırganlık tesiri gösterdi. Seçimler yaklaşırken tutturulan ırkçı, tekçi söylemlerle dolu dil; seçimlerde yaşanan hezimetin ardından ‘lafla peynir gemisi yürümez’ dercesine birbirinden aciz/korkak pratiklerle buluştu. Arttırılan askeri ve siyasi operasyonlar, seçilmiş blok vekillerinin önüne çekilen anti-demokratik-hukuksuzluk abidesi setler, Hatip Dicle’nin vekilliğinin düşürülmesi biçiminde tezahür eyleyen faşizm; kendisi için kuru laftan öte mana teşkil etmeyen ‘kardeşlik’ palavralarını da atıp bir kenara, özüyle müthiş bir ahenk, amacıyla eşsiz bir uyum gösteren imha politikalarına hız kazandırdı. Demokratik siyaset, hukuki devlet gibi çizgiler mevzu bahis ulusal sorun olunca giderek silikleşerek yerini faşist devletin faşizm patentli, resmi ideoloji kırlıflı sabit ve değişmez çizgilerine bıraktı.

Tümünden devlet erkanının yine, yeni, yeniden bir sınır öte-

si operasyon yapma müşterekinde bulunduğu süreç Kandil’e yapılan saldırılarla faşist devletin ‘en iyi bildiği’ metoda bürünmüş oldu. Kandil köylerinde sivillerin katledilmesiyle devam eden süreç çanak yalayıcı medyaya bilmem kaç PKK kampının, cephaneliğin, sığınağının imha edildiği biçiminde servis edildi. Artık bayatlamış bir senaryo egemenler cephesinden hiç üşenmeden oynanırverdi!

Bu saldırıların orta yerinde ise yürütmeye çalıştığı demokratik zeminde meşru mücadele hattına dair büyük bir hazımsızlık olan ve bunun sonucunda müthiş bir illegalizasyona tabi tutulup hedef tahtasına yerleştirilen BDP vardı/var. Meclise yönelik boykot kararına karşı ulusal sorunda ‘muhataplığı’ sorgulanan, PKK ile arasına mesafe koymadığı gerekçesiyle ‘terörist’ ilan edilen, seçilmiş vekillerine YSK engeli ile iradesi bertaraf edilmeye çalışılan, KCK operasyonları ile üye ve yöneticileri bir türlü yargılanamadan hapishanelerde tutulmaya devam edilen, yine sınır ötesi operasyonlara karşı canlı kalkan eylemleri düzenleyen, üye ve yöneticileri yoğun gaz ve copa maruz bırakılan, ‘size her şey mübahtır’ dercesine yine bu eylemlerde üyeleri katledilen, her konuşma-

rından dolayı vekillerine davalar açılan, tutuklanma tehditleri havalarda uçuşan, ilan edilen demokratik özerklik projesi, ‘vatan elden gidiyor, bölünüyoruz’ pişkinliğiyle kendisine yöneltilen yeni bir saldırı biçimi kılınan BDP; egemenler cephesinden ağız sulandıracak kadar açığı haliyle hak, hukuk, adalet çığneme seanslarının arenası haline getirilmeye çalışılıyor.

İşte böylesine bir süreçte attığı her adım hem demokrasi mücadelesi, hem demokratik içeriğe sahip ulusal taleplerin yükseltilmesi hem de faşist devleti yıpratma noktalarında büyük bir öneme haiz olan BDP’nin ne yapacağı hem egemenler hem de emek, demokrasi ve devrim güçleri tarafından merakla bekleniyordu. Özellikle genel seçimler için oluşturulan blok birlikteliğini daimi kılma amacıyla yürütülen çatı partisi tartışmaları ve yükselen mücadelenin ortasında BDP, ikinci Olağan Kongresini gerçekleştirdi. ‘Demokratik Özerklikle Demokratik Cumhuriyeti Selamlıyoruz’ şiarıyla gerçekleştirilen Kongrenin süreç açısından olağandan öte bir değer taşıdığı tartışma götürmez bir geçektir.

‘Demokratik özerklik’ ve ‘müzakerelerin başlaması için hükümete yapılan çağrının’ ön plana çıktığı Kongrede dikkatle incelenmeye değer gördüğümüz en önemli noktalardan biri de yeniden BDP eş başkanlığına seçilen Gülten Kışanak’ın yaptığı konuşmada sarf ettiği şu sözlerdir; ‘Bedeli ne olursa olsun direnişi tercih edeceğiz. Devlet baskı ve tasfiyeyi, kardeşliği değil düşmanlığı körükliyor. Bizim bu durumda safımız nettir; onurun temsilcisiyiz, direnişin safındayız!’ ve yine Selahattin Demirtaş’ın söylediği ‘Meşru direnme hakkımızın önünde hiçbir güç duramaz’ sözleri büyük bir anlam taşımaktadır.

Egemenler cephesinden ezbere yeniden dönüldüğü, tasfiye saldırılarının katmerlendiği bir süreçte dillendirilen bu sözler sürecin evrileceği hattı anlamak açısından önem-

lidir. Ve dahası sürece bu anlayışın esasta rengini vermesi durumu, emek ve demokrasi rotasında seyreyleyen mücadeleyi tırmandırma noktasında büyük bir fırsata dönüştürülme ihtimaliyle daha da anlamlanmaktadır.

‘Demokratik özerkliğin’ tüzüğe eklenerek programsal bir ifadeye dönüştürülmesi, meclisin bir platform olarak kullanılmasından vazgeçilmemesine rağmen henüz meclise dönüşü sağlayacak demokratik arenanın oluşmadığı/olgunlaşmadığı tespitinin yapılması, yapılacak yeni anayasada BDP’nin bizzat muhatap olarak katkı sunmak istediğinin ifade edilmesi Kongrede öne çıkan başlıklardır. Bu durumda sürecin tam olarak nasıl işleyeceği gelişen süreçle birlikte ortaya çıkacak. BDP, meclisin açılacağı 1 Ekim tarihine kadar süreci gözlemleyeceğini ifade etmiştir. Bu gözlemleme süreci sonunda meclise dönülüp Genel Kurul çalışmalarında yer de alınabilir. Süreç farklı da işleyebilir. Yapılacak yeni anayasayla ulusal sorunun gerçek anlamda çözülemeyeceği de aşıkardır. Ancak esasta belirleyiciliğe sahip olan noktalar bunlar değildir. Halihazırda faşizm karşısında yükseltelen bir mücadele söz konusudur. Bu mücadele büyük bedeller ödenerek ve demokrasi anlamında kazanımlar yaratılarak büyümektedir. Egemenler bu durumu çoktandır tespit etmiş ve saldırılarını askeriyle, polisiyle, hükümetiyle, ‘muhalafetiyle’, yargısıyla yek vücut/ tek kайдan yapmaktadır. Esası oluşturan nokta ise bu durumun kendisinde ortaya çıkmaktadır. Saldırıları karşı ortak bir mevzilenmeye geçmenin, omuz omuza konulanmanın mazareti tarih cephesinden mahkum edilmek durumunda kalacaktır. **Yükseltelen demokratik muhtevaya sahip talepler bizim de taleplerimiz, giderek kızgınlaşan kavga alanı bizim de kavga alanımız olmak zorundadır. Düşmana karşı açılan her cepheden kurşun olmak ertelenemez bir görevdir. Ve bu sorumluluk şimdi daha da fazla omuzlarımızdadır!**

Egemenler cephesinden ezbere yeniden dönüldüğü, tasfiye saldırılarının katmerlendiği bir süreçte dillendirilen bu sözler sürecin evrileceği hattı anlamak açısından önemlidir. Ve dahası sürece bu anlayışın esasta rengini vermesi durumu, emek ve demokrasi rotasında seyreyleyen mücadeleyi tırmandırma noktasında büyük bir fırsata dönüştürülme ihtimaliyle daha da anlamlanmaktadır.

İyi oynayan kazanır...

Her şeye rağmen, tasvip edelim etmeyelim, gerekirse yiyeceğinden kısıp statlara giden, bunu yapamadığı takdirde takımının maçlarını izleyebilmek için kablolu TV alan insanların sayısı azımsanamayacak kadar çoktur. Taraftar bağlılığı görece gelişkindir. Kulüpleri ayakta tutan taraftardır. Taraftar 'profesyonel' değildir, o yüzden bir futbolcu gibi takım değiştirmez. Taraftar para kazanmaz, para öder. Maç biletine, formaya, TV'ye... O yüzden taraftar şikenin bir numaralı mağdurudur...

Hayli zamandır mahalle maçlarının amatör ve dürüst ruhuna uzaklaştı futbol dünyamız. Bilhassa 2000'li yıllar futbol literatüründe endüstriyellik kavramının yerleştiği yıllar oldu. Esasen, A Takımlarının altyapıdan değil de başka takımlarda yıldızı parlamış oyuncuların transfer edilerek seçildiği, maç kaybetmenin dahi kâr aracına dönüştürüldüğü, futbol stilinden öte reklama ve dolayısıyla iyi oynamaya değil zengin olmaya, taraftarın duygusal bağını ekonomik araca dönüştürerek her gün daha fazla sömürmeye odaklanan endüstriyel futbol...

Ondandır ki, gönül verdiğimiz renklerin bezeli olduğu formalar üzerinde her gün artan sayıda reklama yüzüyoruz. Göğüs, sırt, bel, (bazı ülkelerde kalça), omuz kısımlarında çirkin mi çirkin, sponsor şirket logoları. Sahalarda yirmi ikişer adet ayaklı billboard. Saha adlarına, hatta lig adlarına eklenen şirket isimleri... Ne zaman ki, oyundan çok para konuşur hale gelindi, o an, oyunun kumara evrildiği andı...

Mafya babalarının, para-militer güçlerin, olmadı ce-maatçilerin el attığı bu çark, büyük çarkın bir işleyeni olarak kendi mecrasında dönüyordu. Bahsini ettiğimiz kesimlerce hamiliği üstlenen futbolcuların şımarıklığı da emin olalım ki, mazur görülecek düzeyden fazlasıyla uzaktı. Sahaların asabi futbolcusu Emre Belözoğlu aşırı sürat yaptığı son model arabasıyla bir çocuğun ölümüne sebep olabiliyor ve dokunulmaz kalıyordu mesela. Eski futbolcu, menajer ve spor 'yorumcusu' Sinan Engin, Alaattin Çakıcı'nın yurtdışına çıkmasını sağlamak için pasaport ayarlayabiliyordu. Birçok futbol adamı 'Reis' veya 'Baba' dedikleri Sedat Peker'in himayesine girmek zorunda kalmalarından değil, sağlam ilişki hesabı bu himayeye baş eğiyorlardı.

Tam da bu reis bozuntusunun çakallarından birine yönelik bir soruşturmanın futbolda, üstelik süperleştirilen Türkiye futbol liginde deprem etkisi yaratan şike operasyonuna dönüşmesi tesadüf olmayacaktı. (Operasyonun buradan başlamadığına ilişkin farklı iddialar da bulunmaktadır, lakin operasyonun nereden start aldığı önemli değildir.) Para-medya tarafından Futbolun Ergenekon Davası addedilen bu dava ilk değilse de en kapsamlı operasyondur. Ne var ki, şikenin varlığına şaşırın neredeyse kimse yok. Şaşırtıcı olan ve cevap aranan başlıca husus, 'neden şimdi' sorusudur. Futbol dünyasının mafyatik ilişkileri çok yadırganmıyor olsa ki, en çok tartışılan operasyonun merkezinde yer alan Fenerbahçe'nin küme düşürülüp düşürülmeyeceği olmuştur. Oysa süper liginizin sportif kalite

olarak kümeden zaten hiç çıkmadığı gün gibi açık değil mi! Aziz Yıldırım'ın "... kalkmış Anadolu" olarak hakir gördüğü Anadolu takımlarının üç (ya da dört) büyüklüklerin hükümranlığına (Bursa'yı henüz tektir) el atmak gibi bir cüretten bile yoksun olmaları/bırakılmaları bunu yeterince göstermiyor mu?

Şike operasyonu – Neden şimdi? Neden Fenerbahçe?

Şüphesiz bu operasyondan kulüp bazında en çok etkilenen Fenerbahçe'dir. Fenerbahçe 'camiası' neredeyse yekvücut olduğu operasyon karşısında şikenin varlığını yüksek sesle reddedememiştir bile. Bunun yerine Fenerbahçe'nin 'olası' düşürülme durumunda ligin marka değerinin düşmesi ve ortaya çıkacak ekonomik kayba gönderme yapmıştır. Başkanlarının suçsuzluğuna dair söyleyebildikleri tek şey 'masumiyet karinesi' etrafında 'aman' dilemekten başka bir şey olmamıştır.

Muhtemelen fark etmişlerdir ki, polis, Ergenekon

soruşturmasında dahi görülmemiş bir netlikte arzı endam etmiş, “Örgütlü bir şekilde, Süper Lig ve Bank Asya Birinci Ligindeki toplam 19 maçta şike ve teşvik faaliyetlerinin gerçekleştirildiği tespit edilmiş ve delillendirilmiştir” demiştir (06.07) Her fırsatta polisine olan güvenini tekrar tekrar hatırlatmakta bir beis görmeyen Tayyipgillerin, şu saatten sonra polislerinin ‘itibarına’ gölge düşürmeleri ihtimal dışında kalmıştır. Üstelik asker karşısında artık daha bir janti havaya kesilen polisi tekzip etmek için bir sebep yoktur. Zaten, şike yoktur, diyeni duymadık henüz.

O halde sorulması gereken öncelikli soru, herkesin malumu olan bu hususun neden daha önce değil de, şimdi bir operasyona konu edilmesidir. Politik bakış açısından ve haliyle politik derinlikten yoksun Fenerbahçe yönetiminin, ‘gayrı resmî’ ağızlarla dile getirdiği operasyonun

politik saiklar içerdiği iddiaları bütün sıhğlığına rağmen gerçek dışı değildir. Ama asıl sıhğlık FB'nin resmî açıklamayla “FB laiktir” söyleminin garip bir şekilde Ortodoks Kemalistlerden yardım eli beklemesinden görülebilmektedir. Yönetimin tam kadro toplantısında salya sümük ağlayan koca koca adamların (ve çok az sayıda koca kadınların) FB Cumhuriyeti gibi absürt bir tahayyüle kendilerini çokça kaptırdıklarına şaşırılmamak elde değil.

Malum, TC diktatörlüğü, bürokrasisini, düzen partilerini, para-medya ve sair kurumlarını tornadan geçiriyor. Haliyle toplu operasyon FB Cumhuriyetini de kapsamına alıyor. Kendisini 23 milyonluk taraftar kitleleriyle Türkiye'nin en büyük STK'sı olarak gören FB yönetimi, şike operasyonunun siyasi ortama çekilmesine izin

vermeyeceklerini belirttikleri aynı açıklamada düzene ne kadar sadık olduklarını hatırlatmış, aslında şike yapmakla gururlarıyla oynadıkları eldeki tek koz olan taraftar kitlesinin tahammülsüzleşebileceğine göndermede bulunmuştu (23.07). Aynı yönetim geçen yıl şampiyonluğun kaybedilmesine yol açan Trabzonspor maçı sonunda stat koltuklarını ateşe veren taraftarları kendi elleriyle polise teslim etmişlerdi oysaki. Şimdi, polisle başı dertte olan kendileri, kullanmak istedikleri tek koz taraftar ve komik bir şekilde şunu söylemekteler: Bizim, polisle bir sorunumuz yok ki...

Piyasadan fena halde anlayan bu adamların (şikeye tepki diye bastırdıkları T-Shirtlerden iyi para kazanmışlar mesela) politik ekonomi kavrayışı yerlerde süründüğünden restorasyon sırasının kendilerine de gelebileceğini akıl edemediler. Onca rahat mafyatik telefon konuşması, Belözoglu Emre'nin Ankaragücü'nden Kaan Söylemezgiller'e gönderdiği, küçük düşürücü ve sonunda gülücük(☺) işareti olan SMS, bu hususu yeterince gösteriyor. Ya İBB Spor'dan İbrahim Akın'ın Türkiye şike tarihine geçen “Şike caiz midir, hocam?” mealindeki sorusuna ne demeli! (Hoca, sorgusunda transfer ücretinden bahsedildiğini sandığını, söylemiş...)

Tayyipgillerden bazılarının FB üyelikleri neyi değiştirir ki! Bunlar teferruat. Mühim olan restorasyon ve güç gösterisi. Her bir şeye kadir olduğu algısı, AKP'de temsiliyet bulan kliğin toplumu dönüştürmekte kullanılabileceği en iyi araçtır, bilhassa bu aralar. Küçümsenemeyecek derecede, geçici de olsa milyonların ruh dünyasını etkileyecek futbol, bu özelliği itibarıyla salt iktisadî bir kategoride ele alınmaz. Bu yüzden futbol, siyasal mesaj ve manipülasyonların bir aracı haline getirilmektedir.

Arjantin'de düzenlenen 1978 Dünya Kupası, bu hususu açıklamaya en iyi örneklerden biridir. Kupanın Arjantin'de düzenlenmesinden tutalım da, finale kadar çıkmasını sağlayan ve en az 4-0 kazanması gereken Peru maçı dâhil, baştan sona şikeyle yoğrulmuştur. O dönem Arjantin yönetimine el koymuş askeri faşist cunta, ekonomik çıkar karşılığı Peru cuntasından maçı büyük farkla kaybetmelerini ister. Cuntalararası dostluk ABD müdahalesiyle (ABD, Peru'ya yönelik dondurduğu kredi aktive eder) pekişir. Arjantin'den her gün onlarca kişinin evinden alınıp kaybedildiği günler devam eder, dünya kupası bunu dünyadan gizlemenin, kupayı kazanmak ise Arjantin'de 'birliği' sağlamak için kullanılmak istenmiştir. Ne var ki, en başta Plaza de Mayo anneleri susturulamaz. Gerçek, gizlenememiştir. Peru maçı kaç-kaç mı bitti?

Peru cuntası istenilenden daha cömerttir ve maç 6 - 0 biter... (Kuper, Simon: Futbol Asla Sadece Futbol Değildir). Neyse, 'bizimkiler' henüz dünya çapında kupa kazandıracak şike yapamadılar henüz. Ülkedeki şikeye dönelim yeniden...

Operasyonun nedenlerine ilişkin bundan öte farklı iddialar da ortaya atıldı. Bunlardan en ciddi olanı, kendisini FB resmi taraftar sitesi olarak tanımlayan antu.com sitesi tarafından ortaya atılan iddia olmuştur. Bu iddiaya göre, TSK'ya alınacak Sikorsky tipi saldırı helikopterlerine ilişkin bir ihalede Yıldırım'ın MAKTAŞ şirketi ile Erdoğangillere yakın (hatta en az damat durumundan ait) Çalık Grubu'nun karşı karşıya gelmesi ve ihaleyi Yıldırım'ın geçmişten beri süregelen askeri ihale alıcısı olduğu avantajıyla kazanmış olmasıdır. Ancak Çalık Grubu, iddiayı yalanlamış, ilgili ihaleye girmediklerini dahi açıklamıştır. Bu ihaleye ilişkin bilgilere askeri olması sebebiyle ulaşmak pek mümkün olmasa da Aziz Yıldırım, "ihale bana kaldı" derken belki de söz sanatı yapıp böyle bir şeyi kast etmiştir. "Konuşursam, herkes yanar" diyor ama konuşma kozunu şimdilik bir şantaj argümanı olarak kullanıyor, öyle kalması da muhtemeldir.

Yıldırım, yüksek yerlerde dayısı olanlar grubundan. Zira 'NATO müteahhidi' olarak tanınan dayısına ait şirketler grubunda Yıldırım önemli bir hisse ve yere sahip. Hatta Yıldırım'a ait şirketin hissedarlarından birinin orjinal eskilerinden Çevik Bir olduğu da iddia edilmektedir. Neredeyse bütün askeri ihalelerin yegâne yüklenicisi Yıldırım'ın bundan öte çokça güçlü ilişkilerle sahip olduğu salt iddialardan bile anlaşılmaktadır. Mesela Erdoğan - Büyükanıt gizli Dolmabahçe görüşmesini kaydettirdiği bile söylenmektedir. Burada önemli olan iddianın gerçekte olan ilişkisi değildir. Önemli olan Yıldırım'ın güç ile olan ilişkisi, muazzam bir güce sahip olduğu algısıdır.

Yine de bunca güçlü bir adamın, üstelik NATO'yla münasebetleri sabit bir tipin yanlış ata oynaması pek anlaşılır gözükmemektedir. Yükselen değer AKP iken bu yardağının klikler arası taraf seçmede halen ikilemede kalması ilginçtir. Aynı şekilde FB yönetimi de yayınladığı bildirimler aracılığıyla hamurunda olmayan ve bu yüzden de hayli utangaç bir muhalif edayla CHP'den enstantaneler sunmaktadır: Laiklik, Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık vs...

Oysa atı alan Üsküdar'ı geçmiştir. Yanlış ata ısrarın bir manası yok. Seçim sonuçları beklenmiş, futbol federasyonu seçimleri beklenmiş operasyona öyle start verilmiştir. Bakınız sıkı Fenerli ve bizzat Yıldırım'ın

belirlediği yeni başkan Mehmet Ali Aydınlar gocunduğunu belli etmeden Brütüs rolünü oynamak zorundalığını kabul etmiştir. Kuru gürültünün manası yok, müşteriden başka bir kıymet biçmediği taraftarlar ise medyanın alıştırılmalarıyla küme düşürülme dahi her türlü sonuca katlanacak hale gelmiştir ki, koz olarak kullanılabilmeleri salt bu nedenle bile mümkün değildir.

Üstelik maçın devre aralarında hakem odası basan, hoşnut kalmadığı hakemlerin FB maçlarına atanmasına engel olan, futbolcusunu dövdüren (Rüştü Reçber, FB'de kaleci iken, yediği goller yüzünden şimdi içerde olan eski FB'li futbolcu, S. Peker'in kayın biraderi ve Sivasspor başkanı Mecnun Odyakmaz'ın organizasyonu ile üstelik kulüp binası girişinde şiddete maruz kalmıştı), 'topuğuna

sıkırım' tehditlerini ağızdan düşürmeyen bir başkanın yaptıkları neredeyse bütün FB taraftarlarının malumudur. İçten içe bir rahatsızlığa rağmen endüstriyel futbol algısının yarı-sömürge ülkemize yansımaları para + ilişkiler = başarı formülünü yerleşik kıldığından ve yozlaşmanın ulaştığı düzeyin de etkisiyle bu gerçekliği yadsımak ya da tolerans kapsamında addetmek yoluna gidilmiştir. Yine de şikenin tam da taraftarı içine düşürdüğü mağdur pozisyon onu Yıldırım'a siper olmaktan alıkoymaktadır. Yapılan birkaç yürüyüş bu gerçeği değiştirmeyecektir.

Yozlaşma ve Trabzonspor'un Sefaleti

Trabzonspor (TS) yönetiminin şike operasyonu karşısındaki tavrına geçmeden önce Fransa'dan bir örnek verelim:

Olympique Marseille (Marsilya)'nın en yakıp takipçisi Paris Saint German (PSG)'nin dört puan önünde şampiyon olduğu 1992 - 1993 sezonu... Marsilya, son lig maçından sonra Milan'la Şampiyonlar Ligi maçına çıkacaktır. Lig şampiyonluğunu garantiye aldığından asıl önemli olan bu maçıdır. Bunun için oyuncularının sakat-

lanmasını göze alamaz ve lig maçını yapacağı Valencien-nes takımının defans oyuncularına sert oynamaları için para verir. Ancak defans oyuncularından birinin vicdanı sonradan buna elvermez ve gerçeği ifşa eder. Fransa Futbol Federasyon'u Marsilya'yı alt lige düşürür ve şampiyonluğu PSG'ye verir. Ama çok da alışık olmadığımız (Beşiktaş'ın iade ettiği Türkiye Kupası'dır, şampiyonluk konusunda aynı tutumu gösterebileceği şüphelidir) birşey olur ve PSG şampiyonluğu reddeder. Bunun üzerine federasyon o yılın şampiyonsuz bittiğini tescil eder (Yelkovan, Banu; Tarihte bugün, Radikal, 13.07).

Yaklaşık otuz yıldır şampiyonluk yüzü görmeyen TS, bu yıl şüphesiz ki haksızlığa uğramıştır. Ancak TS başkanı sonrasında serbest bırakılsa dahi gözaltına alınmıştır. Emniyet fezlekesi TS'nin de şikeyi denediğini ama başarılı olamadığını belirten ibareler içermektedir. Polis fezlekesinin bütün özellikleri bir yana zan altında kalmıştır. Buna rağmen operasyondan medetle şampiyonluk ummak, hatta yerel basının ağzından bunu talep etmek, PSG'nin etik tutumundan oldukça uzaktır.

Yapılacak yargılama elbette futbol liglerini şikeden temizlemeyecektir. Zaten böyle bir hedefin yüklenmesi söz konusu değildir. Şike, düzenin ürünüdür ve egemenlerin kâr araçlarından birisidir. O yüzden sadece kontrol edilebilecek bir düzeye çekilecektir. Yıldırım'ın avukatı Faik Işık, o savruk, öfkeli ve şova dönüştürmeye çalıştığı röportajlarından birinde basit bir gerçeğe işaret etmiştir: Ellişer, yüzer adet maç biletini bedavaya alan hakimler, savcılar var. Meali: Hepsî şikeci, hepsi avantacı...

Şikenin yegâne mağdurları: Aldatılmış taraftar kitleleri

Operasyonun ilk günleri medya şuna benzer şeyler geçmişti: "Savcılar M. A. Aydınlar'a FB'nin son beş maçını canlı izlerken hepsinin sonucunu önceden biliyoruz."

Futbol tutkusu tek başına renklerle açıklanamayacak bir bağlılığın ürünüdür. Tuttuğunuz takım kazanırsa siz de kazanmış gibisinizdir. O yüzden Afrika'nın açlık orduları ancak futbolla sömürgeci ülkeleri yenebileceği hissini yaşamaktadır. Ya da Güney Amerika kıtasının yarı-

sömürge ülkeleri ulusal onurları adına ulusal takımlarına sıkıca bağlıdırlar. Kazanmak, tek başınalığı doğurduğu takdirde kekremsi bir tat bırakacaktır. Ekşi bir suratla kazanmak arzu edilen bir sonuç olmayacağından en güzeli birlikte kazanmaktır. Üstelik bu duygu olabildiğince çok insanla kendiliğinden paylaşılabilir. Bu yüzden futbol taraftarlığı farklıdır. Belki bu yüzden dünyanın en bireysel hayatını sürdürdüğü söylenen ABD'liler arasında futbol ve taraftarlık gelişmemiştir. Hatta ABD'de her türlü sonuca açık ve şampiyonun belirleneceği bir futbol maçının son on beş dakikasında bile taraftarların stadı terk edip hamburger yemeye gittikleri söylenmektedir (Kuper).

Bir futbol takımına taraftarlık, iyi oynamayı beceremezseniz de oyunu seyretmekten, hatta oyun üzerine

ahkâm kesmekten zevk almanızı sağlayabilmektedir. Yine de tuttuğunuz takımı izlemenin tadı başkadır. Sonucunu bildiğiniz maçta da izlersiniz ama sonucun sportif dışı etkilerle önceden belirlenmiş olmasının taraftarda yaratacağı tek etki aldatılma hissidir. FB teknik direktörü Aykut Kocaman on yedi maçta on altı galibiyeti alınteriyle aldıklarını söylüyor.

Keşke öyle olsa! Ancak efendilik titrini haiz hocalardan biri olan Kocaman da şikeyi bilmiyorsa en az aldatılmış taraftar kadar mağdur edilmiştir.

Başka hiçbir spor dalında taraftarın yeri futboldaki kadar belirgin değildir. Bu yüzden taraftar on ikinci adam diye anılır. Kitlesellik ve bağlılığı koşullayan tarihsel öğelerin kaçınılmaz sonucudur bu. Türkiye'de futbol takımlarına bağlılık diğer ülkelerden biraz farklıdır. Zira sınıfsal, ulusal, mezhepsel ayrımlara göre şekillenen futbol kulüpleri yok denecek kadar azdır. Liverpool, Barcelona, Celtic – Rangers gibi örnekler yoktur mesela.

Her şeye rağmen, tasvip edelim etmeyelim, gerekirse yiyeceğinden kısıp statlara giden, bunu yapamadığı takdirde takımının maçlarını izleyebilmek için kablolu TV alan insanların sayısı azımsanamayacak kadar çoktur. Taraftar bağlılığı görece gelişkindir. Kulüpleri ayakta tutan taraftardır. Taraftar 'profesyonel' değildir, o yüzden bir futbolcu gibi takım değiştirmez. Taraftar para kazanmaz, para öder. Maç biletine, formaya, TV'ye...

O yüzden taraftar şikenin bir numaralı mağdurdur...

ŞAPKADAN HEP AYNI TAVŞAN ÇIKIYOR...

Yeni anayasa tartışmaları bir yandan halkımıza yönelik saldırıların daha da sistematikleştirilmesine hizmet edecekken bir yandan da halkımızın gerçek gündemlerini perdeleyecek bir örtü olarak kullanılacaktır. Halkımız böylesi oyunları geçmişten tanımaktadır, böyle oyunlara karnı toktur. Halkın iradesini sandıkta arayanlara inat süreci kendisi şekillendirecek, kendisine yönelen saldırıları göğüslemeyi bilecektir.

İleri demokrasi söylemleriyle, sahte açılımlarla ve türlü yapay gündemlerle halkımızda bilinç bulanıklığı yaratarak kendisine biçilen rolü layığıyla yerine getiren AKP, 12 Haziran seçimlerinde de tek başına parlamento çoğunluğuyla ödüllendirilmiştir. Seçim sonrasında meclis yeni dönemine girerken süreç yine anayasa tartışmaları üzerinden şekillendirilecek gibi gözüküyor. “Ustalık döneminde” sürecin nasıl şekilleneceğine dair ilk ipuçları ise çoktan verilmiştir.

Kâhin olmaya gerek yok.

Kürt ulusuna yönelik inkâr, imha, asimilasyon politikaları tüm hızıyla sürerken egemenlerin sözcüsü Tayyip Erdoğan’ın “İyi niyet beklemesinler... Bundan sonraki süreç çok daha farklı stratejilerle ve uygulamalarla kendini gösterecektir” tehditleri yine önümüzdeki dönemde savaşın daha da kızışacağı ve Kürt ulusuna yönelik saldırıların daha da sertleşeceğini ayan beyan ortaya koymaktadır.

Libya ve Suriye’deki gelişmelere doğrudan müdahale kapsamlı bileşimlere, ABD’nin bizzat yönetim ve denetimi altında (H. Clinton, “Türkiye’ye desteğimiz kaya gibi sar-

sılmazdır.”) ev sahipliği yapmanın Kürt sorununda izlenen politikalarla kesiştiği yerde, yalnızca bugünün değil yarının anlaşılabilirliği hiç de zor olmasa gerekir. (Sınıfsal Yaklaşım, Partizan özel sayı, 22 Temmuz- 4 Ağustos)

Çok önceden hazırlığı yapılan ev hükümet programına, OECD raporlarına bire bir uygun bir biçimde, “güvenceli esneklik” (neyin güvence altına alınacağını biz söylemeyelim, siz tahmin edin!) ve “işgücü piyasasının katılıklarını giderme” başlıklarıyla konulan işçi ve emekçi haklarına (kıdem tazminatı ipi göğüslemiş görünüyor) saldırı paketi önümüzdeki süreci açıklayan bir diğer faktör durumundadır. (Sınıfsal Yaklaşım, Partizan özel sayı, 22 Temmuz- 4 Ağustos)

YÖK’ün akıbetinin netleştirilmemesi ve son olarak kaldırılmayacağını açıklanması, geçen yıl yayımlanan 13 maddelik fermanın öğrenci gençliğe dayatılacağını ve yükselmesi muhtemel muhalif sesleri boğma iradesinin, olduğu gibi durduğunun bir göstergesidir. Yeni öğretim yılında YGS şifre ve bilumum kopya skandallarının da “unutulmamış” olacağı var sayılmalıdır.

Kadınların yok sayılmaları, ezilmeleri, sömürülmeleri,

şiddete karşı mücadeleleri ve devletin bu konudaki samimi-yetsizliği sürerken bu durumun anayasa tartışmaları ile perdelenmeye çalışılacağını ve kadın sorunu konusunda yine hiçbir adım atılmayacağını (en azından gönüllü olarak) söylemek yanlış olmayacaktır.

Baskının, sömürünün ve şiddetin en vahşisini yaşayan LGBTT bireylerin ise anayasa tarafından heteroseksüel bireylerle eşit sayılmak için ve “cinsel kimlik ayrımcılığının suç sayılması için” yürüttükleri çalışmaların meyvesini alabileceklerini söylemek oldukça güçtür.

Bütün bunlarla beraber anayasa tartışmalarının gündeme rengini verecek konulardan biri olacağı düşünülürse bizim bu konuya ilgisiz kalmamız düşünülemez. Bu nedenle anayasaların gerçekte ne olduklarını, bizim için ne ifade ettiğini ya da ne ifade etmesi gerektiğini, yeni anayasa tartışmalarından neleri bekleyebileceğimizi/ bekleyemeyeceğimizi açıklamaya çalışacağız.

Her anayasa onu hazırlayan sınıfın ideolojisinin kristalize görüntüsünden ibarettir. Umarızca tartışılmaya çalışılan “anayasaların ideolojilerden arındırılmış olmasının gerçeklikten uzak ve tıkanmaya mahkûm olan bir meseledir.

İdeolojilerin Ete Kemiğe Bürünmüş Halleri: Anayasalar

Anayasa tartışmalarına girmezden evvel genel anlamda “hukukun neliğini” tartışmak gereklidir.

Hukuk bireylerin, bireylerle ve devletle olan ilişkilerini düzenleyen ve uyulmaması durumu müeyyideye tabi kuralar bütünüdür; aynı gündelik hayatta olduğu gibi: Ya bunlara uyup egemen sistemle uyum içinde(!) yaşarsınız ya da bunlara uymaz ve müeyyideyle karşı karşıya kalırsınız.

Bu kısa tanımın ardından biraz daha açıklayıcı olmak adına Kant’ın ve kısmen Hegel’in ardından, Marx ve Engels’in üzerinde durduğu hukukun karakteristik üç özelliğini belirtmek gerekir:

- 1- Hukukun Sistematiği
- 2- Hukukun Biçimselliği
- 3- Hukukun Baskıcılığı

1- Hukukun Sistematiği

Hukuk kaçınılmaz olarak iç çelişkisizliğe ve iç yeterliliğe/ doygunluğa yönelen bir sistem biçimini alır. Tüm bir toplumsal yaşamı kapsama ve her türlü ihtiyaca cevap olma

iddiasında bulunduğundan kendi içindeki tüm çelişki **olasılığını** yok etmelidir. Bu nedenle hukukçular her dönem olağanüstü bir sistematikleştirme çabası içerisinde olurlar.

Ama aynı zamanda hukukun yeterliliği olmalıdır, doyurulmalıdır; aynı gerçeklik içinde ortaya çıkan tüm olası durumları kapsamaya yönelik bir kurallar sistemi sunmalıdır. Öyle ki, hukukun içine, sistemin bütünlüğüne tecavüz edebilecek hukuki olmayan pratiklerin girebileceği fiili bir hukuki “keşif” tarafından hazırlıksız yakalanmamalıdır.

2- Hukukun Biçimselliği

Hukukun biçimselliği ve buna bağlı olan sistematikliği, onun biçimsel bütünselliğini oluşturur. Hukuk kişi olarak tanımlanan herkes açısından geçerlidir- ve herkes hukuka başvurabilir.

Genellikle hukukun biçimselliği bir “biçimcilik” olarak ahlaki bir bakış açısıyla eleştirilir. Oysa ahlaki bakış açısı sadece onaylamalar ve mahkûmiyetler üretir ve hukuk bunlarla ilgilenmez: Vardır ve işler, ve ancak biçimsel olarak var olabilir ve işleyebilir.

Hukukun biçimselliği, elbette, hukukun kendi içinde, hukukun biçiminin uygulandığı içerikleri askıya alma etkisi vardır. Ama bu içerikleri ortadan kaldırma etkisi asla yoktur. Tam tersine: Hukukun biçimselliğinin anlamı hukukun kendi içinde yok olması ile de gerekmeden tanımlanmış içeriklere uygulanmasındadır. Bu içerikler üretim ilişkileri ve etkileridir. Sözgelimi hukuk, eşit hukuki özneler olan tüm insanlara, mülkiyet hakkı tanır. Ama bazı öznelerin üretim araçlarının mülk sahibi olmasını ve diğerlerinin üretim araçlarından yoksun olmasını kabul eden hiçbir yasa maddesi yoktur. Demek ki bu içerik hukukta yoktur, ama hukuk aynı zamanda da bu ilişkileri garanti eder.

Kendi içinde tamamen soyutladığı bir içeriğe (üretim ilişkileri) bağlı olarak var olan hukukun bu tekil konumu, klasik Marksist formülü açıklar: Hukuk, üretim ilişkilerini “ifade eder”; ancak söz konusu üretim ilişkilerini, kendi ku-

ralları içinde asla zikretmez, tersine onları gizler.

3- Hukukun Baskıcılığı

Hukuk bağlantılı bir ceza sistemi olmaksızın var olamayacağı için baskıcıdır. Bu kolaylıkla anlaşılabilir: hukuki sözleşme ancak uygulanması koşuluyla, yani hukuka uyulması veya uyulmaması koşuluyla var olabilir. Dolayısıyla, hukukun uygulanma (ve uygulanmama) hakkı, yani hukuki sözleşmenin kurallarına itaat (ya da itaat etmeme) hakkı olması gerekir.

Durum basittir. Kim ki zorlama derse **cezalandırmadan** söz etmiş olur; kim ki cezalandırma derse **baskı** demiş olur, dolayısıyla baskı aygıtlarından söz etmiş olur. Bu aygıtlar, sözcüğün dar anlamında devletin baskı aygıtları içinde bulunur. Bunlara polis kuvvetleri, mahkemeler, ceza ve hapis-haneler denir. Hukuk burada, devletle bir bütün meydana getirir.

Bütün bu bilgilerin ışığında anayasaların bizim için ne ifade ettiği konusu önemlidir. Zira anayasalar yukarıda anlatılan kurallar bütününe hiyerarşik olarak en tepesine oturtulmuş metinlerdir; yani anayasalar yasa koyucunun hareket alanının sınırlarını mutlak bir şekilde çizmektedir. Bu, anayasaların **normatif şelale** niteliğinde olması ile ilgilidir.

Ancak bizi asıl ilgilendiren boyutu anayasaların normatif şelale olmasının yanında **ideolojik manifestolar** olmasıdır. Her anayasa, onu hazırlayan sınıfın ideolojisinin kristalize görüntüsünden ibarettir. Umarsızca tartışılmaya çalışılan “anayasaların ideolojilerden arındırılmış olmasının gerekliliği” gerçeklikten uzak ve tıkanmaya mahkûm olan bir meseledir.

Anayasayı yaratan egemenlerin, onu tamamen kendi ih-

tiyaçları ve çıkarlarını gözetecek şekilde dizayn etmelerinde elbette şaşırarak bir şey yoktur. Asıl şaşılacak(!) şey kendisini “liberal aydın” isimlendirmesini layık gören kesim başta olmak üzere bazı kesimlerin bu anayasalardan medet ummalarınıdır. Var olan sistem ezilen sınıfların emeği ve üretimi üzerinde ezilenlerin sırtına basa basa yükselirken, bu yükselişi herhangi bir biçimde tehlikeye atabilecek bir adım atar mı egemenler? Kâr kırsından yanıp tutuşurken, bu uğurda ezilen emekçi halkımıza ödettirilen bedellere tamamen yüz çevirmişken bir anda iyilik meleği kesilebilirler mi? Kesinlikle hayır!

O halde tüm bu demokrasi havariliğine soyunmalar, “sivil anayasa” güzellemeleleri, “halkçı” (tırnağın dışına çıkamayan bir halkçılıktır bu) söylemler ne anlama gelmektedir?

Kürt ulusal mücadelesinin ulaştığı seviye, emekçi yığınlar arasında dönem dönem ortaya çıkan kıpırdanmalar, toplumsal muhalefetin toparlanma sürecine girmesi, işçi direnişlerinin yaygınlaşmaya başlaması özellikle “kusursuz fırtına”nın (“kâhin” ekonomist olarak bilinen Nouriel Roubini’nin “kusursuz fırtına” olarak nitelediği ve 2013’te doruğa çıkacağını ilan ettiği sistemdeki durdurulamayan kriz olgusunun hâlihazırdaki bunalım sürecini daha az hasarla atlattığı görünen Türk komprador sermayesini bu kez diğerlerinin akıbetine uğratmakta gecikmeyeceğine dair tespitler son derece gerçekçidir.) gelmekte olduğunun itiraf edilmek zorunda kaldığı böylesi bir süreç, egemenleri süreci göğüsleyebilecek önlemleri almaya itmektedir. Bir yandan da yine ancak tırnak içinde ifade edilebilecek bir “meşruiyet” sağlamak, daha sonraki icraatlarına uygun bir zemin hazırlanmak noktasında önemli bir yer tutmaktadır. Böylesi kritik dönemelerde açılan “katılımcı ve özgürlükçü bir anayasa” kartından halkın haklı ve meşru tepkisinin engellenmesinde fren işlevi görmesi beklenmektedir.

Beklentileri Boşunadır: Halkımız Bu “İleri Demokrasi” Yalanlarına Kanmayacaktır!

12 Haziran seçimlerinin sonucunda “galibiyetini” ilan eden AKP “meşruiyetini” kabul ettirmiş görüntüsü çizmek istemektedir. Arkasına kattığı bu yalancı rüzgârla koltuğunu, sınıfının çıkarlarını garantilemenin peşine çoktan düşmüştür. Yeni anayasa tartışmaları bir yandan halkımıza yönelik saldırıların daha da sistematikleştirilmesine hizmet edecekken bir yandan da halkımızın gerçek gündemlerini perdeleyecek bir örtü olarak kullanılacaktır. Halkımız böylesi oyunları geçmişten tanımaktadır, böyle oyunlara karnı toktur. Halkın iradesini sandıkta arayanlara inat süreci kendisi şekillendirecek, kendisine yönelen saldırıları göğüslemeyi bilecektir.

GENÇ KADIN

YİNE BEN "ÖLDÜM"...

Geriye sadece hüzünlü bakışlarını bırakmış, yaşamı gibi sade, dolaysız ve sessiz bir ölümlü "huzura ermiş" bir kadına "Bir insan yaşamaktan vazgeçecek noktaya nasıl gelir?" diye sorsanız, muhtemelen, hemen yakınından puslu bir ırmak gibi sakince akan yaşamına şöyle bir bakıp omzunu silkecek, "Ben zaten yaşamıyordum ki..." diyecektir.

İşte, o kadının yaşamına dokundukça elleriniz ıslanacak, "Ben yaşamayı nasıl da istiyordum, ama izin vermediler!" sözleri kulaklarınızı isyan ettirecek, kalbiniz bin bir parçaya bölünecek, canınız acıyacak. Ama ancak o kadının ve o kadının penceresinden kendi yaşamınıza dokundukça... Çünkü ölüm sanki hiç sokağımıza uğramayacakmış gibi. Her hafta en azından beş kadının intihar/ cinayet haberi geliyor; lakin tüm bir insanlık yaşama bir virgül dahi konmamışçasına günlük uğraşlarına katı bir rutin içinde devam ediyor.

Oysa bu topraklarda kadınlar yaşamlarının sonuna umutsuzluktan kararmış kanlarını damlatıyorlar koyu bir nokta niyetine. Başkalarının yazdığı hayatlarına kendi noktalarını ilâştiriyorlar. An geliyor söylenebilecek tüm sözler bitiyor, ölüm bir kendini ifade ediş biçimi oluyor.

Ya da bazen kendileri değil aileleri "vazgeçiyorlar" kadının yaşamasından. Ellerini kızlarının kanıyla "kirlenmek" pahasına "namuslarını temizliyorlar" yahut hiç "kızlarının günahına girmeden" onu kendi yaşamına son vermeye zorluyorlar. TCK'da yapılan değişiklik uyarınca töre saikiyle işlenen cinayetlerin ağırlaştırılmasından sonra kadın intiharlarının artması tesadüf olabilir mi?

İntiharların/ Cinayetlerin Failleri Belli: Feodal Ataerkil sistem!

Doğumları kayıt altına dahi alınmayan yaşamları nefes alıp vermekten ibaret olan bu saydam "kadın gölgeleri" ölümlerinde de anlamsız birer rakama dönüşüyor. Medyanın da beslediği biçimiyle kadın intiharları/ cinayetleri üzerimize yağın anlamsız sayılar sağanağından başkaca bir şey olamıyor.

Oysa yaşamlarının silikliğine inat ölümleriyle gerçeklerini birer birer suratımıza çarpıyor kadınlar.

Yapılan araştırmalar "intihar kenti" olarak bilinen Batman'da (bunu T. Kürdistanı'nın çok büyük bir bölümü için veri alabiliriz) kadın intiharlarının esaslı sebebinin feodal toplumsal yapının etkisini hala şiddetle hissettir-

mesi olduğunu gösteriyor. Erken yaşta zorla evlilik, erkeğin çokeşliliği, kadınların aleyhine cinsel kimlik ayrımı ve bunun eğitim durumuna yansımaları, akraba evliliğinin, enstestinin yaygın oluşu, kadınların kendilerini ifade edebilme olanaklarından yoksun oluşları, köyden kente göç, istihdam alanlarının yetersizliği ve kadınların üretim sürecine katılamaması ile yerel ve ulusal basında intihar haberlerini işleme biçimleri ise alt başlıklar olarak sıralanıyor. İntiharların özellikle kadın intiharlarının nedenleri olarak ileri sürülen bu etkenlere biraz daha yakından bakmanın faydalı olacağını düşünüyoruz.

Aile baskısı:

Aile baskısının genel olarak, aile yapılarından kaynaklandığı ifade edilir. Babanın, kayıtsız şartsız itaatini öngören bu yapıda, en çok kız çocukları ve annenin baskıyı hissettiği ve ayrıca erkek kardeşlerin de anneden ve abladan daha çok sözünün geçtiği bir aile portresi karşımıza çıkar.

İntihar nedenleri arasında ilk sırada aile baskısına yer verilmektedir. Baba, koca, ağabey dayağı, kızların okutulmaması, erken yaşta evlendirme ve evlilik kararının aile tarafından verilmesi, istenilen kişi ile evlenmeye izin verilmemesi, erkeğin birden çok eşle evlenmesi, resmi nikâh yapmama, miras hakkından yoksun bırakma gibi intihar nedenleri olarak gösterilen etkenler, büyük ölçüde kadınların üzerinde aile baskısı şeklinde tezahür ettiği düşünülebilir.

Hastalık ve psikolojik sorunlar:

İntihar nedenleri içerisinde, sara, sürekli baş ve karın

ağrıları, psikolojik bozukluklar, depresyon gibi hastalık ve rahatsızlıklar da önemli bir yer tutmaktadır. Bu tür rahatsızlıkların da en çok kadınlar arasında görüldüğü tespit edilmiştir. Ancak bu rahatsızlıkların, büyük ölçüde yine yukarıda söz konusu edilen aile baskısı ya da aile içi sorunların bir yansıması olduğu söylenebilir.

Yaşanılan sıkıntılıların kaynağına inilmeyip aile içerisinde de çözümlenememesinin, bu rahatsızlıkların tetikleyicisi olduğu görülmektedir.

Nitekim intihar eden ve teşebbüste bulunanların önemli bir oranının tedavi gördüğü bilinmektedir. Ancak toplumun psikolojik tedaviye pek sıcak bakmadığı, birçok kişinin, hakkında çıkacak söylentilerden ötürü tedaviye pek yanaşmadığı da görülmektedir.

Bunların büyük bölümünün, rahatsızlığından dahi haberdar olmadığı da söylenmelidir.

İşsizlik:

Ekonomik refah düzeyinin artışına paralel olarak, aile içi ilişkilerde de önemli bir farklılaşmanın yaşandığı, hem intihar vakalarının gerçekleştiği ailelerde ve hem de gözlemlerde açıkça fark edilmektedir. Ekonomik koşulları görece iyi olan ailelerin, kız çocuklarını okutmaya daha çok eğilimli oldukları ve onlara daha fazla özgürlük alanları bıraktıkları görülmektedir.

Bizzat somut anlamda, kocanın veya babanın işsizliğinden kaynaklanan nedenlerle gerçekleştirilen intiharlar söz konusudur.

Hayatın ışıklı yüzünü, televizyonda veya yaşadığı şehir bir bölümünde seyredip, arzulayan ve ancak ulaşamayan kesim de kuşkusuz yine ya işsiz ya da yalnızca adı işçi olanların ailelerinden oluşmaktadır.

İletişimsizlik:

İntihar ve intihara teşebbüs edenlerin aileleri ile yapılmış görüşmelerden gözlemlenildiği kadarıyla, aile fertleri arasında sağlıklı bir iletişimin varlığına rastlanamamaktadır.

Bireylerin iç dünyalarında kopan fırtınalardan, aile bireylerinin haberdar bile olmadıkları görülmektedir. İntihar edenlerin yakınları ile yapılan görüşmelerde ise daha ilginç sonuçlar ortaya çıkmıştır.

Yapılan görüşmelerde, aile fertleri veya yakınlarının, söz birliği etmişçesine, "kızımızın/oğlumuzun hiçbir sorunu yoktu. Neden böyle bir şey yaptı, anlayamadık doğrusu", şeklinde ifadeler kullandıkları görüldü.

Buna ailelerin çocuklarını ne derece tanıyabildiklerini gösterecek bir örnek ilave edecek olursak; yirmili yaşlarında intihar eden ve ancak polis tarafından "şüpheli ölüm" olabileceği ihtimaline karşılık, aileye yöneltilen, "çocuğunuz sağ elini mi yoksa sol elini mi kullanıyordu"

şeklindeki soruya, ailenin "bilmiyoruz" cevabını verdiklerini aktarmak sanırım yeterli olacaktır.

Rakamlar Ürpertiyor!

Araştırmalar özellikle T. Kürdistanı'nda kadın intiharlarının/ cinayetlerinin oldukça yoğun olduğunu gösteriyor.

İHD'nin raporuna göre, 2010 yılında 72 kadın, namus ya da aile içi şiddet sonucu öldürüldü. Bu kadınlardan bir kısmının ölüm sebebi kuşku olarak kaldı. Öldürülen kadınlardan 10'u 18 yaşın altındaki kız çocukları.

Rapordaki en çarpıcı rakamları, kadın intiharları oluşturdu. Bir yıl içinde sadece Doğu ve Güneydoğu Anadolu illerinde 113 kadın intihar ederek yaşamını yitirdi. 73 kadın da intihar teşebbüsünde bulundu. İntihar eden kadınlardan 28'i ve intihar teşebbüsünde bulunanlardan 10'u, 18 yaşın altındaki kız çocuklardan oluşuyor.

Kadına yönelik şiddet, tecavüz ve taciz olaylarındaki artış da dikkat çekiyor. 2010 yılı içerisinde aile içerisinde ya da toplumsal alanda 123 kadın şiddete maruz kalırken, 76 kadın tecavüze uğradı. 45 kadın da tacize maruz kaldı. 7 kadın ise fuhuşa zorlanarak şiddete maruz kaldı.

Bu rakamlar içerisinde 18 yaşından küçük kız çocuklarının yaşadığı tecavüz, taciz ve şiddet oranları ise şöyle açıklandı: 14 kız çocuğu şiddete, 47 kız çocuğu tecavüze, 24 kız çocuğu tacize maruz kaldı.

Raporda, güvenlik güçlerinin kadına yönelik şiddetine ilişkin veriler de yer aldı. Buna göre, 8 kadın güvenlik güçlerinin şiddetine maruz kalırken, 9 kadın güvenlik güçlerinin taciz veya tecavüzüne uğradı.

Bütün bu rakamlar arasında dikkati çeken bir nokta genç kadınların giderek artan oranlarda tacize, tecavüze maruz kalması, katledilmesi ya da intihara zorlanmasıdır.

Özellikle 18 yaşın altındaki çocukların maruz kaldıkları taciz ve tecavüz olaylarında yargının çocuklara karşı yaklaşımı ve sanıklara yönelik adeta aklama niteliğindeki kararları, bu konuda uzun yıllardır yürütülen cezasızlık politikaları bu alandaki ihlallerin artarak devam etmesinin en büyük nedenlerindedir. N.Ç. dosyasında mahkemenin, çocuğun rızası olduğunu ieri sürerek sanıkları adeta ödüllendirmesi, yargının kadına ve çocuğa bakışımı özetteleyen ve unutmamız gereken kararlardandır. Yine en yakınlarında bulunan erkeklerce katledilen kadınların birçoğunun defalarca yargı mercilerine, ilgili mercilere başvurup korunma talebinde buldukları; ancak hiçbir önlem alınmadan katillerinin insafına terk edildikleri anlaşılmaktadır. Şiddet mağduru kadının başvurabileceği mercilerde muhatap olduğu yetkililerin de kendisine şiddet uygulayan erkek ile aynı zihniyette oluşu, kadın hakları alanında hiçbir eğitime tabi tutulmamış olması sorunun çözümünü engelleyen önemli noktalardan biridir.

ŞİDDETİ YENECEĞİZ!

Erkek egemen zihniyetin bir tezahürü olan şiddet, yaygınlığı ve etkileri itibarıyla hemen hepimizin hayatını derinden etkilemektedir. Sözüne ettiğimiz sadece fiziksel şiddet değildir elbette. Türü ne olursa olsun kadına yönelik şiddet kadın sorununda önemli bir yer kaplamaktadır. Birçok kadının hayatını zindana çeviren şiddet, erkek egemen toplumun görünüşü olarak hemen hepimizin doğrudan muhatap olduğu bir saldırı biçimidir. Cinsel, ekonomik, psikolojik, ulusal, fiziksel... İstisnasız her kadın bu şiddet biçimlerinden birine mutlaka maruz kalmıştır. Eşimiz, abimiz, patronumuz ve elbette şiddet zincirinin en üstünde yer alan devlet, bize birçok kez şiddet kullanmıştır.

Farklı yerlerde de yaşasak, farklı yaşlardan ve kültürlerden de olsak, isimlerimiz değişse de hepimizin ortak bir noktası var: Kadın olmak. Yani ataerkil sistemin ötekileştirdiği nesnesi... Hepimizin hikayesi farklı değil mi? Haydi gelin birlikte farklı hikayelerimizin birbirine değen noktalarını bulalım beraber.

Mesela Kürt olalım ilk hikayemizde. Hem Kürt hem kadın... İlk erkek olarak dünyaya gelmediğimiz için mutsuzluk sebebi oluruz. Etraftan birileri babamıza kaç çocuğu olduğunu sorarsa, hep bir eksiktir cevabı. İşte o eksik bizizdir. Yok sayıldığımız için fikrimiz de sorulmaz hayatımıza dair. Kimimiz tecavüze uğradığımız için öldürülürüz. Kimimiz daha 13'ünde bir çocukken evlendiriliveririz adını bile bilmediğimiz bir adamla, her gece tecavüz etsin diye. Karşı gelsek sonumuz malum, ölüm. Gelmese zaten ölmüşüzdür... Sonrası bildik son, yani karnımızdan sığa sırtımızdan sopa eksik olmaz. Eksik olsa ne olur ki, bize dayatılan bu hayatın kendisi bir şiddettir zaten...

Bu hikayeyi sevmediniz mi? Peki yenisini yazalım. Babamız içinden "keşke erkek" olsaydı diye geçirse de saymış olsun bizi çocukları arasında. Biraz daha şanslı olalım bu sefer. Erkek çocuklarının daha sık faydalandığı eğitim hakkımız da verilmiş olsun bize. Ama sadece o kadar. Hangi bölümde okuyacağımızı belirleyen, ne giyeceğimize, ne zaman eve gelip ne zaman evden çıkacağımıza karar veren yine evin "erkekleridir." Ama biz yine de şanslı olduğumuz için sevinmeliyiz! Sonra bir mesleğimiz olsun, kendi paramızı kazanalım. Ama para kazanmak o kadar da kolay değildir. Eksik etek olduğunuz için zaten daha az para kazanırsınız. Bu size haddinizi aşmamanız gerektiğinin bir uyarısıdır.

Biter mi? Elbette hayır! Ekonomik şiddetin yanı sıra bir de cinsel şiddete maruz kalırsınız. Patronun "beklentilerini"

karşılamsanız kapının önüne koyulabilirsiniz...

Bırakın, gelin yepyeni bir hikaye yazalım. Yaşanılacak bir dünyanın düşüyle yola düşelim bu sefer. Aynı düşü paylaştığımız erkek yoldaşlarımızla omuz omuza mücadele edelim bu hikayemizde. Ama bu da o kadar kolay değildir. Erkek egemen anlayış ne yazık ki ona karşı mücadele eden, etmek isteyenlere de sirayet etmiştir. Kendimizi değiştirmek bu kadar zorken, yüzyılların edilgenliğini üzerimizden atmaya çalışırken, bir anda edilgen hale getirildiğimiz farkına varırız. Farkında oluruz ya da olmayız ama bu da bir çeşit psikolojik şiddettir aslında. Babamıza, eşimize, patronumuza karşı mücadele etmenin yetmeyeceğinin farkına varırız. Buna bir de yoldaş zinciri ekleriz. Bu zincir erkek egemen anlayıştır.

Kaç yaşında olursak olalım, ister Kürt ister Türk olalım, dünyanın neresinde yaşarsak yaşayalım, hikayemiz nasıl yazılırsa yazılsın kadın olmanın ağırlığını fazlasıyla omuzlarımızda hissediyoruz değil mi?

Tarihte en çok dışlanan kategorilerden biri olan biz kadınlar, ataerkil sistemin sürekli ötekileştirilen bir nesnesi haline getiriliyor. Örgütlü ve kültürel şiddet, kadını sürekli yargılanan, ötekileştiren, eksilten bir nesneye çevirmek konusunda kararlı.

Ama biz de var olanı tersine çevirmenin, baskı ve sindirmeye karşı, şiddetin her türüne karşı mücadele etmek de kararlıyız. Bu uzun erimli mücadelede Yeni Demokrat Kadın olarak mütavazi bir adım atıyoruz şiddet karşıtı kampanyamızla. 25 Kasım'a kadar sürecek olan kampanyamızda hedeflerimiz; başta şiddetin yaratıcısı ve koruyucusu olan sistemi teşhir ederek kadınların şiddete karşı bilinçlenmesini sağlamak, kadına yönelik şiddeti azaltabilmek, etkisini aza indirmek ve nihai olarak sona erdirmek ve her şeyden önce bunu ancak kadınların, ama örgütlü kadınların yapabileceğini anlatmak. Haydi "kader" arkadaşları, gelin siz de bu mücadeleye, bu kampanyaya omuz verin. Yarını birlikte yaratalım. Unutma sen yoksan işte bu sefer gerçekten bir eksiğiz...

UFUK

İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜ BARIYERLERİNİ BİRLİKTE KURALIM!

İşçi ve emekçilere yönelik saldırılar hız kesmeden devam ediyor. Özellikle kriz dönemlerinde egemenlerin bataklıktan kurtulmak için seçtikleri işçi ve emekçilere daha fazla sömürü yolu bugün de kendini açıktan göstermektedir. Böylesi dönemlerde egemenler kazanılmış haklarımıza da göz dikerler. Torba yasayla yaygınlaştırılmak istenen esnek ve güvencesiz çalışma koşullarında işçileri; iş olduğunda işçiyi çağırma, bazen işçiyi uzun saatler çalıştırma, bazen de hiç işe çağırılmama gibi uygulamalar bekliyor. Torba yasadaki saldırıların ardından şimdi de işçi ve emekçilerin kazanılmış bir hakkı olan kıdem tazminatı hakkına egemenler tarafından göz dikilmiş durumda.

Kıdem tazminatı fonu çalışma süresince işçilerden kestikleri ücretlerle oluşturulan işsizlik fonundan işçilerin yararlanmasını engelleyip, hükümetin işçileri sömürmesi için yeni bir kapı aralayacak. Kıdem tazminatı fonu dedikleri kandırmaca ile milyarlarca lira sermayeye peşkeş çekilecek, işçi ve emekçilerin alınteri gasp edilecek.

Kıdem tazminatının gaspı meselesi 12 Haziran genel seçimlerinden önce de gündeme gelmişti. Ancak her seçim sürecinde olduğu gibi bu sefer de böylesi 'kritik' meseleler dengeleri etkilememesi için bir sonraki döneme bırakılmıştı. Böylece seçimlerin hemen ardından yeniden gündeme geldi ve sistem projelerini hayata geçirmek için kolları sıvadı. Bu sefer kıdem tazminatı meselesi kendini ciddi anlamda hissettirir oldu. Seçim süreçlerinde birçok 'devlet adamından' işçi lehine birçok söz duyduk. Ancak söz konusu daha fazla sömürü olunca hepsi birleşip, saldırıya geçmek konusunda tereddüt etmediler; tıpkı önceki süreçte olduğu gibi.

Egemenlerin bu sistemli saldırılarının bir parçasını da ne yazık ki işçi sınıfının örgütleri olan sendikalar oluşturuyor. Bu durumda işçi için patrona karşı mücadele eden sendikal bürokrasiye karşı da mücadeleyi zorunlu kılıyor. Ülkemizdeki sendikal hareketin durumu düşünüldüğünde, gerçekten sınıf çizgisinde bir sendikal anlayışa sahip sendikaların sayısı bir elin parmağını bile geçmezken, mevcut sendikaların ve sendikacıların birçoğunun işçileri örgütlemekten bu kadar uzak bir pratik sergilerken işçilerin örgütlenmesi elbette ki zor ve uzun erimli bir süreç olacaktır. Süreç işçi sınıfı açısından bu kadar yakıcı ilerlerken; taşeronlaştırma, torba yasa, kıdem tazminatı vs, görevi işçileri işçi sınıfında hak alma bilinci uyan-

dırma olan sendikalardan bazıları işçilere yönelik saldırılarda göstermelik tepkiler sergilediler; Hak-İş gibi bazı yandaş sendikalar açık bir biçimde bu uygulamaya destek veriyor. Bu sendikalar işçinin yanında olmak, işçide bilinç uyandırmak, işçinin haklarını korumak ve geliştirmek bir yana; sömürü çarkının efendileri olan patronların ve hükümetin yanında olarak, bu uygulamaya destek vererek işçinin düşmanı pratiğini sergiliyor. Torba yasa sürecinde gördüğümüz gibi gösterilmeyen, yetersiz gösterilen tepkiler egemenlerin saldırılarının da önünü açıyor.

Ancak gözden kaçırılmaması gereken önemli bir konu var. Sendikaların mevcut durumuna rağmen işçilerin kabaran öfkesi ve yükselen direniş sesleridir. Sendikayla ya da sendikaya rağmen patlak veren direnişlerin artması, işçilerin 1 Mayıs'ta açığa çıkan potansiyeli bu direnişlerin haberciliğini yapıyordu.

Sendikaların bu geri yetersiz durumuna karşın işçi sınıfı haklarının gasp edilmesine bu denli duyarsız kalmayacaktır. Ülkemizin birçok yerinde fabrika önünde direnişte olan işçilerin sesini duyuyoruz. Başlayan bu direnişler işçilerin zor çalışma koşullarına, uzun çalışma saatlerine, esnek çalışmaya, düşük ücrete artık tahammülünün kalmadığının göstergesi, patronun saldırılarına karşı işçinin öfkesinin sokağa yansımış hali ve sömürü çarkının bir parçası olan iş yerlerinin işçilerin haklarını kendi elleriyle alacağı direniş alanlarına çevrildiğinin kanıtıdır.

Bizler de gençlik olarak işçilerin kabaran öfkesinin sokağa yansımaya kayıtsız kalmamalı; düzen partilerinin ikiye bölünmüşlüğüne, sendikaların bürokratlığına patronla hükümetle işbirliği yapmasına karşı bizim de birlikte bir mücadeleye hattı örgütlememiz gerektiğini görmeliyiz.

Emperyalist projelerle geleceğimizi çalmak, bizi nitelikli ucuz iş gücü haline getirmeye çalışanlar; işçi ve emekçileri de torba yasa, kıdem tazminatı vb konularla sömürüye tabi tutuyor. Söz konusu sömürü olunca alabildiğine birlikte hareket eden egemenlere karşı bizim de güçlü bir karşı koyuş sergilemek için direniş alanlarında işçi ve emekçilerle yan yana mevzilenmemiz gerekmektedir. Devrimin öncüsü işçi sınıfını onları var edecek, emeklerini görünür kılacak olan direniş alanlarında gözlemlemeli, dinlemeli, öğrenmeli ve öğretmeliyiz.

KOLEKTİFİN SESİ

ÖZNE OLMANIN ZAMANI GELMİŞTİR!

İktidar mücadelesi kuşkusuz esas hedefe kilitlenmeyi zorunlu kılmaktadır. Ancak esas hedefe kilitlenmek sınıf mücadelesinin çok yönlü gidişatına gözlerini kapamak değildir. Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi tek bir barikattan, tek bir çarpışmadan ibaret değildir. Aksine sınıf savaşımının bir parçası olarak vuku bulan çok çeşitli hesaplaşma arenalarında bu zorlu savaşım sürmektedir. Bu birbirinden farklı hesaplaşma alanlarını devrime yaklaşıtrıcı bir pozisyona çekmek devrimcilerin/komünistlerin bu alanlara müdahale etmesiyle ilgilidir.

Savaşı çok yönlü bir biçimde ele alma, sınıf savaşımını geliştirici sonuçlar alınabilecek her barikatta (elbette kendi gerçekliğimizi de hesaba katarak) çarpışma zorunluluğu devrimcileri, komünistleri doğal olarak ezilen ulusun mücadelesinin de bir parçası olmaya götürmektedir. Gençlik örgütümüz mevcut düzeni ve bu anlamda mevcut üretim ilişkilerini ortadan kaldırmak için mücadele vermektedir. Bu anlamda ulusal demokratik hakları için mücadele eden hareketlerden bir başka deyişle ulusal hareketlerden temelde ayrılmaktadır. Ancak bu durum komünistlerin ezilen ulusun mücadelesini de yürütmesine engel teşkil etmemekte, hatta bu mücadeleyi sınıf bilinçli proletaryanın omuzlarına yüklemektedir. Bu noktada proletaryanın ezilen ulusun savaşına ortak olmasının saiklerinden birisi ayrımcılığa karşı olma misyonu, bir diğeri ise proletaryanın mücadelesi ile ulusal sorunun bağlantısıdır.

Her türlü ulusal ayrımcılığa karşı çıkmak, ezilenin ezene karşı mücadelesine ortak olmak imtina edilemez görevlerdir. Ülkemiz bağlamında somutlarsak, ulusal savaşın bir tarafında yıllardır sırf ulusal kimliğinden dolayı ezilen, baskı altına alınmaya çalışılan, türlü araçlarla zulmedilen Kürt ulusu ve bu ulusun iradesinin açığa çıkarmış olduğu Ulusal Hareket vardır. Bu ulusla bir-

likte olmak için, örgüt olarak bir bütün “Hepimiz Kürdüz!” bakış açısıyla, gerek kendi özgün politikalarımla, gerek Ulusal Hareket’le birlikte hareket ederek bu mücadeleye müdahil olmanın zorunluluğu ortadadır.

Ulusal savaşın diğer tarafında olan, Kürt ulusunun demokratik haklarını yok sayan Türk hakim sınıfları ise her cephede bizim düşmanımızdır ve ulusal savaş cephesinden de düşmana saldırmamız gerekliliği tartışmasız bir gerçeğe işaret etmektedir. **Bu gerçekliği görmekte yetersiz kalmak, bir ulusun gördüğü zulme göz yummaktır ve bu anlamda egemen sınıflara dolaylı da olsa hizmet etmek, ezen ulusun burjuvazisinin yanında yer almaktır.**

Ulusal mücadele ezilen ulusun hâkim sınıflara karşı mücadelesidir ve bu mücadele demokratik talepler üzerinden yükselmektedir. Burjuva demokratik dönüşümünü gerçekleştirmemiş ülkelerde demokrasi mücadelesi de proletaryanın omuzlarındadır ve devrim mücadelesi ile demokrasi mücadelesi iç içe geçmiştir. Halk demokrasisinin baştan sona inşasının ön koşulu demokratik halk devrimidir. Devrime kanalize olmayan demokrasi mü-

cadelesinin demokratik haklar bağlamında bile sonuca götürmesinin zorlukları ortadadır. Bu durum devrimcilerin demokratik haklar için mücadele etmekten kaçınması anlamına asla gelmemelidir. Tam tersine demokratik haklar, bu anlamda ezilen ulusun talepleri için savaşmak, demokratik halk devrimine doğru gidişimizi hızlandırmaktadır. Lenin bu noktanın altını şu ifadelerle çizmektedir; **“Demokratik isteklerimizin her birini, bu son amaç (burjuvazinin mülksüzleştirilmesi) için A'dan Z'ye kadar tutarlı devrimci bir yolda formüle etmeliyiz. Bu nedenledir ki, sosyal-demokrat programın odak noktasında, ulusların ezen ve ezilenler diye ayrılışı yer almamalıdır.”**

Bu gerçekliğin temelinde yatan nedenlerden birisi demokrasi mücadelesinin egemenleri yıpratması, mevcut sistemi yıkmaya da çatırdatmasıdır. Ancak bu yıpratma ve çatırdatmanın şiddeti ve boyutları değişkenlik arz etmektedir. Ülkemiz açısından değerlendirdiğimizde ege-

men sistemin en önde gelen kırmızı çizgisi olan Kürt sorunu cephesinden sürdürülen savaşımın yıpratma ve çatırdatma işlevini bugün için hayata geçirdiği ortadadır. Ulusal Hareket'in faşizme karşı verdiği savaşımın kapsamı ve boyutları, Kürt ulusunun ısrarı ve savaşa aktif katılımı bu durumu gittikçe daha fazla açığa çıkarmaktadır. **Bu çatırdamayı devrimci bir atılım doğurmak için kaldıraç haline getirmek ise bizim bugünden yarına sürecin öznesi olmamızla ilgilidir.**

Kürt halkı katmerli bir sömürü yaşadığı ve devletin saldırganlığına çok daha fazla maruz kaldığı için faşist TC'nin tarihi boyunca isyancı dinamikleri bağrında taşımıştır. Bugün için baktığımızda Ulusal Hareket'in öncülüğünde açığa çıkan ve bedeller üzerinden yükselen silahlı mücadelenin de yoğun etkisiyle bu isyancı dinamik kendini daha fazla göstermiş ve devrimci bir potansiyel biriktirmiştir. Anti-faşist bilinci kuşanmış, bedel

ödemeye ve ödetmeye hazır, silahlı mücadeleyi sahiplenen bir Kürt halkı gerçekliği apaçık önümüzde durmaktadır. Kuşkusuz gençlik örgütümüz Türkiye halk gençliğinin tamamını örgütleme iddiasındadır. Ancak Kürt halkının ve bu anlamda Kürt halk gençliğinin taşıdığı potansiyel yönümüzü belirlemede önemli bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. **Gençlik örgütümüzün Kürt halk gençliğini örgütlemedeki iddia ve ısrarı ile devrimci iddia ve ısrarı arasında kopmaz bir bağ bulunmaktadır.**

Pratik Adımlar Atmak İçin Bekleyecek Zamanımız Yok

Tüm bu tablonun işaret ettiği gibi Kürt ulusunun demokratik taleplerini erteleyen ve yahut kendi dışımızda gören bir anlayışın Kürt ulusal sorunu bağlamındaki iddialarımızla uyuşmayacağı ortadadır. Kürt ulusal sorunu, bu anlamda Kürt ulusunun demokratik talepleri, faşizme karşı yürütülen mücadele aynı zamanda bizim, gençlik örgütümüzün mücadelesidir.

Elbette ezilen Kürt ulusunun mücadelesine ortak olmakla Ulusal Hareket'in yürüttüğü demokrasi mücadelesi kapsamında ulusal hareketle eylem birliktelikleri ve platformlar oluşturmak bir bütün teşkil etmektedir. Ancak örgütümüzü ezilen **Kürt ulusunun dışarıdan destekçisi olarak görmek, sorunu Ulusal Hareket'e havale etmek devrimci mücadelenin bize yüklediği başat görevlerinden kaçmak demektir.**

Bu bakış açısının pratikten bağımsız ayağa dikilmesi mümkün değildir. Şovenizmle aramıza kalın çizgiler çekmek için de Kürt halk gençliğine daha fazla gitmek, Kürt sorununa pratikten doğru müdahale etmek gerekmektedir.

Kuşkusuz Kürt sorunu bağlamındaki misyonumuzu ve görevlerimizi açık ve özeleştiril bir biçimde tartışmamız - hele de birçok örgütlenmenin şoven rüzgâra kapıldığı bir süreçte- olumludur. Sadece tartışmakla yetinmediğimiz, pratik adımlar da attığımız bir gerçektir. Özellikle genel seçim sürecinde yürüttüğümüz özgün faaliyetler, yurtseverlerle oluşturduğumuz birliktelikler, kendi içimizde ve kitlede etkisini gösteren şovenizm zehriyle hesaplaşma hedefli çalışmalarımız önemli adımlardır. Ancak bu henüz bir başlangıçtır ve yetersizdir.

Güncel politikada Kürt ulusal sorununun kapladığı yer ortadadır. Egemenler her gün yeni bir saldırıyla Kürt ulusunun karşısına çıkmaktadır. Egemenlerin bu saldırılarına karşı Kürt ulusu aktif bir direniş çizgisi ortaya koymakta, sokaklar her gün daha fazla ısınmakta-

dır. Bu tablodaki herhangi bir gelişmeye, herhangi bir eyleme, herhangi bir saldırıya duyarsız kalmak devrimci iddialarımızın aksi bir tavır göstermek demektir. Ulusal soruna ilişkin her gelişmeyi kendimize somut görevler çıkartarak irdelemek, anlık refleks eylemler örgütlemek, teşhir çalışmaları yapmak ve elbette Ulusal Hareketin çağrısıyla yapılan eylemlere aktif katılım göstermek en temel ve olmazsa olmaz görevlerimizdir. Kürt ulusuna yönelik saldırılar günlük, sürekli ajitasyon/ propaganda çalışmalarımızın bir parçası olmak zorundadır.

Ulusal Harekete yönelik bir saldırının ezilen ulusun iradesine yapılmış bir saldırı olduğu artık açıktır. Dahası demokrasi mücadelesi veren ve bugün devletin tasfiye amaçlı azgınca saldırdığı dostlarımıza destek olmak dosta düşmana verilen mesaj açısından kritiktir. Bu çerçeveden değerlendirdiğimizde Ulusal Hareket'in çağrısıyla gerçekleşen her eyleme, etkinliğe katılmak, ilkesel çerçevemize uygun olduğu sürece ortak platformlarda Yurtsever Gençlik'le buluşmak, dışında kalarak değil, içinde olarak kendi propagandamızı yapmak belirleyicidir ve artık bir anlayış haline gelmelidir. Bu noktada örgütümüz halihazırda parçalı bir görüntü ortaya koymaktadır. Seçim süreci bu parçalı görüntünün kanıtı olmuştur. Yine bir alanımızda yurtsever gençlikle birlikte sivil itaatsizlik günleri örgütlenirken, bazı alanlarımızda sivil itaatsizlik çadırlarını ziyaretle yetinmek bazı alanlarımızda çadırlara bir kere uğramaktan bile kaçınmak bu duruma iyi bir örnektir. Seçimlerden bugüne gerçekleşen, birçoğu da yurtsever gençlerin polisle çatışmasıyla sonuçlanan eylemlerde yer almada ne kadar eksik olduğumuz ortadadır. Bu eksiklikleri sürdürmedeki ısrarımız bize tarihin affetmeyeceği kayıplar verecektir.

Ulusal Hareket'in öznesi olduğu faaliyetlere ortak olmak, destek vermek olmazsa olmazdır. Ancak yeterli değildir; bize yetmemelidir. Bizler ezilen Kürt ulusunun bir parçası olarak kendimizi görüyorsak, Hewallerin bir eylem, teşhir çalışması vs. yapmasını beklememize gerek yoktur. Ortak çalışmalar önemlidir; ancak gençlik örgütümüzün özgün çalışmaları da ortaya konmalıdır. Egemenlerin herhangi bir saldırısında ya da Newroz gibi takvimsel gündemlerde kendi bakış açımızı da kitleye aktarmak vazgeçilmez öneme sahiptir. Kürt halk gençliğini örgütlemenin tek yolu kuşkusuz kendi politikalarımız doğrultusunda Kürt halk gençliğine hitap eden sürekli bir A/P faaliyeti yürütmektir. Türkiye halk gençliğinin tamamına hitap etme iddiasında olan örgütümüzün özgün çalışmaları egemenlerin halk gençliğine aşıladığı şoven zehri kırmak açısından da çok önemlidir.

Kürt gençleri dışındaki gençler üzerinden egemenlerin nasıl bir oyun oynadığı, şovenizmle gençliği zehirlediği ortadadır. Türkiye halkının ortak düşmanı olan egemenleri ulusal sorun açısından teşhir etmek, Kürt ulusunun mücadelesinin haklılığını ve meşruluğunu anlatmak egemenlerin politikalarının boşa çıkarılmasında etkili olacaktır.

Bu bağlamda dergimizin önemine özel olarak vurgu yapmak gerekmektedir. Günlük ajitasyon/propaganda çalışmalarımızın en önemli aracı olan dergimizin Kürt ulusal sorunu açısından da sürekli beslenmesi ihtiyacı ortadadır. Dergimiz Kürt ulusal sorunu açısından da en kapsamlı şekilde politikalarımızı kitleye aktarabildiğimiz aracımızdır. Kürt ulusal sorunu cephesinden yaşanan her gelişmeye dair sözümüzü en nitelikli şekilde dile getirebileceğimiz yer dergimizdir. **Sadece derginin ulusal sorun cephesinden beslenmesi değil, derginin dağıtımı; özellikle Kürt halk gençliği içerisinde dağıtımı en kapsamlı şekilde örgütlenmelidir.**

Sonuç

Tüm bu tablonun da işaret ettiği gibi ertelenemez, başka bir bileşene havale edilemez, koşullarımızla açıklanamaz tarihi bir sorumluluk çoktan omuzlarımıza yüklenmiştir. Nitekim bu tarihi sorumluluğun ağırlığı Kürt ulusal sorunu cephesinden yaşanan gelişmelerin etkisiyle her geçen gün artmaktadır.

Yaşanan gelişmeler Kürt ulusal sorununa müteallik yeni görevleri önümüze daha fazla çıkarmaktadır.

Önümüzdeki süreçte Kürt ulusal sorunu cephesinden birçok gelişmenin yaşanmaya devam edeceğini tahmin etmek zor değildir. Tam da bu süreçte gerçekleştireceğimiz yayın kampanyamızı ve Mezopotamya Sosyal Forumu'nu en etkin biçimde ele almamız gerekmektedir. Yayınımızı nitelikli, daha geniş kitleye hitap eder hale getirme ve daha yaygın dağıtım hedefiyle yola çıktığımız kampanyamızın en önemli ayağı dergimizin Kürt ulusal sorunu açısından da daha nitelikli hale gelmesi ve dergimiz yoluyla daha fazla genç arkadaşımıza bu sorun bağlamındaki politikalarımızın aktarılması olacaktır. Yine ilk kez katılımcı olduğumuz Mezopotamya Sosyal Forumu da, iyi değerlendirirsek önemli bir deneyim olacak, çalışmalarımıza ciddi katkılar sunacaktır.

Hesaplaşma arenası çoktan kurulmuş, taraflar kılıçlarını çekmiştir. Ezilenlerin kılıcının egemenlere öldürücü darbeyi indirmesi biz o kılıcı elimize almadığımız sürece mümkün değildir. İzleyici olmayı bırakıp, özne olmanın zamanı gelmiştir.

Daha ısrarlı-cüretli olalım, mücadelemizi ileriye taşıyalım!

G
E
N
Ç
L
İ
Ğ
E
N
O
T
L
A
R

Egemenlerin saldırılarının her alanda yoğunlaştığı bir dönemden geçtiğimiz artık hepimizce bilinmekte ve görülmektedir. Bu saldırıların artmasına paralel olarak da halkımızın sistemden rahatsızlıkları artmakta, bu rahatsızlıkları lokal düzeyde de olsa protestolara dönüştürebilmektedir. Dipten gelen dalga kendisini gittikçe daha fazla göstermektedir. Kürt ulusunun mücadelesi bağlamında devam eden eylemliliklerde halkın bu eylemliliklere katılımı ve coşkusu bu durumun en önemli örneğidir. Kadın cinayetleri gün be gün artarken sokaklarda gösteriler sürmekte, daha fazla kadın bu cinayetleri gündemine almaktadır. Her yerde baş gösteren işçi direnişleri de nasıl bir sürece girildiğinin göstergesi olmaktadır. Yaz dönemine girildiği için biraz durulmuş olsa da üniversitelerde de son süreç hareketli geçmiş, üniversiteliler uzun süredir karşımıza çıkmayan sayıda eylemlilikler örgütlemişlerdir.

Bu hareketli süreci yakalamak ve yakalamanın ötesine geçerek rotayı kitlelerle birlikte belirleyen olmak devrim ve demokrasi mücadelesi veren her öznenin hedefi olmalıdır. Bu noktada bizlerin de kendi üzerine düşen payı alması iddialarımız ve hatta varlık koşulumuz düşünülürken bir zorunluluk olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu zorunluluğu kavramaktan ve hayata geçirmeye çalışmaktan uzak olduğumuz ortadadır.

Bu uzaklığımızın en önemli göstergesi halkımıza, özelden halk gençliğine, yönelik gün geçtikçe daha da artan saldırılara karşı koyma konusunda gösterdiğimiz atıllıktır. Ezilen sınıfların, ezilen Kürt ulusunun yanında olmaktan ne anladığımızı tekrar tekrar sorgulamamız ve bu sorgulamaları pratik adımlara dönüştürmemiz gerekmektedir. Takvimsel günlere sıkışıp kalmış bir faaliyetle kitlelerin arkasında kalacağımız açıktır. Bu faaliyet tarzını aşip egemenlerin her saldırısına hızlıca cevap olan, kitlenin her eyleminde aktif olarak, değiştirici, dönüştürücü misyonunu kuşanmış olarak yerini alan hareketli bir örgüt yaratmak bu süreçte daha acil bir görev haline gelmiştir. Bu konuda belli başlı tartışmalar sonucu attığımız olumlu adımları görmemek mümkün değildir. Ancak bu adımlar belli alanlarımızla sınırlı kalmakta ya da sürekliliği sağlanamamaktadır.

Kitlelerin son dönem yoğun şekilde açığa çıkan kendiliğinden eylemlerine katılmamak için hiçbir bahane olmamalıdır. Kitlelerin kendiliğinden eylemleri zaten ekonomik temellidir, yani reformlar içindir ve bunu çok yönlü siyasal teşhirlerle devrime hizmet eder

hale getirecek olanlar devrimcilerdir. Özellikle batı illelerinde karşımıza çıkan işçi direnişleri, öğrenci gençliğin gündemine bomba gibi düşen şifre eylemleri bu türlü durumların birer örneğidir. Bu direnişlerin, eylemliliklerin aktif sahiplenicileri olmak, dışında kalmak için değil içinde olmak için gerekçeler bulmak gerekmektedir.

Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi çerçevesinde gelişen eylemler de bu çerçevede ele alınmalıdır. Zaten kitlelerin eylemlerine ilgi göstermede zayıf olan örgütümüz söz konusu Kürt Ulusal Hareketi'nin öncülük ettiği eylemler olunca bu zayıflıklarını daha net göstermektedir. Bunda genel atılığımız yanında, saflarımıza da sızan şovenizm zehrinin de etkisini görmek mümkündür. Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesine ortak olmaktan, pratik olarak bu mücadeleye destek olmaktan imtina etmek iddialarımıza, misyonumuza aykırı hareket etmekten başka bir şey değildir. Kürt Ulusal Hareketi'nin eleştirilmesi gereken, hali hazırda da eleştirdiğimiz belli başlı özelliklerini öne sürüp, ezilen ulusun ortaya koyduğu direnişe ortak olmamak tarihin affetmeyeceği bir hatayı sürdürmek anlamına gelecektir.

Sadece bizim dışımızda gelişen hareketlenmelere katılmak elbette kitleleri yakalamak için yeterli değildir. Hemen her gün teşhir ya da protesto edeceğimiz bir hak gaspı yaşanmaktadır. Kitleleri de katmaya çalışarak bu saldırılara karşı kendi eylemlerimizi örgütlememiz gerekmektedir. Seçimlerden önce Dersim'deki yoldaşların Hatip Dicle'ye ve Kürt ulusunun iradesine yönelik uygulamayı protesto etmeleri, YGS protestoları sürecinde bazı alanlarımızda diğer örgütlenmeleri ve kitleyi de harekete geçirerek ortaya koyduğumuz eylemler bu noktadaki olumlu örneklerimizdir. Bu olumlu örnekleri çoğaltmaya ve sürekliliğini sağlamaya ihtiyacımız vardır. Koşullarımız elverdiğince ezilenlere yöneltilmiş her saldırıyı çeşitli araçlarla anında teşhir ve protesto etmek için hiçbir gerekçemiz yoktur.

İşçilere, emekçilere, Kürtlere, kadınlara, eşcinsellere kısacası tüm ezilenlere her gün egemenler daha da azgınca saldırırken bu saldırıları tespit etmenin ötesine geçmenin zamanı çoktan gelmiştir. Yakına ama ileriye adımları büyütmenin bir parçası da kitlelerin gündemleri karşısında harekete geçerek, hızlıca refleks göstermek, ezilenlerin her türlü hareketlenmesinde yerimizi almaktır. Geçmiş dönem bu ihtiyacı fazlasıyla açığa sermiştir. Önümüzdeki süreçte bu ihtiyacımızın daha da yakıcı hale geleceği ortadadır.

SAVRANOĞLU'DA SENDİKAL MÜCADELE!

İzmir'in Menemen ilçesinde bulunan Savranoğlu Deri Fabrikasında Deri-İş sendikasının örgütlenerek yetki hakkına başvurmasının ardından sendika faaliyeti yürüten üç işçi patron tarafından işten atıldı. İşten atılmalarla beraber üç işçi fabrika önünde direnişe geçtiler. Her gün sabah sekizden akşam altıya kadar fabrika önündeler. Biz de İzmir YDG olarak direnişlerinin 37. gününde direnişte olan işçileri ziyaret ettik ve direnişte olan Aydın GENÇARSLAN ile bir röportaj gerçekleştirdik.

İzmir YDG: Fabrikanın koşullarını bize anlatır mısınız?

Aydın GENÇARSLAN: Ben yaklaşık üç yıldır bu deri fabrikasında çalışıyorum. Buradaki çalışanlar çok ağır ve zor şartlar altında çalışmak zorunda bırakılıyorlar. Sabah sekizden akşam on, onbir, oniki'ye kadar çalışıyorduk. Bununla beraber işyerine servis dahi yok. Her gün ve akşamında 6-7 km yol yürümek zorunda kalıyoruz. Kimyasallı ortamda çalışmamıza rağmen, kimyasal hakkında bir bilgi dahi verilmedi. Yoğun kimyasal altında maskesiz çalışmak zorundayız. Bu kadar gazın ve kimyasalın bulunduğu koşulda işveren bize toz maskesi vererek kimyasaldan korunabileceğimizi söylüyor ve başka hiçbir önlem almıyordu. Fabrikada bir doktor bile bulunmuyor. Hastane raporlarına bakarsanız 30-40 arkadaşımız bu işyerinde çalışmaya başladıktan sonra astım hastası oldu. 10-15 arkadaşımız bronşit üç arkadaşımız heyet raporunun tescillediği üzere çalışamaz hale geldi. Kadın ve erkek arkadaşlarımızın yaklaşık % 25'i tedavi göremek çocuk sahibi oldular. Tüm bunlara rağmen işveren vekillerinin baskısı, ağza alınmayacak küfürlerle bizleri mükâfatlandırıyorlardı. Biz de bütün sıkıntıları birleştirerek tek kurtuluş yolunun örgütlenmek olduğunun farkına varıp Deri-İş sendikasında örgütlendik.

İzmir YDG: Sendikalaşma sürecini bizlere anlatır mısınız?

Aydın GENÇARSLAN: Fabrika tek çatı olmasına rağmen işveren üç ayrı taşeron firma göstermiştir. İşverenin buradaki amacı hem örgütlenmenin önünü kesmek, sağlık heyeti bulundurmamak, özürülü çalıştırma zorunluluğunu ortadan kaldırmaktır. Sendikalaşmaya başladığımızda işçi arkadaşların güveni yoktu. Komitedeki arkadaşlar en fazla 3-5 kişi örgütlenir diyorlardı. Sendikal çalışmamız üç ay sürdü. Tek tek insanlar örgütlendi. Özellikle burada Makum Başkanımızın (Deri-İş İzmir Şube Başkanı) emeği çok büyüktür. Örgütlenirken aynı bölümde 12 saat beraber çalışan işçi arkadaşlarımız birbirlerinin sendikalı olduklarını bilmiyorlardı. Çok yoğun bir çaba ve

emek ile bu sürece geldik. Üç ayrı firmada da çoğunluğu elde ettik. İlk firmanın yetkisi gelince işveren paniğe kapıldı.

İzmir YDG: Bundan sonraki süreç nasıl gelişti?

Aydın GENÇARSLAN: İlk firmanın yetkisi gelince işveren fabrikayı 1-30 Eylül tarihleri arasında kapatacağını, İstanbul'da bulunan Kampana Deri'ye gelmek isteyenlerin altı iş günü içerisinde bizlere bilgi vermelerini istiyoruz diye tutanak tutturdular. Biz 63 örgütlü arkadaş (fabrikadaki işçi sayısı yaklaşık 110'dur) tutanakla İstanbul'a geleceğimizi beyan ettik, işveren bunu duyunca şaşkına döndü. Şimdi 30 Eylül'de fabrikayı kapatacağını söylüyor. Bunu söylerken fabrikaya yeni makineler getiriyor, yeni işçi alımları yapıyor.

İzmir YDG: Şu an işyerinde çalışan örgütlü arkadaşların üzerindeki baskılar nelerdir?

Aydın GENÇARSLAN: Küfürler-hakaretler devam ediyor. Yeni alınan işçiler örgütlü arkadaşlarımızın üzerine kışkırtılıyor. Geçenlerde bir arkadaşımız daha işten atıldı. Sebebi yeni gelen bir işçini işveren vekilleri tarafından kışkırtılıp arkadaşımıza karşı kışkırtılmasıydı. Arkadaşımız tepki vermemesine rağmen bu olay bahane edilerek 8 yıl tazminatsız olarak işten atıldı. Bordolara içerdeki arkadaşlarımız dört aydır imza atmadığı için fazla mesai ücretleri ödenmiyor. Buna rağmen tek arkadaşımız bile bordolara imza atmamıştır. İşveren her cumartesi işçilerle yaptığımız eylemi baltalamak için Cumartesi-Pazar tatil edip hafta içi akşam saatlerini 1 saat ileriye çekerek desteği kesmeyi amaçladı.

İzmir YDG: Direniş günleri nasıl gidiyor?

Aydın GENÇARSLAN: 37 gündür direnişteyim. Yalnız olmadığımızı gördük. Her yerden, her kesimden destek var. Raporlu arkadaşlarımız dahi gelip bizi yalnız bırakmıyorlar. Moralimiz çok iyi. Bu sürece binbir emekle geldik. Pes etmeyeceğiz.

İzmir YDG: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Aydın GENÇARSLAN: Şunları söylemek isterim, kazanana kadar devam edeceğiz. Herkesin desteğini bekliyoruz. Direnişimiz önümüzdeki günlerde daha güçlü eylemlikle devam edecek. Herkesi bunlara davet ediyoruz. Çalışmalarınızda başarılar.

Savranoğlu deri fabrikasındaki işçiler sendikal örgütlenmelerini ilmek ilmek örererek sağladılar. Örgütlenme çalışması açısından örnek bir örgütlenme faaliyetini bizlere gösterdiler.

Şovenizme geçit vermeyeceğiz!

Kürtseniz, Kürt doğduysanız üzgünüz suçlusunuz. Varlığınız yok sayılmanızı, imha ve inkâr edilmenizi gerektiriyor. Ve sesinizi çıkartırsanız, başınızı kaldırırsanız üzgünüz bu da katledilmenizi gerektiriyor. İnkâr ve asimilasyon politikalarına ya olumlu yanıt vereceksiniz üzgünüz ya da öldürüleceksiniz. Dilinizi, kültürünüzü, türkülerinizi, adlarınızı unutacaksınız ya da yok edileceksiniz.

Cinsiyetiniz yaşınız önemli değil yıllardır faşist Kemalîst diktatörlüğü sömürü ve saldırılarına maruz kalan Kürt ulusu katliamlara, yok sayılmaya karşı haklı mücadeleleri sonucu önemli bir süreçten geçiyor. Geride bıraktığımız 12 Haziran genel seçimlerinden bu yana faşist baskı ve saldırılar Kürt ulusunun mücadelesini geriletmek yerine aksine öfkesini tırmandırdı. Sivil İtaatsizlik eylemlerine yapılan saldırılar, BDP'nin desteklediği bağımsız adaylara yönelik veto girişimi, Kürt ulusunun kabaran öfkesinin daha fazla alanlara, dağlara taşmasına vesile olmuştur.

Ancak devlet erkânının kitlelerin milliyetçi duygularını kabartan provokatif açıklamaları yaymak istediği şovenizm zehrinin belli ölçüde karşılığını buldu. Bizler unutmamalıyız ki bu mücadele ezilen yok sayılan, asimile edilmeye çalışılan bir ulusun mücadelesidir. Sessizce söylenen Kürtçe türküler daha gür, hep bir ağızdan

söylenebilsin diye ödenmiştir bunca bedel. Ceylan çocuğun bedeni yaşından büyük parçalara ayrılmasını diye... Uğur'un vücuduna yaşından çok kurşun girmesin diye... Ezilen Kürt kadınları ulusal kimliğinden kaynaklı daha fazla sömürüye maruz kalmasını diye. Yeni Ceylan Önkollar, Uğur Kaymazlar, Aydın Erdemler, Şerzan Kurtlar olmasını diye...

Yüzlerce Mazlum Erenciler, 19 yaşında Kürdistan topraklarını kanlarıyla sulayarak ölümsüzleşiyorlar. Kürt kadınlarının zincirlerinden kurtulup özgürleşmesi için Zilanlar, Beritanlar ölümsüzler kervanına katılıyor. Yüzlerce taş atan çocuk Elif bebeğin sesi olmak, 8 yaşında katledilen Baran'ın sesi olmak, 12 yaşında sokak ortasında vurulan İbrahim'in sesi olmak için bir taş daha atıyorlar.

Tam da bu yüzden egemenlerin şovenizm zehrini yayan açıklamalarına karşı bu zehrin bize işlemeyeceğini daha gür haykırmalıyız. Sokak ortasında sadece Kürt olduğu için katledilen onlarca genci düşünmeliyiz. Taş attığı için yüzlerce yıl hapse mahkum edilen yüzlerce çocuğu düşünmeliyiz. Daha Ceylan'ı, Uğur'u, Aydın'ı, Şerzan'ı unutmamışken katledilen Baran'ı, İbrahim'i, gaz bombası çarpmasıyla komaya giren Elif bebeği düşünelim ve yayılmaya çalışılan egemenlerin silahı şovenizmi kırmak, için bu mücadeleyi örelim ve destek olalım!

DOSYA

Kürt sorunu, demokratik özerklik ve sosyalist ve devrimcilere düşen sorumluluklar

Kürt coğrafyasında bu talep Kürt halkının sahiplenmesiyle Kürt halkının da bir talebi haline gelmiştir. Önümüzdeki dönem bu talebe yönelik Türk egemenlerinin yoğun saldırısı ve Kürt halkının yoğun direnişi olacaktır. Türkiyeli sosyalistlerin, devrimcilerin Kürt halkına, Kürt ulusuna yönelik bu saldırılar karşısında ezilenler cephesinde direniş içerisinde birlikte olmak önemli bir görev olarak karşımıza çıkıyor.

“Ulusların, sıralarından geçtiği iç savaş okulu, hiçbir zaman boşuna değildir. Bu güç bir okuldur; ders programının bütünü, karşı-devrimin zaferlerini, küplere binen gericilerin gemi azyıya almış taşkınlıklarını, eski hükümetin ayaklananlara verdiği vahşi karşılığı vb., **zorunlu olarak** içerir. Ancak ulusların, bu zahmetli okulun sıralarından geçmelerine, yalnızca, tedavisi olanaksız bilgi taslaklarıyla sarsak mummyalar hayıflanır. Çünkü bu okul, ezilen sınıflara, iç savaşın nasıl verileceğini, devrimin zafere nasıl ulaştırılacağını öğretir. Bu okul, çağdaş köleler yığınlarında, horlanmış, yumuşak kalpli, bilgisiz kölelerin her zaman içlerinde taşıdıkları kini, köleliklerinin utanç vericiliğini kavramış kölelerin tarihi yapan yüce kahramanlıklarını sağlayan kini yoğunlaştırır.” (Lenin, **Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Sol Yayınları, Sf: 34**).

Türkiye’de ulusal sorun her zamankinden daha fazla kendisini hissettirir bir pozisyonda duruyor. Türkiyeli devrimci ve demokratların da bu durumu daha fazla itinayla ele alması her zamankinden daha önemlidir. Devrimci demokrat saflarda ulusal soruna daha fazla yoğunlaşmanın nedenini anlayamama durumunu ya da bu yoğunlaşmadan rahatsızlıkları gözlemleyebiliyoruz. Elbette sosyalist, devrimci olmanın temel kriterinden bir tanesi ülkede ezilen sınıfların ve ulusların gerçekleştirdiği en ufak protesto eylemlerine devrimci bir

bakış açısıyla yaklaşmaktır. Türkiye’nin gündemleri içerisinde ulusal sorun belirleyici bir konumda bulunuyor. Elbette çok çeşitli sınıf ve katmanların ülkenin yönetiminden rahatsızlığı bulunuyor ve bunların bir kısmı da kendisini çeşitli eylemlerle gösteriyor. Ancak Kürt ulusu, gerçekleştirdiği mücadelesiyle hem diğer sınıf ve katmanlardan çok daha fazla bir enerjiyle bu mücadeleyi yürütüyor hem de mücadeleye halkın katılımı da diğer bütün gündemlerden daha fazladır. Duyarlı bir demokratın bile es geçmemesi gereken bir olgudan bahsediyoruz. Doğallığında da devrimcilerin, sosyalistlerin bu sorunla ilgilenmesi, gündemlerinde ağırlıklı bir yer edinmesi anlaşılırdır. Aksi durum politik anlamda ciddi

bir sorumsuzluğa denk düşer. Bu yaklaşımı Marksizm'in bütün ustalarında görüyoruz.

Ülkemizde ulusal sorunun öneminin geçmişe göre daha fazla arttığından bahsediyoruz. Çünkü önem sırası belirleyici olmadan, birinci olarak, geçmişe nazaran devrimci ve sosyalist hareketler toplum nezdinde etkisi giderek silikleşmiştir. Kitlesele bir sosyalist hareketten günümüzde bahsedemiyoruz.

İkinci olarak Kürt Hareketi de geldiği aşama olarak geçmişe nazaran kitleleşme eğilimindedir. Belki ülke gündemine düşen savaş pratiği olarak 1990'lardan daha düşük bir seviyede savaş pratikleri olsa¹ da kitlelere hitap etme pozisyonu olarak ele alındığında en kitlesele dönemlerinden birisini yaşamaktadır.

Üçüncü olarak, Kürt Hareketi bölgesel bir hareket olarak sadece ülke gündemini belirlemekte aynı zamanda emperyalistler açısından da dönem dönem gündem belirleyen bir pozisyonda durmaktadır. Bu anlamda Kürt ulusal sorunu sadece ülkemizi ilgilendiren bir sorun değil, aksine bölgesel bir sorun olarak kendisini göstermektedir. Zengin petrol ve enerji kaynaklarıyla Ortadoğu bölgesi her daim emperyalistler açısından cezbeden özellikler göstermiştir. Bu anlamda Kürt sorununun taşıdığı önem de ülke sınırlarını aşmaktadır. Devrimciler sosyalistler açısından Libya'nın işgal edilmesine duyarlılık göstermek temel bir görevken, Kürt sorununa çok daha fazla duyarlılık göstermek de temel görevlerin arasında üst sıralarda yer alması kadar doğal bir durum olamaz.

Dördüncü olarak ülke egemenlerini en fazla rahatsız eden sorunlar arasında da ilk sırada yer alıyor. MGK gündemlerinin vazgeçilmezleri arasında yer alıyor "Kürt sorunu". Burjuvazinin gündemleri arasındaki ilk sırayı alması da ondan rahatsızlığı göstermesi bakımından önemlidir. Günümüzde Türk egemenlerinin en zayıf noktası Kürt sorunu diyebiliriz. Devrimcilerin ve sos-

yalistlerin temel gündemi olması da bu bakımdan da gereklidir.

Türkiye'deki siyasal gericiliğin temellerinden birisi Türk şovenizmidir

Ülkemiz bilindiği gibi çok uluslu bir ülkedir ve yine bilinmektedir ki çok uluslu ülkeler kapitalizmin ruhuna uygun olmayan ülkelerdir. Kapitalizm bilindiği gibi ulus devlet olgusunu önüne koyar. Kapitalizmin doğal sonucu ulus devletlerin kurulmasıdır. Çok uluslu devletler de bu anlamda kapitalizmin gelişmesinin sakatlandığı ülkeler olarak tarihte yerini almıştır.

Ülkemiz bilindiği gibi demokratik devrimini gerçekleştirememiştir. Demokratik devrimin özü toprak devrimidir² ama aynı zamanda Lenin'den alıntılanarak söyleyecek olursak "*Rusya'da sadece Tasfiyeciler burjuva-demokratik devrimi tamamlanmış sayıyorlar, ancak dünyanın her yerinde böyle bir devrime ulusal hareketler eşlik etmiştir ve edecektir.*" (**Lenin, Ulusal Politika ve Proleter Enternasyonalizm Sorunları, İnter Yayınları, sf 14**). Ülkemizde Kürt ulusal sorunun varlığı ve geldiği aşama diğer noktalarının yanında ülkemizde demokrasi sorununun aciliyetini de göstermektedir.

Türkiye'de siyasal gericiliğin en temel iki dayanağı vardır: Birinci olarak Kemalizm, ikinci olarak Kürt ulusunun asimile edilmesidir. Özellikle Kürt ulusunun imhası ve inkârı eksenli politikalar bu ülkenin felsefesinin temel saç ayaklarından birisini oluşturuyor. Bu anlamda ezilen ulusun demokratik hareketi, bu ülkenin siyasal gericiliğine indirilmiş bir darbe görevi de görüyor. Ancak ne yazık ki, egemenler Türk milliyetinden ve Kürt ulusu dışındaki diğer azınlık milliyetlerden emekçileri ve gençliği şovenizm zehiriyle zehirlemiştir. Burada Marks'ın "başka ulusları ezen ulusların özgür olamayacağı" önermesini hatırlamak yerinde olacaktır. Gerçekten de Türkiye halkının özgürlük mücadelesinde şovenizm, ulusal önyargılar oluşturarak bizzat bu mücadelenin önündeki en büyük engeli oluşturuyor. Bunu her devrimci, sosyalist kendi pratiğinde görmüştür. Gerçekten de bir Türk emekçisiyle edilen sohbette neredeyse anlattıklarımızın hepsini olumlu karşıladığını görürüz ama hemen ardından aynı emekçi "siz PKK değilsiniz değil mi?" sorusuna benzer sorularıyla karşı karşıya kalırız. Burada şovenizmin emekçilere çok ciddi oranda sirayet ettiğini gözlemleyebiliyoruz. Normalde ezilen ulusların ayrılma hakkı konusunda nötr tavır sergilemesi gereken ezilenler sanki kendi bahçeleri bölünüyormuş-

çasına “bölünme” korkusuyla sorunlara yaklaştığını görüyoruz. Burada egemenler kendi kaygılarını şovenizm kanalıyla egemenlere benimsettiği açıktır.

Devrimci demokrat kesimlerde de bu şovenizmin izlerini görüyoruz. TKP gibi sosyal-şovenizm çukuruna yuvarlananları kastetmediğimiz açıktır.³ Sözde her türlü milliyetçiliğe karşı enternasyonalizmi savunanlar açısından Kürt Hareketi'nin milliyetçiliğini görüp de Türk egemenlerin milliyetçiliğini göremeyenler ya da her ikisini de eşitleyen devrimci, demokrat örgütlülüklerin varlığı ortadadır. Bu konuda büyük bir sessizlik ya da eylemsel olmayan bir “seslilikle” karşı karşıya kalındığını görüyoruz.

Devrimciler, sosyalistler okun sivri ucunu Türk Şovenizmine yöneltmelidir

Türk emekçilerinin ve gençliğinin ulusal önyargılarını “incitmemek” adına suskun kalmak sosyal-şovenizmin etkisinin tipik örneğidir. Ya da Türk halkının milliyetçilik refleksini karşılamak için her türlü milliyetçiliğe karşı çıktığımızın anlatılması yani ezen ve ezilen milliyetçiliğinin eşitlenmesi de sosyal-şovenizmin etkisinin tipik belirtilerindedir. Bugün ülkemizdeki demokrasi mücadelesinin yürütülmesi için Türkiye halkının birliğinin sağlanmasında en önemli engelimiz Kürt Hareketi'nin doğasında taşımış olduğu ezilen ulusun milliyetçiliği değildir. Bu konudaki en büyük engel Kürt olmayan emekçilerinin taşımış olduğu ezen ulusun milliyetçiliğidir. Aksine Kürt Hareketi'nin varlığı ve geldiği aşama, Türkiyeli devrimcilere, sosyalistler Türk şovenizmiyle hesaplaşılması anlamında önemli olanaklar sunmaktadır. Türk şovenizmle kararlı bir mücadele yürütmek için politik gündem oldukça hareketlidir. Türk egemenlerin ulusal ayrıcalıklarıyla hesaplaşmak elbette Türk egemenlerinin karşı saldırısı da beraberinde getirecektir. Ancak bunu göze almayanın bırakılm devrimciliğini, sosyalistliğini demokratlığı bile tartışmalı bir durumdur. Okun sivri tarafını Türk milliyetçiliğine vurmak devrimci, sosyalist olmanın en temel niteliklerindedir. Bu konuda Lenin'in şu yaklaşımı önemlidir:

“Çeşitli ulusların proleterlerinin ortak mücadelesinin deneyimi, siyasi sorunları “Krakov”un bakış açısından değil, tüm-Rusya bakış açısından koymak zorunda olduğumuzu çok açık gösteriyor. Tüm Rusya çapında politikada egemen olanlar ise Purişkeviçler ve Kokoşkinlerdir. Duma'da, okullarda, kiliselerde, kışlalarda, yüzlerce ve binlerce gazetede onların düşünceleri egemen, “ayrılıkçılık”ları yüzünden, ayrılma

düşüncesi yüzünden yabancı kökenlilere karşı onların kışkırtmaları propaganda ediliyor ve yürütülüyor. Ve bu Büyük-Rus milliyetçiliği zehiri Rusya'nın tüm politik atmosferine nüfuz ediyor. Talihsizliğe bakın ki, başka

halkları boyunduruk altına alan halk, tüm Rusya'da gericiliği güçlendiriyor. 1849 ve 1863 yıllarının anıları, eğer çok büyük boyutlu fırtınalar kapıya dayanmazsa, daha onlarca yıl her türlü demokratik ve özellikle sosyal-demokratik hareketi zorlaştırmakla tehdit eden canlı bir politik gelenek oluşturuyor.”(age, sf: 120).

Bürokratik merkeziyetçi yapının yerine demokratik merkeziyetçi yapı gelmelidir

Demokratik devrimin yapılamaması, ülkenin kuruluşundan bugüne kadar faşizmle yönetilmesini doğurmuştur.

Bu durum emperyalizm ve proleter devrimler çağında burjuvazinin devrimci barutunu yitirmesiyle, demokratik devrimi gerçekleştirme görevinin proletaryanın partilerine kalmasının doğal sonucudur.

Ülkemizin faşizmle yönetilmesinin sonucu olarak merkeziyetçi ve bürokratik bir yönetim biçimi oluşmuştur. Bu bürokratik yönetim aygıtı halkın üzerinde baskı ve şiddeti hiçbir zaman azaltmamıştır. Bu bürokratik aygıtın yok edilmesi gerekir.

Marksistler her zaman merkeziyetçi bir devlet yönetiminden yana olmuşlardır. Ancak merkeziyetçiliği bürokratik bir merkeziyetçilik değil demokratik bir temel üzerine oturtmayı savunmuşlardır. Demokratik merkeziyetçilik olarak formüle edilerek savunulmuştur. Demokratik merkeziyetçilik sadece proletarya partilerinin işleyiş biçimi değildir, aksine demokratik halk ve sosyalist iktidarların temel yönetim biçimidir aynı zamanda. Demokratik merkeziyetçiliğin temel sonucu olarak ülke özerk bölgelere ayrılarak yönetilmesi gerektiğini savunmuşlardır Marksistler.

Merkeze bağlı özerk yönetimler sadece sosyalizmde mümkün değildir. Aksine kapitalizme en uygun yönetim biçimi de merkeze bağlı özerk bölgelerin oluşturulmasıdır. Bu yönetim biçiminin kapitalist toplumlarda burjuvazinin de savunduğunu biliyoruz. Burjuva demokrasisinin gelişmiş olduğu Avrupa’da özerk bölgelerin varlığı bir sır değildir. Çünkü özerklik bilhassa kapitalizm için en uygun gelişme koşullarını hazırlayan yönetimdir. Elbette merkezi bir devlet yapısı içerisinde olan özerklikten bahsediyoruz. Bu anlamda Türkiye’nin bürokratik merkeziyetçiliği de burjuva demokrasisine ters bir yaklaşımı da içerisinde barındırmaktadır. Bu konuda Lenin’in şu söyledikleri oldukça önemlidir: “*Ekonomik koşulları ve yaşam koşulları birazcık da olsa önemli özgülüğe, nüfusun özel bir ulusal bileşimine vs sahip her bölgeye böyle bir özerklik tanımadan, modern, gerçekten demokratik bir devletin düşünülmesi*

yeceği çok açıktır. Kapitalizmin gelişimi yararına vazgeçilmez olan merkeziyetçilik ilkesi, böyle bir (yerel ve bölgesel) özerlikle sadece baltalanmamakla kalmaz, bilakis, tam tersine, onun sayesinde –bürokratik olarak değil demokratik olarak- gerçekleştirilir. Kapitalizmin kapsamlı, özgür ve hızlı gelişimi, gerek sermayenin yoğunlaşmasını, gerekse de üretici güçlerin gelişimini ve bir yandan burjuvazinin, diğer yandan proletaryanın tüm devlet ölçeğinde birleşmesini kolaylaştıran böyle bir özerklik olmadan imkânsız olurdu veya en azından son derece zorlardı. Çünkü salt yerel (bölgesel, ulusal vs) meselelere bürokratik müdahale, genelde ekonomik ve politik gelişmenin önünde en büyük engellerden biridir, özeld de merkeziyetçilik için tüm ciddi, kapsamlı ve temel sorunlarda bir engeldir.” (age, sf: 47-48)

Özerklik hakkını değil özerkliğin kendisini tanımak gerekir

Gerek demokratik bir topluma gerekse de proletarya ikti-

darı altındaki toplumlara en uygun yönetim biçimi olan demokratik merkeziyetçilik özerk bölgeleri gerektirdiğinden bahsettik. Bu yaklaşımın temelini Lenin’den alıyoruz. Lenin, “Ulusal Politika ve Proleter Enternasyonalizm Sorunları” adlı eserinde şöyle söylüyor: “*Özerkliği gelince, Marksistler “özerklik hakkını” değil, karışık ulusal nüfus bileşimine ve coğrafi vs koşullarda kesin farklara sahip bir demokratik devlet düzeninin genel evrensel ilkesi olarak özerkliğin kendisini savunurlar. Bu yüzden, “federasyon hakkı” gibi “özerklik hakkı”nı tanımak da aynı şekilde saçma olurdu.” (sf: 107)*

Lenin, Polonyalı komünistlerle yaptığı tartışmalarda özerklik hakkını değil özerkliğin kendisini tanımak gerektiğinden bahsederek, “neden 50 bin kişilik özerk bölgeler olamayacağını” soruyor. Ülkemiz egemenleri bürokratik merkeziyetçiliğe bağlı olarak illerin başına merkezden atanan valilerle ülkeyi yönetiyorlar. Ve hal-

Ülkemiz egemenleri bürokratik merkeziyetçiliğe bağlı olarak illerin başına merkezden atanan valilerle ülkeyi yönetiyorlar. Ve halkın illerin yönetiminin belirlenmesinde en ufak bir demokratik hakkı bulunmuyor.

kın illerin yönetiminin belirlenmesinde en ufak bir demokratik hakkı bulunmuyor. Dahası bu illerin yapısı değişmeden de demokrasinin gelmesi mümkün değildir. Çünkü ülkemizin şehirlerini önemli bir kısmı farklı ulusal topluluklardan oluşmaktadır. Özellikle zorunlu göç ve ülkenin ilk dönemlerine nazaran komprador kapitalizmin gelişmesi sonucu bilhassa Kürt nüfusunun ülkenin dört bir yanına dağılması sonucu ülkenin idari biçiminin de değişmesi gerektiği açıktır. Bu anlayıştan yola çıkarak örneğin Mersin’de 40-50 bin Kürtün yaşadığı bölgeler neden kendini yönetme hakkına kavuşmasınlar. Bunlar demokrasinin en temel gereğidir. Bu anlamda ciddi bir demokratik devrimin ya da demokratikleşmenin yerine getirilebilmesi için var olan illerden çok daha fazla özerk bölgenin varlığına ihtiyaç vardır. Bunlar gerçekleştirilmeden demokratikleşme de mümkün değildir.

Demokratik Özerklik konusuna sosyalistler, devrimciler nasıl yaklaşmalıdır?

Özerklik olgusunun üzerinde durmanın önemli olduğu

açıktır. Bu açıklık sadece Marksistlerin ülkenin yönetiminin demokratikleştirilmesi üzerine olan düşüncelerinden gelmiyor aynı zamanda Kürt Hareketi'nin savunduğu "Demokratik Özerklik" savunusundan da geliyor.

Temmuz ayında Kürt Hareketi "Demokratik Özerkliği" ilan etti. Bu ilana karşı Türk egemen sınıfları ise savaş ilan ederek karşılık verdi. Önümüzdeki dönem politik gelişmeleri bu "Demokratik Özerklik" üzerinden döneceği ise bir sır değildir. Burada Türkiyeli devrimci, sosyalistlerin tavrı ne olacaktır? Oturup "kendi gündemleriyle" mi uğraşmalı yoksa bu durum devrimcilerin, sosyalistlerin "kendi gündemi" mi olacak? Biz ikinci tavrın doğru bir politik tavrı olduğunu düşünüyoruz.

Elbette ulusal sorunda sosyalistlerin, devrimcilerin görevi "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" üzerine güncel ajitasyon ve propaganda çalışmalarını örgütlemektir. Ancak bu ajitasyon ve propaganda aynı zamanda güncel siyaset üzerinden zenginleştirilmelidir. Böylelikle bu ajitasyon-propagandanın etkisi çok daha fazla olacaktır.

Buna karşın somut politika anlamında "Demokratik Özerklik" talebine Kürt halkının katılımı oldukça önemli bir noktadadır. Kürt coğrafyasında bu talep Kürt halkının sahiplenmesiyle Kürt halkının da bir talebi haline gelmiştir. Önümüzdeki dönem bu talebe yönelik Türk egemenlerinin yoğun saldırısı ve Kürt halkının yoğun direnişi olacaktır. Türkiyeli sosyalistlerin, devrimcilerin Kürt halkına, Kürt ulusuna yönelik bu saldırılar karşısında ezilenler cephesinde direniş içerisinde birlikte olmak önemli bir görev olarak karşımıza çıkıyor. Lenin'in de vurguladığı gibi; "*Şurda ya da burda, şu ya da bu barut fıçısının ne zaman, nasıl bir güçle "patlayacağı" önceden bilinemeyeceği için, hasmının en küçük zaaflarından yararlanmadan, her şansı denemeden, ciddi bir savaş karşısında ciddi bir tavır alınmaz. Proletaryanın sosyalizm için büyük kurtuluş savaşında, emperyalizmin münferit zorbalıklarına karşı her halk hareketinden, krizi şiddetlendirmek ve yaymak için yararlanmayı bilmezsek, çok kötü devrimciler oluruz. Bir yandan her türlü ulusal baskıya "karşı" olduğumuzu*

binlerce biçimde açıklamaya ve tekrarlamaya girişirken, öte yandan ezilen bir ulusun belli sınıflarının en hareketli ve en aydın kesiminin, kendilerini ezenlere karşı kahramanca ayaklanmasını "darbe" olarak nitelersek, aynı Kautskyciler gibi kalınkafalı bir seviyeye düşmüş oluruz." (age, sf: 191-192).

Kürt halkının ve ulusunun Türk egemenlerine yönelik her başkaldırısına devrimci bir şekilde yaklaşmak sosyalistlerin temel görevidir. Ancak Türkiyeli sosyalistlerin ve devrimcilerin arasında "kendi kaderini tayin hakkını" tanımanın yeterli olduğunu düşünenler vardır. Bu anlayış bu tarz sorunların çözümünün demokratik devrime, sosyalizme bırakmayı da doğuruyor. Bu yaklaşım oldukça

yanlış ya da ciddi yetersizlikler taşıyan bir yaklaşımdır. Aksine demokrasi mücadelesinde sosyalistlerin her türlü haksızlıklar karşısında tutarlı bir demokrat çizgilerinin olması ve bu çizgisinin pratikte yaşam bulması önemlidir. Burada da sözü Lenin'e bırakıp yazımızı noktalayalım: "(...) öte yandan ezilen ulusların kurtuluşunu genel, uzun laflarla,

hiçbir şey ifade etmeyen deklamasyonlarla, sorunu sosyalizme "erteleme" biçiminde değil, açık ve tam formüle edilmiş bir politik programla, hem de ezen ulusların "sosyalistler"inin korkaklık ve ikiyüzlülüğüne özel olarak atıfta bulunarak talep etmek zorundayız. Nasıl ki insanlık, sınıfları ortadan kaldırmaya ancak ezilen sınıfların diktatörlüğünün geçiş dönemiyle ulaşabilirse, ulusların kaçınılmaz kaynaşmasına da tam kurtuluş, yani bütün ezilen ulusların ayrılma özgürlüğü geçiş dönemiyle ulaşabilecektir" (age, sf: 135-136).

⁽¹⁾ Burada 1990'larda ki savaş çizgisinin doğruluğundan bahsetmiyoruz. Aksine savaş çizgisi olarak yanlış taktikleri olduğundan bahsedilebilir. Hareketli savaştan ziyade mevzi savaşa girmeleri Kürt Hareketi'nin önemli kayıplar almasına vesile olmuştur.

⁽²⁾ Konumuz demokratik devrimin bütün içeriği olmadığı için, demokratik devrimin özünün kısaca toprak devrimi olduğunu belirtip geçiyoruz.

⁽³⁾ Sosyal-şovenizm çukuruna batanları demokrat olarak bile görmek gerekir. Lenin'in de dediği gibi "Ulusların ve dillerin hak eşitliğini tanımayan ve savunmayan, her türlü ulusal baskıya ya da hak eşitsizliğine karşı mücadele etmeyen, Marksist değildir, demokrat bile değildir. Buna hiç kuşku yok" (Ulusal Politika ve Proleter Enternasyonalizm Sorunları, sf: 26)

DOSYA

“MR. LYNCH’LER KÜRT SORUNUNDA ‘ÇÖZÜM’ OLAMAZ!”

Egemenlerin baskı ve sömürülerinin önüne geçmek için mücadeleyi büyütmeli her alanda örgütlülüğü güçlendirmeliyiz. Örgütlü bir güç karşısında kuşkusuz hakim sınıflar aciz kalacak kazanan örgütlü dünya halkları olacaktır.

18. ve 19. yüzyıllar açlığın ve sefaletin yükselişte olduğu bir dönem, Amerika’da 3 tane Mr. Lynch var. Bunlardan birincisi köle sahibi zengin bir çiftlik ağası, ikincisi yüzbaşı, üçüncüsü ise albay, linç kavramının kökeni bize sadece bu anlamıyla bile çok şeyi -okumamıza gerek kalmadan- öğretiyor. O dönem linç kültüründen en fazla nasibini alanlar Kızılderililer ve “hırsızlar” oluyor; çünkü bir tarafta onlar var, diğer tarafta ise kızıl olmayanlar, ‘çalmayanlar’ ve zenginliklerine zenginlik, topraklarına toprak katmak isteyenler. Kızılderililer zenginlerin bu isteklerine biraz engel oluyorlar tabii ki. Zenginler bu duruma bir çözüm buluyorlar, buldukları çözümün adı da **linç** oluyor. Yakaladıkları siyahları ve ‘hırsızları’ sokak ortasında hakim ve savcılarıyla yargılayarak asıyorlar ağaca. İşte buradan geliyor linçin siyasi anlamı. Şimdi de durumun bundan pek farklı olduğunu söyleyemeyeceğiz, özellikle de geçmiş ve günümüz Türkiye’sine baktığımızda. Devlet nerede nerede bir farklılık görmüş çözümü bu yöntemde bulmuş. 6-7 Eylül 1955’de Beyoğlu’nda azınlıklara; Maraş’ta, Çorum’da Alevilere; Dört Yol’da, Samsun’da, Isparta’da ve diğer birçok ilde Kürtlere yönelik yapıldığı gibi.

İstatistiklere bakacak olursak da 2005 ve 2006 yılında Türkiye’de linç oranı büyük bir artış göstermiştir. “Milliyet, Hürriyet ve Radikal gazetelerinin 2004, 2005, 2006 yılları kayıtlarına baktığımızda 2004 yılında 6, 2005 yılında 26, 2006 yılında ise 49 kayıt olmak üzere toplam 76 linç olayı bulunuyor.”

Devlet bu yola Kürt sorununda da birçok kez başvurdu. Geçtiğimiz yıllar içerisinde Kürt ulusuna yönelik yaşanan linç girişimlerinden bazıları;

- 29 Ağustos 2006’da **Konya**’nın Bozkır ilçesinde Kürt inşaat işçilerine yönelik linç girişimi başlatıldı. Bir işçi linç girişiminden son anda kurtarıldı. 25 işçi ilçe dışına çıkarıldı.

- 7 Eylül 2006: **Sakarya** Akyazı’da bir çay bahçesinde MHP’liler fındık işçilerine “Sizler PKK’lısınız!”, “Terörist Kürtler!” diyerek saldırdı. 4 Kürt işçi gözaltına alındı.

- 5 Haziran 2007: Ahmet Kaya tişörtü giydikleri ve Özgür Gündem gazetesi okudukları için Diyarbakırlı iki işçi, 500 MHP’li tarafından linç edilmek istendi.

- 30 Aralık 2007: Polisin **Sakarya**’da PKK sempatisi olduğu iddiasıyla gözaltına aldığı 20 kişi muayene için götürüldükleri Erenler Sağlık Ocağı önünde linç edilmek istendi.

- 3 Eylül 2008: **Mersin** Tepeköy Beldesi’nde şeftali toplamaya giden çoğu kadın 150 Kürt işçi, belde sakinlerinin saldırısına maruz kaldı.

- 15 Haziran 2008: **Kocaeli**’nin Gebze ilçesinde 12 Kürt işçi 13 Haziran akşamı bir kadına sözlü tacizde buldukları iddiasıyla linç girişimine maruz kaldı.

- 19 Mayıs 2009: Son dört yılda 6 kez Kürtlere yönelik linç girişimine sahne olan **Sakarya**’nın Akyazı ilçesinde günlerce devam eden gerginliğin ardından, Kürt fındık işçilerine yönelik saldırı oldu. 1 işçi öldürülürken, 2 işçi de yaralandı...

Aktarabildiklerimiz dışında da devletin sistemli olarak yaptığı, kolluk kuvvetini, medyayı, sosyal paylaşım ağlarını kullanarak linç için hazırladığı sivil faşist grupları bir anlamda linç örgütüyor. Keza saldırdıkları sırada ellerindeki sopalar, demir çubuklar, bira şişeleri, satırlar hatta silahlar giriştikleri linçe ne kadar örgütlü- hazırlıklı olduklarını gösteriyor.

Son gelişmelere baktığımızda da görüyoruz ki faşist

güruhlarnın, Kürt ulusunu imha etme isteği BDP il-ilçe binaları önlerinde somutlandı. Silvan'da çıkan çatışma bahane edilerek Elazığ, Malatya, Sakarya, Bursa, Ankara, Mersin, İstanbul gibi illerde BDP binaları önlerinde Kürt halkı linç edilmek istendi. Türk Devleti'nin kendinden olmayan bütün hareketleri bastırmak için her türlü yolu izleyebildiğine çok defa şahit olduk. Gerek Abdullah Gül'ün gerekse de Tayyip Erdoğan tarafından da dillendirilen "İyi şeyler olacak." ve "Kadın da olsa yaşlı- çocuk da olsa gereği yapılacaktır" sözlerinin ardından Kürt ulusuna yönelik askeri ve sivil saldırılara hız verilmişti. Tüm bu yaşananlar sonucu devletin Kürt sorununun çözümüne nasıl ve nereden baktığı hiçbir bulanıklığa yer bırakmadan

görünüyor.

Sistem değişmedikçe, Kemalist anlayış bu topraklarda hakim oldukça, bu tarz imha, linç saldırıları kimi zaman açıktan kimi zaman kapalı bir şekilde yaşanacaktır. Çünkü egemen sınıfların baskıdan zulümden başka yapabilecekleri pek de bir şeyleri artık yoktur; çünkü Avrupa'da, Kuzey Afrika'da, Ortadoğu'da yaşananlar artık kapımızda duruyor. Egemenlerin baskı ve sömürülerinin önüne geçmek için mücadeleyi büyütmeli, her alanda örgütlülüğü güçlendirmeliyiz. Örgütlü bir güç karşısında kuşkusuz hakim sınıflar aciz kalacak, kazanan örgütlü dünya halkları olacaktır.

Mersin YDG

DOSYA

**ZULÜM
FERMANINI
HANGİ DİLDE
VERİRSE
VERSİN**

YANIT EVRENSELDİR: DİRENİŞ

Kürtlerin tarihi, acılı bir tarihtir. Hiç dinmeyen bir var olma mücadelesinin kan ve gözyaşıyla, aldatma, hile ve ihanetle iç içe ilerlediği yüzlerce yıllık bir tarih... Büyük mücadeleler, destansı direnişler, insanı sarsan türlü işkenceler, zorbalıklar ve büyük ihanetler... Potansiyel suçlu olarak görülen Kürt ulusuna tarih boyunca yaşatılanlar, faşizmin yüzünün bir haritasıdır. Ruhunu faşizme teslim edenler bu savaşın alçaklık düzeyini ellerine bulaştırdıkları kanla resmediyorlar.

Kürt ulusunu "bölünmez bütünlüğü" için bir tehlike olarak gören faşist TC devleti yüzyıllardır yaptığı katliamlarla geriye yakılmış, yıkılmış köyler, dağlarda kurda kuşa yem edilen binlerce ceset, kan ve gözyaşı bırak-

mıştır. Yaşadıkları coğrafyayı talan ederek, işkence ve katliamla yok edemediği bir ulusu bu defa "yasaklı" ilan etmiş, dilinden, kültüründen koparmaya çalışmıştır. Bu da yetmemiş kardeşi kardeşe kırdırmışlar, Kürt ulusu içinde ihaneti ve işbirlikçiliği yaymaya çalışmışlardır.

Tarihinde, gizli arşivlerinde mezarsız Kürt beylerinin ölüm kararları olan bir rejim, viraneye çevirdiği bu coğrafyada sokaklarda yedi eskortlu korumalarla dolaşırken, Kürt ulusunun katillerinin, katliam artığı Kürt çocuklarına hediyesi ise baskı, sömürü, zulüm ve yoksulluk olmuştur.

Kürt ulusu tüm bu yaşatılan zulme sessiz kalmamıştır el-

www.partizanarsiv.net

bette. Anlamadıkları bir dilde verilen fermanlarına karşı isyan edip dağları mesken eylemeleriyle başlamıştır serüvenleri. O büyük felaket gününden beri bölgede verilen Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı TC tarafından verilen haksız savaşta ise en ağır fatura kadınlara kesilmiştir.

Şiddet, taciz, tecavüz...

Burjuva feodal zihniyete göre kadının bedeni ait olduğu ulusun "namusu" olarak görülür. Ve ilk saldırılar da kadının cinselliğine yönelik olur. Bunun için T. Kürdistanı'nda korucusunun, askerinin, polisinin en büyük işkence silahıdır tacizler, tecavüzler. Burada söz konusu sadece kadının maruz kaldığı cinsel şiddet değildir. Amaçlanan aynı zamanda kadının bedeni üzerinden bir ulusun "namusuna" saldırmaktır.

Sadece haksız savaşta taciz ve tecavüze uğramaz kadın T. Kürdistanı'nda. Aile içi şiddet, taciz, tecavüz ve enstet ilişkilerin en çok yaşandığı topraklardır burası aynı zamanda.

Fiziki, psikolojik ve cinsel şiddet aile içinde, aşiret içinde ya da devletin kurumlarında nerde yaşanırsa yaşansın

temel mantık aynıdır. Egemen olanın egemenliğini devam ettirebilmesi için şiddet yoluyla karşısında, ezilen konumundakinin itaat etmesini sağlamaktır amaç.

Berdel

Berdel bilindiği üzere bazen başka sebeplerle birlikte genellikle başlık parası için iki aile arasında kız ve erkek çocuklarının çapraz evlilikleridir. Paranın olmadığı zamanlarda bunun bedeli, ödenen diyeti kadın olmaktadır. Aslında iki aileden iki kadının değiştirilmesinin özü malı malla takas etme anlayışıdır. Başlık parası da bunun başka bir şeklidir. Kadın ticari bir mal, meta olarak görüldüğü için alınıp satılmaktadır.

Töre

Sözlüğü karıştırıp anlamına bakarsanız eğer "Bir toplumda uyulması gereken davranış biçimleridir." yazar. Yazısız kanunlardır töreler. Erkeklerin uyguladıkları kadınlarsa uyması gereken davranışlar yani.

Erkeğin erkekliğini ispatlaması, namusunu korumasının ölçütü olarak kadının üzerinde sağladığı denetime bağlı görülür. Kadına ne kadar söz geçirirsen o kadar erkeksindir. Eğer kadın kendisine biçilen rollerin dışına çıkmaya çalışırsa düzen bozulur. Düzeni korumak içinse kadını öldürmek gerekir. Aile meclisleri hep bu kanlı kararı almak için toplanır. Yazısı olmayan kanunlar kanla yerine getirilir.

Bu gerici feodal değeri yaşamın her alanına yayan ise sistemdir. Bunun en somut göstergesi "namus" cinayetlerinde ceza indirimi uygulanmasıdır. Uygulanmasa ne olur ki, bu defa da şekil değiştirerek çıkar/çıktıyor karşımıza. Kadın öldürülmez ama intihara zorlanır.

Yoksulluk

Açlığın, yoksulluğun en derinden, en çıplak haliyle yaşandığı topraklardır T. Kürdistanı. İşsizliğin kol gezdiği bu yerlerde kadın üretime katılamıyor, ev içinde bağda, bahçede harcadığı emekse görülmüyor, yok sayılıyor.

Genellikle yaz aylarında fındıkta, çayda, tütünde, pamukta iş buluyorlar. Gün boyu toprakla söyleşen ellerinin kıymetinin bilinmediğini, hakkının verilmediğini söylemeye gerek bile yok sanırız. Bu da yetmezmiş gibi bir lokma ekmek için doluştukları kamyon kasalarında onar onar düşen cansız bedenleri toplanıyor yol kenarlarından her yıl.

Savaşlara, acılara, yokluklara hep kadınların ve çocukların resmi yansır. Ama o kanlı topraklarda sadece acının değil, direnişin de adı olmuştur çocuk ve kadın. Tıpkı Mazlum Erenci gibi, Beritan gibi...

Ulusal Hareket'in

kadının özgürleşmesine etkileri

Dizleri tutmayan ihtiyarlarla daha süttten kesilmemiş küçük canlıların buğday tarlaları içinde canlı canlı yangına, anne karnında süngüyle çıkartılan ceninlerin ilk ve son çığına, tecavüze uğradığı an, celladın saçlarını avuçlayan kadınların ahret yargıcı gibi sorgulayan dehşet verici bakışlarına tanıklık eden zulmün diyarının, yüreği öfkeli kadınları örgütlenerek isyanın, direnişin coşkulu çığına olmuşlardır. Savaşmak

özgürleşmenin koşuludur, bu çok nettir bilinçlerinde. Kendileriyle birlikte koca bir halkı da özgürleştireceklerdir. Bunun için adımlamışlardır yüce dağları. Kadın devrimi demişlerdir hareketlerine. Çünkü ancak kadınları örgütleyerek varılacaktır hedefe. Bu nedenle kadının örgütlenmesi daha da önemlisi inisiyatifleşmesi için pek çok adım atmışlardır. Kadını özne yapmanın büyük çabasını vermişlerdir.

Kadınların özne olmaları hareketin örgüt yapısında da değişime yol açmış, sadece kadınlardan oluşan siyasi ve askeri birlikler kurulmuştur. Kadınların ayrı birimler oluşturmalarına olanak sunan örgütsel değişim çeşitli ideolojik tartışmalara dayandırılmıştır. "Kadının toplum sözleşmesi" tartışmaları bunun örneklerindedir. "Kimliksizleştirilen ve kişiliksizleştirilen Kürtleri diriltten ha-

reketin, en köklü gücünün kadın özgürlük mücadelesi olduğu" vurgulanan kadının toplum sözleşmesi metninde, "kadın rönesansı"nın, yani kadın öncülüğünde yeniden gelişecek olan aydınlanmanın kadının toplum sözleşmesiyle yasallaşacağı dile getirilir.

Örgüt metinlerinde kadınların erkeklerden ayrı örgütlenme gerekçeleri arasında, karma modelde kadının "erkeklerin gölgesinden" kurtulmasının güç olduğu, "kendi öz iradesini", "özgür bilincini" ve "bağımsız düşünce gücünü yaratmakta zorlanacağı" türünden gerekçeler sıralanır. 1990'lı yıllardan itibaren kadınların örgüt kamplarında ayrı örgütlenmeye başlamaları, daha sonra bölükler halinde örgütlenmeleriyle sürmüştür; bu sadece merkezi kamplarla sınırlı kalmamış, çatışma alanlarında da ayrı örgütlenme sürdürülmüştür.

"Ordusu olan ezer. Eşitlik ordusu diye bir kavram yoktur. Eşitliğin olduğu yerde ordular olmaz. Ordular eşitsizliğin olduğu yerde çıkarlar; birisi ezilenlerin ordusu, birisi de ezenlerin ordusudur. Bir yerde hep erkeklerin ordusu varsa, orada tam ezilmiş kadın gerçekliği söz konusudur. Nitekim hayat bunu doğruluyor. O halde genel bir tespit ile kadın ordulaşmasının eşitlik için temel bir değer ifade ettiğini görmemiz, bilmemiz gerekir."

Kadınlar da kendi ordularını kurmuş savaşın ve hayatın öznesi, itici gücü olmuşlardır.

Nazım, Kürt kadınlarını tanımış olsaydı, onlar için yazacağı şiirde "Ve kadınlar, bizim kadınlarımız" demezdi, diyemezdi. Çünkü bu kadınlar, "kendiliğinden, kendi halleriyle" oluşlarını değil, "kendileri için" olmanın hareketli akışını yaşıyorlar.

Biz ne mi söyleyeceğiz? Son sözü her zaman direnenler söylemiştir. Biz de onlardan adı ve tarihi yok sayılan Kürt halkının yiğit kadınlarından bahsedeceğiz. Yani yaşamı kirletenlere "dur" diyen görkemli eylemleriyle hayatı ve ölümü yenenlerden. Korkularının üzerine giden, paslanmış kölelik zincirini kopararak onuruyla direnenlerden...

Son söz direnenlerin...

Biz ne mi söyleyeceğiz? Son sözü her zaman direnenler söylemiştir. Biz de onlardan adı ve tarihi yok sayılan Kürt halkının yiğit kadınlarından bahsedeceğiz. Koçgiri'nin, Dersim'in yiğit kadını Zarife'den, 18'inde ölüme meydan okuyan Leyla Kasım'dan, "biz bu uğurda şehitler vererek kazanacağız" diyerek, yüzlerce askerin karşısında silahsız direnen Azime Demirtaş'tan, 21 Mart günü Amed surlarına çıkan ve "Newroz ateşi cesur olmalıdır" diyerek bedenini ateşe veren Zekiye Alkan'dan, Zilanlardan, Beritanlardan, Raşanlardan bahsedeceğiz elbette. Yani yaşamı kirletenlere "dur" diyen görkemli eylemleriyle hayatı ve ölümü yenenlerden. Korkularının üzerine giden, paslanmış kölelik zincirini kopararak onuruyla direnenlerden... Onlar, yiğit Kürt kadınları faşizmin topyekun saldırısına karşı savaşarak bir tarihi yaratmanın eylemcileri olmuşlardır. Kürt halkı bu yiğit kadın şehitlerini unutmamalı, onların yarattığı direniş geleneğini faşizme karşı mücadeleyi büyüterek sürdürmelidir.

DOSYA

KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI NEDİR-NE DEĞİLDİR?

Türkiye’de temel sorunların başında Kürt ulusal sorunu geliyor. Sorunun geldiği aşamada Türkiyeli devrimcilerin, sosyalistlerin bu konudaki yaklaşımının özetlenmesinin tekrardan önemli bir noktada durduğu kanısındayız.

Demokrasi ve demokratik hakların kazanımı mücadelesi devrimciler ve sosyalistler açısından önemli bir noktada duruyor. Türkiye’de önemli bir kesim demokrasi mücadelesinin önemini kavrayamamış. Yanlış anlaşılmasın hemen herkes demokratik hakların öneminden, demokrasi mücadelesinin gerekliliğinden bahseder ama konu demokrasi mücadelesinin gereğini yapmak konusuna gelindiğinde ortaya çıkan “manzara bozukluğu” bu sorunun kavranış düzeyi üzerine tekrardan düşünmemize yol açıyor.

Lenin’in tabiriyle “demokrasi olmaksızın sosyalizm olanaksızdır”. Ve Türkiye halkının demokrasi mücadelesi yürütmeden de sosyalizme varamayacağı açıktır. Sosyalistler, devrimciler tutarlı demokratlar olarak tarih sahnesine çıkmışlardır. Burada devrimcilerin demokrasiyi savunmaları, onu fetişlendikleri için değildir; aksine demokrasi bir devlet biçimidir. Ve devletin sönmülenmesiyle de tarih sahnesinden kalkacaktır. Demokrasi burjuva egemenliğini ifade eden bir devlet düzenidir. Bu anlamda bir ülkede demokrasi ne kadar gelişkinse ezilenler, emekçiler sorunlarını daha net görme zeminine ulaşır. Bu anlamda ezilen bir ulus eğer ayrı bir devlet kurma hakkından mahrumsa, ezilen ulusun emekçileri var olan sefaletini mevcut kapitalist sisteme değil aksine ulusal devlet hakkının bulunmamasına bağlar. Bunu ülkemize uyarlırsak daha iyi anlaşılacağını düşünüyoruz. Bir Kürt emekçisi sorunlarının nedeninin kapitalist- emperyalist sistemde değil, ulusal hakların eksikliğinde görebiliyor. Bu anlamda tutarlı bir demokrasi mücadelesi, ezilenlere sorunlarının kaynağını sistem olarak gösterebilecek bir zemine sahiptir. Bunun için devrimciler, sosyalistler tutarlı bir şekilde demokrasi mücadelesi yürütmek, bunun gereklerini pratik mücadele alanında sergilemek durumundadır.

Tutarlı demokrasi mücadelesini ulusal soruna uyarlırsak, sosyalistler, devrimciler ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanımak zorundadırlar hem de kayıtsız şartsız. Kendi kaderini tayin hakkı ise Lenin’in de çok net bir şekilde vurguladığı gibi ezilen ulusun ayrı bir devlet kurma hakkıdır.

Kapitalizm ulusal sorunda iki tarihsel eğilim taşır. Birinci olarak her türlü ulusal baskıya karşı ulusal hareketlerin uyanışına zemin sunar. İkinci olarak ise, uluslar arasında ilişkileri çeşitlendirerek dünya genelinde ulusların kaynaşmasını olanak sunar. En nihayetinde komünizm

diğer birçok şeyin yanında, ulusal farklılıkların tamamen silinmesidir. Sınırların, sınıfların, ulusların olmadığı bir dünyadan bahsediyoruz.

Sosyalistler, yine bilinir ki, tüm şartlar eşit olduğunda daha büyük devletleri daha küçük devletlere tercih ederler. O halde ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanıyarak sosyalistler kendileriyle çelişkiye düşmüş olmuyorlar mı? Kesinlikle çelişkiye düşmüş olmuyorlar.

Çünkü kapitalizmin dengesiz gelişimi, özellikle emperyalist aşamaya yükselmesiyle birlikte ulusların uyanış zamanlarının farklılaşmasına yol açmıştır. Geline aşamada da bazı ulusların tarih sahnesinde kendi devletlerini kurma hakkı gasp edilmiştir. Bu tarihsel haksızlığın savunulabilecek en ufak bir noktası yoktur. Ezilen ulus-

lar ve azınlık milliyetlerde ise ezen ulus halkına yönelik çeşitli önyargılar oluşmuştur. Tarihsel olarak oluşmuş bu önyargıları dikkate almayan bir sosyalist hareket hedeflerine ulaşamayacaktır. Lenin “Ulusal Politika ve Proleter Enternasyonalizm Sorunları” adlı eserinde Plehanov’dan yaptığı alıntıda, kendi kaderini tayin hakkı üzerine şunları söylüyor: “Burjuva demokratları için teoride bile bağlayıcı olmayan bu talep biz sosyal-demokratlar için bağlayıcıdır. Onu göz ardı etseydik ya da Büyük Rus ulusundan çağdaşlarımızın ulusal önyargılarını incitme korkusuyla bu talebi yükseltmeye karar vermeseydik, o zaman uluslararası sosyal-demokrasinin mücadelesi çağrısı: ‘Bütün Ülkelere İşçileri, Birleşiniz!’”, dudaklarımızda alçakça bir yalan haline gelirdi.” (sf: 13). Ulusal önyargıların ortadan kaldırılmasının en temel yolu kendi kaderini tayin hakkının tanınmasından geçiyor.

Sosyalistler, devrimciler kendi kaderini tayin hakkını her fırsatta kayıtsız şartsız savunurken, kendi kaderini tayin konusunu yani belirli bir ulusun belirli bir anda ayrı bir devlet kurmasını desteklemeyi o durumdaki koşullara bağlı olarak değerlendirir. Her durumda sosyalizmin ve proleter demokrasinin çıkarları açısından değerlendirir. Kendi kaderini tayin hakkını vurgularken bu hakkın ayrı bir devlet kurma hakkı olduğunu belirttik. Kendi kaderini tayin hakkı, buna ezilen ulusların sadece kendilerinin karar vereceği anlamına gelir. Ezen ulusun bu konuda en ufak bir tasarrufu, oy hakkı vb bulunmaması manasını taşır. Peki kendi kaderini tayin hakkı neden ayrı bir devlet kurma hakkından başka bir anlam taşımaz?

Birçok siyasi çevre, kendilerine sosyalist diyenler de dahil, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesinden anladığı “demokratik özerklik”in tanınmasıdır. Hemen hemen bütün açıklamalarında, bu çevreler, buna vurgu yaptılar. Elbette “demokratik özerklik” Kürt ulusunun bir iradesini yansıtmaktadır, buna rağmen bu durum kendi kaderini tayin hakkını kullandığı anlamına gelmiyor ya da sadece biçimsel anlamda kullandığı anlamına geliyor.

Çok uluslu ülkelerde, ülkenin yönetiminde ulusal özerk bölgelerin olması o ülkenin demokratik bir ülke olmasıyla bire bir alakalıdır. Sosyalistler en tutarlı demokrasiden yanadırlar, bu demokrasinin sınırları burjuvaziye o kadar bol gelmektedir ki, tüm burjuva sınıfı ayrı bir devlet kurma ayrıcalığını sürekli muhafaza ederler. Gelişmiş bir demokrasiye, farklı ulusal çeşitliliğe sahip ülkeler açısından da bu durum geçerlidir. Özerklik hakkı demokrasinin en temel gereğidir. Burjuva demokrasi-

siyle, sosyalistlerin ortaklaştıkları bir durumdur. Bunun için de AB uyum yasaları kapsamında özerklik konusu geçmektedir, liberal burjuvalar ve kaleşörleri özerklik konusunda görece açık bir tavır içerisindedirler. Ancak özerklik Türkiye’nin faşist yapısı, demokratik bir toplumun gereği olan özerklikle bağdaşmamaktadır. Ülkenin faşist yapısından yola çıkarak özerklik hakkını isteyen Kürt Hareketi’nin kendi kaderini tayin hakkını kullandığını söyleyemeyiz. En azından sosyalistlerin, devrimcilerin bunu söylememesi gerekir.

Sosyalistler, devrimciler özerklik hakkını değil, demokrasinin gereği olarak özerkliğin kendisini savunurlar. Bunun şartta bağlanması manasızdır. Ancak burjuva demokrasinin bittiği, proleter demokrasinin başladığı nokta da buradadır. Egemen ulusun burjuvaları her zaman devlet kurma ayrıcalığını ellerinde bulundurlar, bu haktan vazgeçmezler. Sosyalistler ise tutarlı bir demokrasiden yana oldukları için bütün ulusların ayrı bir devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunmuşlardır. Uluslar arasında hiçbir zorunlu bağa mecbur olmayan özgür birlikteliklerin kurulmasının her zaman destekçisi olmuşlardır. Ancak bunun yerine getirilmesinin tek şartı her ulusun kendi devletini kurma hakkının tanınmasıdır. Sözü Lenin’den alıntılarla bitirelim:

“Ulusların ve dillerin eşitliğinin kabulü, Marksistler için önem taşıyor. Ama bu, yalnızca, en tutarlı demokratlar marksistler olduğu için değil. İşçilerin sınıf savaşımında, proletarya dayanışmasının ve yoldaşça birliğin istemleri de, ulusalcı güvensizliğin bütün izlerini, yabancılaşmayı, kuşku ve düşmanlığı ortadan kaldırmak üzere ulusal-toplulukların tam eşitliğini gerektiriyor. Tam eşitlik, herhangi bir dil için her türlü ayrıcalığın reddini ve bütün ulusal-toplulukların kendi kaderini tayin hakkını da içeriyor.” (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Sol Yayınları, sf: 186)

“Ama biz, ancak gönüllü bağlara değer veririz, zorlayıcı bağlara değil. Her nerede, uluslar arasında zorlayıcı bağlara tanık olursak, gerçi her ulus ayrılmak zorundadır diye bir görüşte direnmeyiz, ama her ulusun siyasal kaderi tayin hakkında, yani ayrılma hakkında kesinlikle ve kuvvetle direniriz.

Bu hakkı tanımak, savunmak ve bu hak üzerinde direnmek demek, ulusların eşitliğinde direnmek demektir, zorlayıcı bağları tanımayı reddetmek demektir, hangi ulus olursa olsun herhangi bir ulusun devlette ayrıcalıkları olmasına karşı durmak demektir, değişik ulusların proletaryası arasında tam bir sınıf dayanışması ruhu yaratmak demektir.” (age, sf: 172-173)

DOSYA

Açılım Şakşakçılığında Kürt Düşmanlığına: Liberal İkiyüzlülük

Burjuva medyanın egemen sınıflar için gündem işgalinin, gündem çarpıtmanın ve manipülasyonun bir aracı olduğu bir sır değildir. Konu Türkiye burjuva basını olunca; her türlü yalan, çarpıtma, ahlaksızlık, ilkesizlik ve Hrant Dink örneğinde olduğu gibi “ağzı salyalı katil” işlevine bürünebilmektedir. Bu durum egemen sınıflara yaranma pahasına ortaya çıkmaktadır. Her açıdan sabıka kaydı kapkara lekelerle dolu olan Türk burjuva basınının, burjuva demokrasi ilkeleri ışığında bile eleştirilecek veya sistemli bir eleştiriye tabi tutulacak bir yanı yoktur dolayısıyla... Objektiflikten, gerçeklerden yana olunduğu ne kadar çok dillendirilirse o

kadar çok yalan söylenmekte, gerçekler sabun köpüğüne çevrilmektedir.

Burjuva medya içerisinde atlanmaması gereken ve yer yer gündemin belirlenmesinde önemli bir işleve sahip olan çeşitli liberal yazarlara özel bir önem vermek gerekiyor. Kendilerini “liberal demokrat” olarak tanımlayan bu çevrenin basında önemli bir yer kaplamasının esas nedeni liberal demokrasinin ülkemizde bir akım olarak varlık gösterememesidir. Ülkenin aydın kesimi olarak tarif edilen ve kimilerinin isimlerinin önlerinde Prof. vb. unvanların da yer aldığı bu kesim belirli bir düzeyde entelektüel bir birikimi de temsil etmektedir. Bu durum bahsi geçen kesimin yer aldıkları basın yayın organlarında etkin bir konumda bulunmalarına vesile olmaktadır.

Özellikle AKP'nin, bir süs bahçesi inşa ediyor havasında

ortaya atılmış olduğu, “açılım” süreci bahsi geçen liberal demokratların Kürt sorunu üzerinden en çok bahar havasını estirdikleri dönem oldu aynı zamanda... Bu nedenle yer yer olumlu fikirlerinin de dillendirildiği bu dönem esas olarak fikir sahiplerinin, geçmiş pratik durumlarından bağımsız olarak, samimiyetlerinin ayırt edilebilirliğini azaltmıştır.

Esas olarak “şiddet karşıtlığı” temelinde ve hümanist bir yaklaşımla meselelere, özel olarak da Kürt Ulusal Sorununa yaklaştığını iddia eden bu kesimin, gelinen aşamada maskeleri “keskinleşen” süreçle birlikte düşmüş, bu “şiddet karşıtı insancıl yaklaşımın” altındaki Kürt düşmanı, şoven-devletçi zihniyet tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır.

“Şiddet Karşıtlığının” Dayanılmaz Hafifliği

Cengiz Çandar, Oral Çalışlar, Ahmet Altan, Melih Altınok, Yıldırım Oğur, Yasemin Çongar, Kurtuluş Tayız, Murat Belge, Ethen Mahçupyan, Mehmet Altan, Eyüp Can, Mithat Sancar, Orhan Miroğlu... gibi geniş bir çerçevede yer alan ve kendi içerisinde de farklı kategorilere ayrılmaya muhtaç bu zevatın açılım sürecinin milli sporcuları gibi koşturdukları gelinen aşamada daha net anlaşılmıştır.

Kürt sorununda egemenlerin ifadesiyle “yeni bir viraja” girilmiştir. Açılım adı altında yürütülen sürecin yaratmış olduğu ruh hali terk edilmiş ve bizzat devletlü büyüklerimiz(!) ağzından yeniden “iyi şeyler olacak” tadında acımsı ve acıması “bu kez çok farklı olacak, terör örgütüne karşı tavrımız değişmiştir”(Erdoğan; Silvan eylemi sonrası açıklaması) beyanları ile birlikte daha keskin ve devletin gerçek yüzüne tekabül eden topyekun bir saldırı pozisyonu alınmıştır. Madalyonun öteki ve esas yanı görünür yüz olunca burjuva demokratiğine bile rahmet okuyan bir tutuma tanıklık etmek zorunda bırakılmaktayız.

Yıldırım Türker haklı olarak, “(a)ydımların, yazarların, düşününlerin özerkliği meselesi şu korkunç günlerde hepimizin üzerine düşünmesi gereken bir konudur” demek ve eklemektedir; “(i)ktidar onların desteği üzerinden günden güne vahşi ve sorgulanması meşru

olmayan bir tavra bürünüyor".(04.09.11)

Halkanın koptuğu yer, son dönemlerin moda deyimiyle mal bulmuş mağribi misali üzerine atlanan PKK'nin Silvan eylemi olmuştur. "Şiddet karşıtlığı" adı altında devlet terörüne ve azgınlamış faşist güruhların linç provalarına güvence oluşturmanın ideolojik mimarlığına soyunmuştur "liberal demokratlar"... Ardından gelişen Çukurca ve Dersim eylemleri ipliklerin iyice pazara çıkmasına neden olmuştur.

Öyle ki bu şiddet karşıtı zevat bağrında keskin liberal demokratlar da (Ali Bayramoğlu) taşıyan Yeni Şafak'ın Çukurca eylemi sonrası "İşte Katiller" manşetiyle BDP'yi hedef göstermesine neredeyse ses çıkartmamıştır. Zaman'dan geçmişlerin meşhur ülkücüsü, şimdilerin muhafazakar demokrati(!) M. Türköne şimdiden "PKK bitecek, silinecek ne de olsa, onun için asıl olan PKK sonrası süreci planlamak" tadında açıklamalar(03.09.11) yaparken, Taraf'ın polis yazarı E. Uslu bu açıklamalara "devlet PKK'yı bitirirken, PKK yandaşı Kürtler kendini zamanın durduğu anda hissetmesinler diye vicdanlı davranmalıdır" diyerek(07.09.11) çanak tutmakta iken, bilimur liberal demokratlar PKK eylemlerinin "ahlaksızlığının" avına çıkmıştır.(Y. Çongar 07.09.11)

Y. Çongar, devletin "PKK'ye demir yumruk, Kürtlere kadeife eldiven" şeklinde formüle edilen yaklaşımı "ya tutarsa siz bir de o zaman görün" şakşakçılığıyla karşılamaktadır.(a.y)

Yayın çizgilerindeki iddia ve köşe yazarları içerisindeki liberallerin kuru kalabalığından ötürü özel bir vurguyu esas olarak Taraf ve Radikal gazeteleri hak etmektedir.

Cemaatin Zaman'ından transfer Eyüp Can'ın pilotluğunu üstlendiği Radikal sol görüşlü okuyucuya seslenme peşinde ve "etliye sütlüye karışılmasa devlet AKP'nin samimi çabalarının da ürünü olarak her türlü hakkı temsil edecektir" görüntüsü çizmekte ve solculara sürekli olarak isyan etmeyin, şiddet kötüdür mesajı sunmaktayken Kürt Sorununun da hakkını vermektedir. Eyüp Can "90'lara geri döner miyiz?" sorularına yanıtı 7 Eylül'de baş köşesine taşımış ve 99'da katledilen iki PKK gerillası ve 17 yaşında bir gençle ilgili açılan davayı kast ederek "ülkemizde vicdanlı erler ve cesur savcılarının varlığı, 90'lara dönmeyeceğimizin garantisidir" diyerek hepimizin yüreğine su serpmiştir(!) Bu zeka(?) dolu analiz süregiden devlet terörüne Radikal bir desteğin ötesinde "şiddet karşıtlığıyla" süslenmiştir.

Ve elbette A. Altan'lı, Kurtuluş Tayiz'li, Yıldırım Oğur'lu, Murat Belge'li Taraf, Kürt Ulusal Sorunu denildiğinde üzerinden atlanmaması gereken bir gazete

konumundadır. Yerin yedi kat dibindeki sağır sultanların bile kulağına ulaşmış TC terörünün TSK'da simgeleşen birkaç örneğini öne çıkaran tavırla A. Altan ve şürekası Kürt dostu kesilmiş ve buradan kazandığı meşrulukla(!) Kürt halkının yarattığı onca değere saldırmayı kendine görev bellemiştir. A. Altan sistemli bir şekilde Kürtlerle Türkler arasında bir savaş olduğundan dem vurmakta ve TC'nin resmi devlet politikasına Türk halkını da kurban etmektedir. Diğer yandan "Kürtlerin önemli bir kısmı kazanılan çeşitli hakların silahlı mücadeleyle kazanıldığına inanmaktalar" diyerek sanki bu gerçeğin dışında başka bir durum varmış gibi var olan mücadelenin meşruluk zeminini çarpıtmakta ve Silvan eylemi sonrasında ise Kürtlerin yarattığı onca değere hakaret pahasına PKK'nin çözümün önünde bir engel olduğuna, Kürt ulusunu inandırmaya çalışmaktadır. Egemen sınıfın temsilcileri BDP'ye "terör örgütüyle aranıza mesafe koyun" diye salık verirken Taraf'tan Y. Oğur, K. Tayiz; S.S Önderlere, E. Kürkçülere, S. Demirtaşlara Silvan vb. eylemleri kınamadıkları için hakaretler yağdırmakta, M. Altınok Dersim'de polisler canlı kalkan olmaya BDP'lileri davet ederek, "terör örgütüyle" mesafeli duruşu işaret etmektedir.(05-06-07 Eylül sayılarından)

Şüphesiz örnekler çoğaltılabilir. Bu zevatın bütünü açısından PKK'nin eylemsizlik kararına karşın durdurulmayan operasyonlara, köy ve orman yakmalara, tutuklamalara karşı geliştirilen mücadelenin haklılığı nettir aslında. Fakat asıl sorun Kürt ulusunun devletin tanımak zorunda kaldığı iradesi, vazgeçmeyen, boyun eğmeyen duruşudur. Faşist rejimin tam tam sesleri eşliğinde bu koroyu da arkasına alarak topykun bir saldırı gerçekleştireceği zaten ortadaydı. Fakat BDP'nin meclise dönme konusunda istenilen uysallığa(!) "bir türlü" evrilmemesi, üstüne üstlük KCK'nin özerklik ilanında bulunması "Kürtlerin de biraz hadlerini aşması" anlamına gelmektedir bu zevatın gözünde. Çünkü tüm tarafsız, özerk görünme çabalarına karşın aslanan bu zevatın devletçi bakış açısıdır. Bu bakış açısının Türkçesi değme Türk ırkçılığıdır. **Sürecin olağan akışı devletin "açılım" balonu kadar, nice Kürt ezileni "dostunun" da balonunu patlatmıştır. Sonuç olarak "şiddet karşıtlığı" bahane; katliam, baskı, imha ve inkar da ısrar şahanedir ve Kürtlerin bunu kabullemesi istenilmektedir.** Ne demeli... Kürt Ulusal Sorunu her zaman olduğu gibi yine turnusol kağıdı işlevini hiçbir ikiyüzlülüğe yer vermeyecek netlikte göstermektedir.

DOSYA

Bask ulusu, kendi kaderini tayin hakkını elde etmediği sürece meselenin adı “Bask sorunu” olmaya devam edecektir. Egemenler, “sorunun çözülmüşlüğünü” “Bask Ulusu, özerklik statüsüyle yaşamaktan memnun” ifadesiyle açıklıyorlar. Fakat bu ifade ancak “bağımsızlık da bir hak olarak tanındığı takdirde”, Bask Ulusunun kendi adına, “özerklik statüsüyle yaşamaktan memnun olduğunu” ifade etmesiyle anlam kazanabilir.

YAŞASIN “BASK ÜLKESİ VE ÖZGÜRLÜK”*

Bask bölgesi, İspanya'nın kuzeyi Fransa'nın güneybatısında yani İberik Yarımadası'nın kuzeyinde, Biskray Körfezi dolaylarını tanımlayan, bugün 4 bölgesi İspanya (Alava, Guipuzcoa, Vizcaya ve Navarra), 3 bölgesi Fransa (Labourd, Basse Navarre ve Soule) sınırlarında yer alan topraklardır. Baskların bu topraklar üzerindeki varlığı bilinen en eski devirlere kadar uzanmakta, kökenleri Akitanyalılara kadar gitmektedir. Bu topraklar üzerindeki egemenlikleri ise, 9. yüzyıldan 16. yüzyıla kadar Baskların bilinen ilk devleti olan Pamplona – sonraki adıyla Navarra– Krallığı altında, krallığın Fransa ve İspanya tarafından işgal edilmesinden sonra ise “Fueros” adlı yerel yönetim sistemine tabi olarak 19. yüzyılın ortalarına kadar sürmüştür. Fransa tarafındaki topraklar bir lord, İspanya tarafındaki topraklar ise “Fueros düzenlemelerini” belirleyen Bask Milli Meclisini oluşturan yerel yönetimler tarafından yönetilmiştir. Baskların, bu topraklar üzerindeki egemenliği, İspanya burjuvazisi ve yine buna çanak tutan Bask burjuvazisininin merkezi yapıyı güçlendirecek olan ulus devlet oluşturma hamlesi sonucu yaşanan 1873-76 içsavaşını “Fueros” sisteminin devamını isteyen, geleneksel mutlakiyeti savunan Bask

halkının kaybetmesi, merkezileşmeyi isteyen burjuvazinin kazanması üzerine sona ermiştir.

19. yüzyılın sonunda, özerkliğin feshi, bölgenin hızla sanayileşmesi gibi sosyo-ekonomik faktörler zaten muhafaza edilmiş bir kültürü olan Bask ulusunun ulusal bilincinin uyanmasını hızlandırmıştır. Bask milliyetçiliğinin kurucusu kabul edilen Sabino Arana'nın Bask kültürü ve Bask milliyetçiliği üzerine çalışmaları da bu döneme teka-bül eder. Sabino Arana'nın 1895 yılında, Eusko Alderdi Jeltzalea (EAJ) - Milliyetçi Bask Partisini (PNV) kurmasıyla, Bask hareketi siyasi bir kurumda vücut bulmuştur. PNV'nin kurulmasının ardından Milliyetçi Bask basını, Bask Gençlik Hareketi, daha sonra Bask Dil Akademisine dönüşecek olan Bask Araştırmaları Kurumu gibi araçlar oluşturulmuştur. PNV, Bask Milliyetçiliğinin yanısıra anti-kapitalist bir üslup tutturmaya çalışmış ve Bask işçilerinin de desteğini

hedeflemiştir.

1931 yılında İkinci Cumhuriyetin ilanından sonra PNV'nin yoğun çabaları üzerine 1932'de Bask bölge- sinde yapılan referandum %82 özerklik istemiyle sonuç- lanmış, 1936' da İspanya, Bask bölgesinin özerkliğini kabul etmiştir. Bu özerklik, Bask topraklarının bir bölü- münü dışarıda bıraktığı için yurtsever sol olarak adlandırılan bağımsızlıkçı Bask solu, PNV'yi tarihsel bir suç işlemiş olmakla itham eder. Fakat, zaten bu özerklik ha- yata geçmeden Cumhuriyetçiler ile faşistler arasında iç- savaş patlak verir. 1936-39 içsavaşında Bask Ulusal Hareketi, Bask bölgesinin özerkliğini tanıyacağını taah- hüt eden Cumhuriyetçilerin yanında saf tutar. Bask ulusu Franko'nun karşısında yer almanın bedelini can pahasına ödemiştir. Franko'nun kontrolünde olan şehirlerde bin- lerce Bask milliyetçisi ve yurtseveri katledilir. 1937 yı- lında Nazi Ordusu'nun da desteğiyle Bask topraklarına saldıran Franko kanlı katliamlar gerçekleştirmiş, 26 Nisan 1937 günü Nazi savaş uçaklarının bombaladığı Bask ül- kesinin, demokrasininin beşiği olarak çağırılan tarihi Gu-

ernika şehri iki bin kadar sivile mezar olmuştur. Haziranda Bask kuvvetleri direnişi bırakmıştır. Franko'nun Bask topraklarını tamamen kontrol altına almış olması Bask ulusu üzerindeki baskının katbekat artmasına sebep ol- muştur. Bask dili ve kültürü yasaklanmış, direnişçiler ve pek çok sivil katledilmiş, Bask rahipleri dahi zindana atıl- mış ya da sürgün edilmiştir. İçsavaşın sonuna kadar yüz- binden fazla Bask iltica etmek durumunda kalmıştır. 1939 yılında içsavaşın faşistlerin lehine sonuçlanması Bask ulusu için özerklik umudunun tamamen yitirilmesi anla- mına gelmektedir. Özerk Bask yönetimi de Paris'e geç- rek, burada bir sürgün hükümeti kurmuştur.

ETA'nın Kurulması:

İçsavaşın akabinde Bask topraklarında, faşizme direne- bilecek, demokrasi bayrağını yükseltebilecek, Bask ulusal

mücadelesini sırtlanabilecek hiç bir muhalefet odağı kal- mamıştır. Yaklaşık 22 bin Bask milliyetçisi ve yurtseveri Franko'nun emri ile katledilmiş, yine binlercesi Franko'nun faşist partisi Falanj tarafından kurulan savaş mahkemele- rinde mahkum edilmiş, işkence görmüştür. Basklara dair olan her şey yasaklanmıştır. Yalnız PNV, Paris'teki Bask Sürgün Hükümeti üzerinden mücadele yürütmeye çabala- maktadır. Fakat PNV'nin uzun yıllar Paris üzerinden yü- rüttüğü bu mücadelede Bask kültürünü diri tutmak amacını esasa koyan, siyasi alanda ve eylem alanında tamamen pasif kalmayı tercih eden, Bask ulusunun hak alma mücadelesini yükseltmek için "Franco'nun gitmesini, demokrasinin gel- mesini" bekleyen atıl bir pozisyonda kalır. Bu tutuma tepki olarak partiden kopmalar olur ve yeni hareketler filizlen- meye başlar.

Bu hareketlerden biri de 1959 yılında kurulan ve 1962 Mayısında gerçekleştireceği 1. Kongresinde kendisini "Bask Devrimci Ulusal Özgürlük Hareketi" olarak tanımlayacak olan ETA'dır. Tam adı ile "Euskadi Ta Askatasuna" yani "Bask Ülkesi ve Özgürlük"tür.

ETA'nın İdeolojik Hattı, Amacı ve Eylem Tarzı:

ETA, Bask ulusal mücadelesinin zayıfladığı, mücadele- nin bayraktarlığını yapan PNV'nin pasifizm batağına sap- landığı bir anda tarihsel rolünü üstlenir. Bask ulusunun özgürlük mücadelesini yükseltmek için Franko'nun gitme- sini, demokrasinin "yeniden" tesisini bekleme oportüniz- mine "radikal" bir cevap, faşizme sıkılacak olan kurşundur.

ETA, 1962 yılının Mayısında Kuzey Bask'ta topladığı 1. Kongresinde kendisini "Marksist-Leninist ideolojiyi sahip- lenen Bask devrimci ulusal hareketi" olarak tanımlar. Esasa koyduğu amacı "Euskadi"nin bağımsızlığıyla kurulacak Bask devletidir. Bunun yanında Avrupa Federalizmi, insan hakları savunuculuğu, militarizm ve ırkçılık karşıtlığı gibi ilke ve hedefleri vardır. Bu amaçlar ve ilkeler doğrultu- unda silahlı mücadele dahil tüm meşru mücadele biçimleri kullanılacaktır. Dil ulusal inşanın en önemli unsurudur. Bask dili (Euskra) ulusal dil ilan edilir.

1968'e kadar kiteselleşmek, kurumsallaşmak, askeri cepheyi eyleme hazır hale getirmek, yayın faaliyetini dü- zenlemek gibi örgütsel hazırlıkları tamamlar. 1968'de ilk silahlı eylemini gerçekleştirir. 1972'de IRA, El Fetih, Kür- distan Demokrat Partisi gibi diğer ulusal kurtuluş örgütleri- yle dayanışma kararı alır, uluslararası sol örgütlerle ilişki geliştirir.

1973 yılında Franko'nun varisi olacağı tahmin edilen, dönemin başbakanı Luis Carrero Blanco, ETA tarafından öldürülür. Bu eylem örgütün uluslararası alanda tanınma- sını sağlayacak, o tarihe kadar gerçekleştirmiş olduğu en et- kili eylemdir. ETA, tarihinde daha pek çok silahlı ve bombalı eylem gerçekleştirmiştir. Genel olarak merkezi yer- lerde gerçekleştireceği bombalı eylemlerden hemen önce, sivil halka zarar gelmemesi, bölgenin önceden boşaltılması için polise eylem yapılacağını haber verir. Tabii bu durum bir de, polisin eylem yapılacağını ve eylemin yapılacağı yeri bildiği halde, bütün teşkilatı seferber etmesine rağmen ey- lemi önleyememe acizliğine gözler önüne serer.

İspanya Devletinin ETA'yı Tasfiye Çalışmaları:

1975'te Franko'nun ölümünden sonra rejimin yumuşa- ması, reformlarla "Avrupa Demokrasisi"ne geçiş çalışma- ları, yeni anayasa hazırlama süreci Bask topraklarının özerklik statüsünün yeniden tartışılmasına kapı aralamıştır. Özerklik statüsü Bask bölgesinde oylamaya sunulur fakat hiç bir Bask hareketinin kabul edemeyeceği taslak bölge- den onay alamaz. Daha sonra 1979'da Bask Parlamenter Meclisi ile yapılan pazarlıklar sonucu oluşturulan otonomi taslağı bölgede %51 oy ile kabul edilir. Devlet tarafından

kabul ettirmeye çalışılan bu özerklik çağrılarını bazı çevre- lerce; Bask ulusunu bağımsızlık hedefinden alıkoymak, özerkliğe razı etmek ve farklı örgütler tarafından yürütülen Bask ulusal mücadelesi içerisinde ortak hareket edebilme refleksini çürütmek amacıyla ortaya atılmış -ETA'dan zi- yade genel olarak Bask ulusal mücadelesi için- tasfiye po- litikaları olarak yorumlanmaktadır.

Doğrudan ETA'yı hedef alan tasfiye politikaları ise daha kaba ve anti-demokratik uygulamalardır. Aynı zamanda da tanınmış uygulamalardır. 1978'de kurulan demokratik alanda mücadele eden "Herri Batasuna" partisinin, ETA'nın "si- yasi kolu" olduğu iddia edilmiş, parti yasaklanmış, bunun üzerine "Batasuna" ismini almış, bu kez de 2003 yılında ka- patılmıştır. Harcamaları içişleri bakanlığına ayrılan öde- nekten karşılanan GAL isimli kontra örgütlenmeleri yaratılmış, faili meçhullerle, adam kaçırmalarla, tehditlerle hareket sindirilmeye çalışılmıştır. Bu çabaların hiçbirisi ETA'yı bağımsızlık talebinden geri çevirememiştir.

Bask Sorunu'nun ve ETA'nın Bugünkü Durumu:

Bask ulusu, kendi kaderini tayin hakkını elde etmediği sürece meselenin adı "Bask sorunu" olmaya devam ede- cektir. Egemenler, "sorunun çözümlüştüğünü" "Bask ulusu, özerklik statüsüyle yaşamaktan memnun" ifadesiyle açık- lıyorlar. Fakat bu ifade ancak "bağımsızlık da bir hak ola- rak tanındığı takdirde", Bask Ulusunun kendi adına , "özerklik statüsüyle yaşamaktan memnun olduğunu" ifade etmesiyle anlam kazanabilir.

ETA'ya gelince, bugün hareket süresiz ateşkes ilan etmiş, mücadelesini demokratik alanda gerçekleştireceğini duyurmuştur. Hala "bağımsızlık iddiasından" vazgeçmemiş olduğunu dillendirmektedir. Yalnız, bu "iddiayı" eylemlerle ortaya koymadıkça, bu bir "iddiadan" ziyade "talep" ola- rak, kabul edilmeyi epey bekleyecektir.

*ETA, yaşayıp yaşamadığını, bundan sonra yapacağı veya yapmayacağı eylemlerle gösterecektir.

“DÜNYA'YI TAŞIYAN ATLAS YORULDU!”

Açlık, geleceksizlik çoğu zaman bir isyanın **gençleşme** halidir. İnsanların hakları uğrana gösterdiği direnişler, dünyanın en çok tanık olduğu olaydır. Her zaman köleleştirme zihniyetine karşı duranlar, canları pahasına oraklarına sarılan köylüler, çekiçlerini kuşanan işçiler ve kitaplarını siper edinen öğrenciler var olacaktır. Günümüzde de dünya üzerinde dolaşan genel haberlere bakacak olursak yangına teslim olmuş bir İngiltere, öğrenci gençliğin kalesi ilan edilen Şili, kıvılcımı tutuşmuş Almanya, Yunanistan ve daha fazlası ile süreç ilerlemiştir...

İngiltere’de yoksul mahalleler üzerinden başlayan isyan her ne kadar yağmalama haberleriyle özünden uzaklaştırılsa da esas olarak açlığın getirdiği bir gürültüdür ya da bir karın uğultusu. İsyanın kahramanı olan gençler, sürekli çete olarak yansıtılırken, polisler direnişi ilan edildi dünya basınında.

Bizim için önemli olan her şeyden önce kimin haklı olduğudur kuşkusuz. Açlığın sürüklediği yağmacılar mı? Yoksa her zaman bir avuç insanı (yoksul halk) yok sayan egemenlerin silahşorları mı? Hangi tarafın ölümüne yas tutacağız. Yoksulun safında durmak gelenektir zihnimizde. Açlığın olduğu yerde insanların gösterdiği her türlü başkaldırı kutsanması gereken bir

eylemdir. Fakat ne yazık ki insanların davranışlarını, olaylar karşısındaki tutumlarını az da olsa belirleyen burjuva basınının, bulunduğu tarafın çıkarlarına hizmet etmekte kusursuz davranarak daha önce de yaşanan isyanları önemsizleştirdiği gibi bugün bu yaşananları da bir çete işi olarak yansıtması kaçınılmazdı. “İngiltere’de çeteciler, Şili’de azıllı komünistler, Almanya’da kendini bilmezler...” Bu sonu gelmez tanımlamalarla emperyalistlerin hizmetine adanmış basın, devlet yöneticileri, haklı, meşru direnişleri her ne kadar önemsemez gözüксе de olması kaçınılmaz eylemlerin hiçbir zaman sonunu getiremeyecektir.

Şili’de yaşananlar bunların dışında değil bilhassa daha başka (bağımsız olmamak koşuluyla) bir konu altında yine bir militan duruşun simgesidir. Şili hükümetinin eğitim üzerinden uygulamaya çalıştığı politikalara karşılık öğrencilerin başlattığı ve eğitim reformu olarak sundukları

maddelerin onaylanması için başlayan ılımlı geçmesi gereken eylemler yine egemenlerin, demokratik talepler üzerinde ki tahammülsüzlüğü üzerine ateşli bir çatışma ortamı oluşmuştur. Ne teslim olmasını bilen ne de haklarını yedirten öğrenciler çatışmayı tercih etmekte, bir an olsun ikilemde kalmayarak haklarını istediklerini Şili hükümetine göstermişlerdir. Özellikle başta Avrupa ülkeleri olmak üzere eğitim üzerinden devletlerin yürüttüğü politikalara karşı birçok ülkede ciddi boyutlarda tepkiler gelişmiştir. Öğrenci gençliğin radikal eylemlerle de çıkışlarını seyreden egemenler birçok noktada (durumda) geri adım atmamak zorunda kalmış var olan muhalefetin beklentileri yönünde adımlar atmıştır. Fakat muhakkak bir zafere (devrime) ulaşana kadar bu eylemlerin en küçük sorunlar karşısında dahi hayata geçmesi her haksızlığa karşı başkaldırısı ilan edilmesi gerek-

mektedir. Aksi halde sürekli bir kıvılcımın yangına dönüşmesini beklemek gerekebiliyor. Oysa yangına körükle gitmek diye bir şey de var...

Bunlara bir örnek de Almanya’dan verilebilir. Almanya’da hukuksuzluklara karşı zaman zaman alevlenen bir ortamın yaratacağı bir isyan şu günlerde konuşulmakta ve basında geniş yer edinmektedir. Kuşkusuz Al-

manya hükümetinin politikaları devam ederse bir İngiltere, Yunanistan görüntüsü hafızalarımızda tazelenebilir. Adaletin olmadığı yerde adaleti sağlayacak hareketlilik doğar. Bu da isyancıların sokaklarda kuracağı imparatorluklardır. Daha şimdiden basın da İngiltere’deki isyana istinaden "Almanya’da yağma başlayabilir!" başlıklı haber küpürleri dolaşmaktadır. Egemenler ve kuklaları her eylemin her haklı mücadelenin altını boşaltmaya her ne kadar yemin etseler de, gerçekler gün ışığına çıkmak için can atıyor olacaktır.

Bunların yanı sıra daha birçok ülkede de daha başka nedenlerle çeşitli halk hareketleri patlak vermiş yıllardır suskun kalan çılgınlıklar yeryüzünü kuşatmış durumdadır. Dünya üzerinde yaşanan haksızlıklar, köleleştirilen işçiler, geleceksizleştirilen öğrenciler, toprakları ellerinden alınan köylüler her zaman direnişi devrime dönüştürecek güç olacaktır...

Mersin YDG

GÖÇMEN GENÇ

AVRUPA'DA IRKÇI SALDIRILAR ARTIYOR!

Egemen sistem; varlığını sürdürmek, daha fazla kâr elde etmek için çeşitli araçlarla ezilenler üzerindeki hakimiyetini sürdürmek ister. Buna bağlı olarak fiili ırkçı, faşist uygulamaların yanında, toplum üzerindeki ideolojik saldırılarıyla, toplum içinde ırkçılığın gelişmesini sağlar.

Son dönemde Batı Avrupa coğrafyası ülkelerinde (buna İskandinav ülkelerini de ekleyebiliriz) emperyalist-kapitalist krizlerin de etkisiyle faşist saldırılar had safhaya ulaşmıştır. Fakat kapitalizm için ırkçılık, sadece ekonomik kriz dönemlerinde değil bir bütün varlığını sürdürebilmesi için gereklidir. Son dönemde Batı Avrupa coğrafyasında iktidara gelen faşist partilere baktığımızda bunu rahatlıkla görebiliriz:

Batı Avrupa genelinde, AB üyesi 27 ülkeden 16'sında ırkçı-şoven politikalar üreten, göçmenleri açık hedef gösteren partiler parlamentolarda temsil ediliyor. Yine geçen sene, "sosyal demokrasinin kalesi"

olarak bilinen İsveç'te "İsveç Demokratları" isimli ırkçı parti (ayrıca 1988'de kurulan partinin, Neonazi örgütlerle bağlantısı biliniyor), oylarını ikiye katlayarak tarihinde ilk kez meclise girmeyi başardı ve 20 milletvekilini parlamentoya soktu. Bunun yanında Hollanda'da Geert Wilders başkanlığındaki Özgürlük Partisi, geçen sene haziran ayında yapılan seçimlerde oyunu 3 katına çıkarttı. Parti programında, suç işleyen göçmenlerin "toplama kampı" gibi yerlerde ıslah edilmeleri gerektiği ve devletin herkesin etnisitesini kaydetmesi gibi maddeler bulunuyor. Yine birçok ülkede, Neonazi örgütlerle bağlantılı birçok parti oylarını arttırarak parlamentoda temsil ediliyor. Bunun yanında Almanya, Fransa gibi AB'nin söz sahibi ülkelerinde de bu tür saldırılar yoğunluğunu sürdürmekte. Fransa'da son olarak "yabancılara karşı mücadele" adı altında, 2007'den bu yana proje olarak duran sosyal yardım alanlarının "fişlenmesi" uygulaması tekrar gündeme geldi. Yine Fransa'da "çok kültürlülükle savaşın gereği olarak" her yıl 30 bin göçmenin sınırdışı edilmesi kararı alındı.

Yine Avrupa genelinde yapılan araştırmalar, göçmen işsizlik oranının 5 yılda ikiye katlandığını gösteriyor. Bunun yanında sürekli tehdit altında yaşayan göçmenlerden, 2010 yılında 300'den fazlası hayatını kaybetti ve 2009 yılında 50 binden fazlası Avrupa ülkelerinden sınırdışı edildi. Ayrıca bu sene de geçirilen/geliştirilen yeni yasalarla, birçok ülkede göçmenlerin sınırdışı edilmesi kolaylaştırılıyor. Öte yandan birçok Avrupa ülkesinde en ağır ve istenmeyen işlerin yasal ya da kağıtsız olarak göçmen işçilere yaptırılması da olayın başka bir yönüdür.

Özellikle son Norveç örneğinde gördüğümüz gibi,

egemenler tarafından geliştirilen fiili faşist saldırılar da yoğunluk göstermektedir. Görünürde "psikolojik sorunları olan bir gencin" 77 kişiyi katletmesi, aslında sistemin kendi

eliyle besleyip büyüttüğü saldırılardan biridir. Bu tür saldırılarda bulunan kişilerin devlet tarafından "kesinlikle geçmişinde bir göçmenle sorun yaşadığı", "psikolojik sorunları var" tarzı söylemlerle aklanmaya çalışılması bunu açık bir şekilde göstermektedir.

Egemenlerin bu saldırıları çeşitli biçimlerde önümüze çıkılmaktadır. Bunlar kimi zaman fiili saldırı ve yasalarla olurken kimi zaman da kültürel ve ideolojik olarak karşımıza çıkmaktadır. Şüphesiz ki bu saldırılara da egemenlerin verdiği önem büyüktür. Bizim ise bu saldırıları boşa çıkarma ve bu saldırıların teşhirini yapma, ekonomik-demokratik-akademik talepleri sahiplenme ve bir bütün alternatif kültür yaratma ve geliştirme mücadelesini önemsememiz gerekmektedir. Bundan hareketle; kurumlarımızın örgütsel olarak güçlenmeleri, buna bağlı olarak sistem teşhiri ve mücadelemizi güçlendirmede üzerimize düşen görevleri yapmada ve bu mücadeleye kopmaz bağlarla bağlanmada geri durmamalı ve insanlığın daha özgür bir gelecekte yaşama düşünden aldığımız güçle çalışmalarımızı sürdürmeliyiz.

Tuzla'daki İşçi Çalışmalarımızdan...

GELENEKTEN GELECEĞİ KURMAK İÇİN İŞÇİ DİRENİŞLERİNE!

YDG olarak genel örgütsel gerçekliğimiz düşünüldüğünde faaliyet alanlarımızın üniversiteler ve belli oranlarda liseler olmasından kaynaklı yaz sürecimizi daha farklı alanlarda daha verimli geçirmemiz gereklidir. Bu anlamda YDG 5. Konferansında tartıştığımız yaz çalışmalarımızın önemli bir ayağı olan 2. işçi çalışmamızı Tuzla'da gerçekleştirdik. Genel olarak işçi sınıfına olan uzaklığımızın ve işçi direnişlerine olan duyarsızlığımızın giderilmesi için büyük önem taşıyan işçi çalışmalarımızın ikincisini gerçekleştirdik.

Devrimin öncüsü olan işçi sınıfının içinde olmak direnişlerine destek olmak halk gençliğinin önemli bir kısmını kapsayan işçi gençliği örgütlenme perspektifi olan bizim gibi bir gençlik örgütü için işçi çalışmaları; küçük burjuva zaaflarımızdan arınmamız, sınıfa yaklaşmamız açısından önemli bir noktadadır.

Halk gençliğini işçi sınıfıyla buluşturma perspektifiyle yola çıktığımız gelenekselleştirmeyi amaçladığımız işçi çalışmalarımız genel anlamıyla niteliği artan bir seyir izlemektedir. Bu bizim için işçi gençliği örgütlenme amacıyla attığımız önemli bir adımdır.

Tam da bu amaç düşünüldüğünde işçi çalışması yürüttüğümüz Kampana Deri fabrikasından sendikalı oldukları için işten atılan ve direnişe geçen işçilerin önemli bir kısmının genç işçiler olması bizim için çok önemli bir avantajdı. Çalışmaya başladığımız ilk günlerde işçilerle iletişim kurmakta ciddi sıkıntılar yaşadık ancak direnişte olanlar sadece yaşları bizden büyük sorunlarına yabancı olduğumuz, dillerine yabancı olduğumuz işçiler değil 20'li yaşlarında gelecek kaygısı taşıyan, TC'nin askeri olmaktan kurtulmanın yollarını arayan genç işçiler vardı.

Biz ilk etapta onlarla da iletişim kurmakta ciddi sıkıntı yaşadık. Buda bize sadece işçi sınıfından değil genel kitleden ne kadar kopuk olduğumuzu gösterdi. Ancak çalışmanın ilerleyen günlerinde bu sıkıntıyı yine kendi irademiz ve ısrarımızla belli oranlarda aştık. İşçi direnişlerinin bu denli arttığı bir süreçte işçi sınıfından ve esasta kitleden bu denli kopukluğumuz söz konusuysen bu tür çalışmalar yapmamız kendimizi geliştirmemize, kitlenin gelişen gündemlerine rahatça müdahil olmamıza yardımcı olacak ve bize ciddi deneyimler kazandıracaktır.

Tuzla'daki çalışmalarımızdan edindiğimiz deneyimle işçi sınıfının sendikaya, sendikal mücadeleye bakış açısı olması ge-

rekenden çok uzak bir noktada ve elbette ki bu durumu sendikaların sınıf sendikası olmaktan bu denli uzak olmasından bağımsız değerlendiremeyiz. Ancak şunu da gözden kaçırmamak gerekir ki Tekel direnişi çapında 'ses' getiren direnişler olmasa dahi yerelerde birçok direniş başlamış bazısı kazanımla sonuçlanmış bazıları ise halen devam etmektedir.

Bunlardan biriside bizimde işçi çalışmaları süresince içinde olduğumuz yaklaşık 120 gündür süren Kampana Deri işçilerinin direnişiydi.

Kampana direnişinden öğrendiğimiz en önemli sıkıntılardan birisi işçinin sendikal mücadelede kendisini bir özne olarak görmemesi, sendikayı var edenin işçiler olduğunu kavrayamama ve sendikayı işçinin haklarını savunan 'taşeron' bir şirket olarak görmesi meselesi ve mevcut birçok sendikacının ve sendikacının da buna hizmet eden bir pratik içinde olmalarıdır.

İşçilerin örgütleniş süreçlerindeki bazı sendikacıların olumsuz pratikleri de bize öğretti ki işçiler örgütlenirken olabildiğince açık ve objektif olunmalı. Yoksa Kampana direnişinde olduğu gibi 'sadece sendikal olun gerisini sendika halleder' demek işçide sendika hak gaspına karşı mücadele eden 'taşeron' bir şirket algısı yaratıyor. Doğalında bütün bunlar hak alma bilici dahi gelişmemiş işçide sınıf bilincinin gelişmesinde önemli bir engel teşkil ediyor.

Bir diğer önemli nokta ise işçilerin kafasına takılan 'sendika fabrikaya girerse öncü işçiler işten atılır bu durumda bizde işe dönmeyiz' mevzuu; biz de çalışma süresince sendikacının fabrikaya girmesinin daha önemli ve uzun süreli sınıfa hizmet eden bir kazanım olduğunu, bu yanıyla bunun daha olumlu bir sonuç olduğunu vurguladık.

www.partizanarsiv.net

Çalışmadaki bizim için olumluluklardan birisi ise bizzat direnişlere katılmış, sendikal faaliyetin içinde bulunan DDSB'li yoldaşlarla bu çalışmayı örgütlemememiz. Deri-İş'in, Belediye-İş'in süreçlerine dair sendikaların genel durumlarına dair edindiğimiz bilgi ve deneyimlerde bizim için çok önemli. Belediye-İş'le yaptığımız konuşmalar sonucunda belediye işçilerinin sürecine dair önemli bilgiler edindik.

Ülkemizde işçi sınıfının genel bir durumuna baktığımızda; işçiler bu kadar örgütsüzken, taşeronlaştırma bu kadar yaygın iken örgütlü olan işçilerinde sınıf bilinciyle sendikal olmadıkları, olması gereken sendikal mücadeleden uzak olduğunu çok net bir biçimde gördük.

Kadrolu belediye işçileri hangi sendikaya üye olacaklarını tartışırken; üstelik sendika seçerken sendikanın niteliği, sınıf sendikası olup olmaması üzerinden değil; güç üzerinden yani

işyerinde yetki hangi sendikadaysa o sendika seçiliyor. Buna karşı taşeron işçileri ise daha zor çalışma koşullarında; uzun iş saatleri, düşük ücrete, daha yoğun emek sömürüsüne karşı sendikal olacakları günü bekliyor sendikacılara 'bizi ne zaman örgütleyeceksiniz' diye soruyorlar.

Sonuç olarak Kazlıçeşme' den Tuzla' ya devam eden direniş geleneğini yaşatmak için işçilerin yanında değil içinde olmalıyız. Eğer DESA'nın en ucuz ürününün yaklaşık 200 TL olduğunu ve bunun 12 saat çalışan bir deri işçisinin günlük yevmiyesinin kaç katı olduğunu düşünürsek işçinin dilinden konuşmamak gibi işçi direnişlerine duyarsız olmak gibi bir lüksümüz olmadığını daha kolay kavrarız.

Yani gelenekten geleceği kurmak için işçi direnişlerinde işçilerle omuz omuza olmalıyız. Direniş mevzilerini onlarla birlikte kurmalı ve korumalıyız.

Tuzla'daki İşçi Çalışmalarımızdan...

KAMPANA DİRENİŞÇİLERİYLE RÖPORTAJ

Direniş size neler kattı?

Önceden bir direniş bir çadır görsem, bakmadan geçerdim. Şimdi sendikayla tanıştım. Direniş nedir, örgütlülük nedir onu öğrendim. Sendikal olmanın ne demek olduğunu öğrendim. Taşeronun nasıl bir bela olduğunu öğrendim. Hak, hukuk nedir onu öğrendim.

Genç yaşta böyle bir direniş yaşamak nasıl bir duygu?

Bir yönden güzel bir yönden kötü. Akşama kadar burada oturup sıkılıyor. O fabrikaya sendikal olarak girip patronun yüzüne bakmak istiyorum.

Direnişe başlamadan önceki hayatın nasıldı? Şimdi bir şey değişti mi?

Direnişten evden işe işten eve giderdim. Sabah 6'da evden çıkıp akşam 8'de eve dönüyordum. Eve geldiğimde de internetle falan uğraşıyordum. Sosyal hayatım hiç yoktu. Direnişten sonra sosyal yaşamım gelişti. Eylemlere, basın açıklamalarına vs. gidiyoruz. Sürekli insanlarla sohbet ediyoruz.

Direnişteki diğer işçileri ziyaret ediyor musunuz?

Ediyoruz tabii. Ben birkaç yere gittim. Kubatoğlu direnişine gittim mesela. Orada durum daha da kötü. Mesai ücreti bir liraymış. Bir kişi direniyor zaten. Legrand, Berikap, Hava-İş, direnişlerini gezdik. Buralarda sendika da yok, şartları çok daha kötü.

Ziyarete gelenler sizi nasıl etkiledi?

Akşama kadar kimsenin gelmemesi çok kötü olurdu. Güzel bir duygu yalnız olmadığımızı bilmek. Sanayi bölgesindeki diğer arkadaşlar kamyonlarla geçerken desteklediklerini belirtmek için kornaya basıyorlar. Bu birlik duygusunu sen-

dikaya borçlu olduğumuzu düşünüyorum.

Direnişin ilk günü nasıldı?

Biz kendimizi direnişe hazırlamıştık. İşçi arkadaşlarla işten çıkarılmadan sorunu çözebileceğimizi düşünüyorduk, ama umduğumuz gibi olmadı. İlk gün çadır kurduk, fakat henüz olacakları kestiremiyorduk. Bir yandan iyi bir yandan kötü bir durumdu. İşten atılmıştık ama büyük bir savaş başlatmıştık.

Sendika işçilerine ve direnişlerine destek veren ve mücadeleyi yürüten öğrenciler de var. Öğrenci gençliğe söylemek istediğiniz bir şey var mı?

İşçi direnişlerine destek vermeleri mutluluk verici. Özellikle gençlerin bu konuda duyarlı olması sendikalaşma sürecinde çok önemli. Bugün bize arka çıkan genç arkadaşlardan bazıları yarın emekçi olacaklar ve belki de aynı sıkıntıları onlar da yaşayacaklar. Sendikalaşmanın yaygınlaşması gelecekteki neslin de daha rahat yaşam koşullarına ve haklarına sahip olmasına ortam sağlayacak.

Kampana İşçilerinden Şükrü Odabaşı ile Röportaj Nasıl sendikal oldunuz?

Bundan daha önce de çalışmalar oluyordu. İlk başta çok sıcak bakmıyordum. Sonradan çalışmalara dahil oldum. İlk önce bize söylememişlerdi çalışmanın ne olduğunu. Sonra gelip "Sendikal olur musun?" dediler, olduk.

Sendikadan beklentileriniz nedir?

Dışarıda nasıl örgütlüysek içeride de öyle olmalıyız. Birlik olmalı, o duyguyla hareket etmeliyiz. Yoksa patron hep-

mizi teker teker atar. Haklarımızı korumanın yolu, birlikten geçiyor.

Direnışte 130 günü geride bıraktınız ve önemli bir yol kat ettiniz. Bundan sonrası için düşünceleriniz nedir?

Benim açımdan şu anda çok sıkıntı yok. İlk başta kötüydüm. Patron, taşeron, aileme akrabalarımaya yalan-yanlış bir çok şey söylediler. Haliyle olumsuz etkilendim bu durumdan. Direnişin başlarında fabrikaya yeni işçiler getirmişlerdi. Arkadaşlar müdahale etmişlerdi, ben orada yoktum. Akrabalarımaya benim de orada olduğumu söylemişler, müdahalede bulunduğumu... O zaman sıkıntılar yaşamıştım. Ama şu an hiçbir sorun yok. Direnişimde kararlıyım.

Eşiniz direniş konusunda ne düşünüyor?

Arada bir geliyor. Ailemden yana bir sıkıntı yok. Onlar da direnişe geliyorlar. İlk zamanlar sıkıntı çekiyordum. Ama ben bir şeye karar verdiğem sonuna kadar da giderim. Taşeronla benim aram çok iyiydi. Sendika bir toplantıda bana "Safımı seç!" demişti. Ben de safımı seçtim ve direniyorum.

Genç öğrenciler buraya, size destek olmaya geliyorlar. Onlardan bir isteğiniz, beklentiniz var mı?

Aslında özel bir beklentimiz yok. Gelmeniz bile yetiyor. Ama direnişi her yere, herkese duyurmanızı isteriz. Dergilerinizde, gazetelerinizde yazmanızı; arkadaşlarınıza anlatmanızı isteriz.

Başarılar diliyoruz, teşekkür ediyoruz.

İstanbul YDG

Tuzla'daki İşçi Çalışmalarımızdan...

KAMPANA DİRENİŞİNİN ÖĞRETTİKLERİ

YDG olarak ikincisini düzenlediğimiz işçi çalışmalarının önemli bir ayağını Tuzla Deri Sanayi bölgesinde bulunan Kampana işçilerinin direnişlerine yaptığımız ziyaretler oluşturuyordu. İki hafta boyunca iki-üç gün dışında her gün Kampana direnişine gittik, işçilerden öğrendik, işçilerle tartışmalar yürüttük, sohbetler ettik ve işçi sınıfıyla aramızdaki mesafeyi azaltmanın, onları daha çok tanımamızın yollarını aradık.

İşçilere olan yabancılığımızı azalttık

İşçi sınıfıyla aramızdaki kopukluğun fazlalığı bizdeki bir takım eksikliğin ortaya çıkmasını sağladı. Kampana direnişimizin ilk gününden başlayarak bu eksikliklerimizi tartıştık ve çözüm önerileri ürettik. İşçi Sınıfının devrim mücadelesine önderlik edeceği ve bu yoldaki en devrimci sınıf olduğu gerçeğini biliyoruz. Bu gerçeğin farkındalığı, işçi sınıfına olan uzaklığımızla birleşince başlarda olumsuz ve garip sonuçların ortaya çıkmasına neden oldu.

Çalışmaya başlamadan önce kafamızda oluşturduğumuz "proletarya" olgusuyla işçileri ne kadar ayrı bir yere koyduğumuz, onları ne kadar "yücelttiğimizi" fark ettik (bu "yüceltme" kavramı sınıfın gerçekliğinin farkında olmamak ve sınıfı bulunduğu gerçeklikten farklı bir yere koymakla alakalı bir kavram). Bundan kaynaklı ilk günlerde işçilerle konuşamıyorduk bile. "Biz onlara bir şey öğretemeyiz. Çünkü onlar 'proletarya'" düşüncesinin yarattığı özgüven eksikliğini işçilerle yaptığımız ikili-üçlü sohbetlerle aşmaya çalıştık, ciddi bir oranda da aştık. Gün geçtikçe işçilere olan yabancı-

lığımızı azalttık, onlarla daha rahat sohbetler etmeye başladık. Öğrendiğimiz ve deneyimlediğimiz en önemli şeylerden biri "işçileri tanımak, onları anlamak ve onlarla rahat bir şekilde iletişime geçmek" oldu.

Sendikal mücadelenin ve direnişin olumlu/olumsuz yanlarını gördük

Çalışmaya katılan YDG bileşeninin önemli bir kısmının ilk defa bir direnişe gittiğini, işçileri ziyaret ettiğini söyleyebiliriz. Bunun yanı sıra çoğumuz Türkiye'deki sendikal mücadelenin boyutunu ve nasıl bir yerde olduğunu bilmiyordu. Gerek direnişçi işçilerle gerekse de DDSB'li yoldaşlarla yaptığımız sohbetler "sendika" ve "sendikal mücadele" kavramlarının bilincimizde netleşmesini sağladı.

Direnişçi işçilerin 120 güne varan mücadelelerinin kendilerinde yarattığı olumlu/olumsuz etkileri öğrendik. İşçilerin üzerindeki yıpranmışlık üzerine konuştuk ve onlara direnişin önemli bir yerde olduğu ve tüm kararlılıkla devam etmesi gerektiğini anlattık. Bunun sağlanabilmesi için de kendilerini sendikanın bir parçası olarak görmeleri gerektiğinden bahsettik. Çünkü direnişçi işçiler yer yer sendikayı sahiplenmiyorlardı ve direnişi çözecek olanın "kendileri dışındaki sendikanın" olduğuna inanıyorlardı. Mücadelenin kendilerinden ibaret olan kısmının sadece "fabrika önündeki çadırda yürütülen direniş" olduğunu söylüyorlardı. Buna karşılık direngen tutumun çadırdan fabrikaya, sendikaya kadar bütün alanlarda sürmesi gerektiğinden ve direnişin, işçilerin mücadeleyi her alanda sahipleneceği ölçüde başarıya ulaş-

çağından bahsettik. Bazı durumlarda işçilerin yılmınlığa düşmesi, karamsarlığa kapılmaları karşısında sendikal mücadelenin ve direngen tutumun önemi ile ilgili yürüttüğümüz tartışmalar çok olumluydu.

İşçilerden öğrendik, öğrendiklerimizi işçilere aktardık

Direnşe gittiğimiz ilk gün işçilerin “bizi istediğiniz gibi eleştirebilirsiniz, siz yabancı değilsiniz” demesi tüm samimiyetle pratiğe dönüştü. İşçilerin bizi ciddi bir şekilde dinlemesi, bizdeki anlatma isteğini körükledi. Çevre fabrikalardaki işçilerin ve UPS direnişinin öncülüğünü yapan işçilerden birisinin her gün ziyarete gelmesi, çok kapsamlı olmasa da bilgi birikimimizin genişlemesini sağladı. Patronun ne gibi yıldırma politikaları izlediğini ve işçilerin bu politikalara karşı nasıl tavırlar sergilediğini öğrendik. Örneğin işten atılan direnişçi işçilerin yerine patronun fabrikaya yeni işçiler sokmaya çalışması ve işçilerin net bir tavırla bu işçilerin fabrikaya sokulmasına izin vermemesi gibi bizleri heyecanlandıran direniş pratiklerini öğrendik.

İşçi çalışmasından sonra da düzenli olarak gitmeyi düşündüğümüz Kampana direnişi, olumlu/olumsuz birçok şeyi öğretti. İşçilerle aramızda olan olumlu bağı daha somut çalışmalara dönüştürmek hedeflerimizden biri. Oluşan samimi bağı ilerletmek ve direnişlerinin bir parçası olmak için çalışacağız.

Tuzla'daki İşçi Çalışmalarımızdan...

SENDİKAL HAREKET VE İŞÇİ ÇALIŞMALARIMIZDAN NOTLAR...

İşçi sınıfına demokrasi bilinci taşımaları itibarıyla devrim mücadelesinde önemli bir yer tutan sendikaları incelemek işçi hareketindeki düğümleri çözmek açısından da önemlidir. Nitekim ekonomik talepler üzerinden yükselen sendikal mücadelenin yaratacağı güç oranında işçi sınıfı örgütlenecek ve gerçek bir etki yaratabilecektir.

İşçi çalışmamızda da birçok yönünü gözlemleyebildiğimiz işçi sendikaları nitelikleriyle ülkemizdeki diğer sendikaların konumuna da ışık tutmaktadır. Yazımızda tek tek sendikaların durumunu değerlendirmeyeceğiz. Ancak gelişen süreçte ülkemiz sendikal hareketinin genel durumuna değineceğiz.

İşçi-emekçi kesimlerin maruz kaldığı saldırılar düşünüldüğünde var olan hareketin bulunduğu konumun geriliği devrim mücadelesi açısından düşünüldüğünde kritik bir noktayı işaret etmektedir. Sınıf sendikacılığının geliştirilip, yaygınlaştırılması noktasında önemli görevleri olan bizlerin bu saldırıları kavrayabilmemiz çok önemlidir. Halkın tüm kesimlerine yoğun bir şekilde nüfuz eden saldırılardan işçilerin, emekçilerin payına düşense var olan haklarının da elinden alınması olarak karşımıza çıkıyor. Nitekim son süreçte oldukça önemli bir gündem olan kıdem tazminatla-

rının kaldırılması kazanılmış haklara ciddi bir saldırıdır. Giderek yaygınlaştırılan mobbing de bir diğer saldırı biçimidir. Mobbing uygulaması kişide psikolojik veya fiziksel olarak ciddi sağlık sorunlarına yol açmaktadır ve patronların sıkça başvurduğu yıldırma yöntemlerinden biridir. Yine son süreçte giderek yaygınlaştırılan esnek ve güvencesiz çalıştırma yöntemleri sendikaların gündeminde olması gereken saldırılardan.

Ülkemizdeki sendikal harekete baktığımız zaman söyleyeceğimiz şeyler kuşkusuz sendikaların çoğunun sınıftan, sınıf sendikacılığından ne kadar kopuk ve uzak olduklarıdır. Sınıfla hiçbir bağı olmayan yönetimlerin başını çektiği sendikal hareket sistem yanlısı yapısıyla bürokratlaşmıştır ve giderek de sınıfa yabancılaşmaktadır. Ülkemiz sendikal hareketin uzunca bir süredir içinde bulunduğu kriz uzlaşmacı, sarı sendikal, sistem yanlısı bir hatta ilerlemeye devam ederken ilk defa sendikayla tanışan işçilerin işten atıldıklarında kendilerini direniş çadırlarında bulmalarına da tanıklık ediyoruz. Ya da küçük çaplı da olsa grevler, iş bırakmalar, eylemler... Bu kıvırdanmaların lokal düzeyde kalmasının temelini sendikaların mevcut sistem yanlısı nitelikleri oluşturmaktadır. Bu sistem yanlısı yapı

üzerinde yükselen ayaklar yandaş sendikacılık, sendikal rekabet vb. ile bütünleşince ortaya direnişlerde patronla uzlaşan, rant peşinde koşan bir hareket çıkartıyor. Sendikada örgütlenme oranlarına baktığımızda sendikal hareketin içinde olduğu krizin boyutları açığa çıkmaktadır. Örgütlü işçi sayısının giderek azaldığı işçi sendikalarında da kamu alanındaki sendikalarda da sendikal rekabet temelinde ilerleyen 'örgütlenme' çalışmaları esasta örgütsüz, etkisiz bir yapı oluşturmaktadır.

İşçi çalışmamızda sohbet ettiğimiz Kampana işçileri sendikaların mevcut durumundan kaynaklı 'sendika' kavramına güvensizlikle yaklaşıyor. Direnişte sendikanın kendini satabileceği, patronla masaya oturup el sıkışabileceği ihtimallerini aklımdan çıkarmıyor. Hâkim olan sendikal anlayışla yola çıkan işçiler, konu zaferle sonuçlanan birçok direnişe imzasını atan Deri-İş sendikası da olsa temkinli yaklaşıyor. Böylesine ince bir ip üzerinde hareket eden sendikalar içerisinde sınıf sendikacılığı noktasında öne çıkanlar ise bir elin parmağı kadar bile değil. Ancak sınırlı sayıdaki şubelere hitap edebilen sınıf sendikacılığı oldukça geride olmasından kaynaklı da işçilere yeteri kadar nüfuz edememektedir. Koltuk kavgasına tutuşup esas işini unutan sendikacılar da ellerinden geldiği oranda sınıf sendikacılığı anlayışının önünü keserek hareketi iyiden iyiye geriye çekmeye çalışmaktadır.

Sendikalar üzerine düşülmesi gereken bir not da şüphesiz kadın mücadelesinde durdukları geri noktadır. Kadın işçi ve emekçilerin maruz kaldığı çifte sömürünün işyerinde bulunduğu yankı sendikaları öznel politikalar üretmeye zorlamaktadır. Ancak ne var ki bu çifte sömürüye karşı sendikalar ilgisiz halleriyle kadın işçi ve emekçileri örgütlemeye çalışmaktadır! Kısa bir süre önce KESK içerisinde yaşanan taciz olayında gördük ki eril bakış açısı en demokrat(!) görünen sendikalardan olan KESK' te de egemen haldedir.

Sendikal hareket içerisinde düğüm oluşturan bir diğer konuya sendikaların bir türlü birlikte bir güç oluştur(a)masındadır. Küçük bir şube içerisinde bile açığa çıkan ayrılıklar kişisel çıkarlar üzerinden oluşmaktadır. Masaya oturup koltuk paylaşımı içine girenken birlik yapan ama konu sınıfa dair bir saldırı olduğunda herkesin kendi kabuğuna çekildiği bir durumdan bahsediyoruz. Bu eksende Türk-İş'e bağlı on sendikanın oluşturduğu bir-

likteliğe bakalım: İçinde sınıfa olan uzaklığıyla bilinen Tek Gıda-İş' ten diğer sendikalardan sınıf eksenli hareket tarzını sahiplenme konusunda ayrılan Deri-İş'e kadar çeşitli iş kollarında örgütlenen on sendika oluşturuyor bu birliği. Tek Gıda-İş vb. sendikaların bu birliktelik içine girerkenki asıl amacını bir kenara bırakırsak sınıf sendikacılığı anlayışının orada yaratabileceği etki göz ardı edilemez. Bu birlikteliğin de kirli yanlarından arındırılmaya ihtiyacı vardır ancak bu şu an bunun dışında durarak yapılabilecek gibi durmuyor. Geride bıraktığımız bir yıl içerisinde bir çok sendikanın altına imzasını atıp da fiili anlamda hiçbir çalışma yürütmediği birçok merkezi eylem kararı vardır; torba yasa eylemi, 3 Nisan eylemi gibi. Bu eylemler dediğimiz gibi kağıt üzerinde bir birliktelikten öteye çok fazla gidememiştir.

Tüm bunlara ek olarak altını çizmek gerekir ki yukarıda bahsini ettiğimiz mevcut durum içerisinde dahi küçük de olsa, sendika sahiplenme de bir çok direniş, grev, iş bırakma gerçekleşmektedir. Bu hareketlilikler şüphesiz dipten gelen dalganın yüzeyde hissedilmeye başlanmasının örneklerindedir. Son süreçte Burger King işçilerinden Kampana işçilerine, Canbebe işçilerinden PTT işçilerine kadar bir çok direnişe tanıklık ettik. Görünen o ki sürecin sendikaların genel durumuna rağmen olumlu yanları da var.

Sendikaların var olan olumsuzluklarından, bu noktada öne çıkan sendikalardan bahsettik ancak belirtilmesi gereken en önemli nokta sendikaların bozulmuş bu yapılarına karşı bizim duruşumuzun nasıl olacağıdır. Reformist bir yaklaşımla tıpkı sistemi olduğu gibi sendikalara da mı yama yapmaya çalışacağız yoksa işçilere sendikaların mevcut durumunu anlatıp kenara mı çekileceğiz. İkisinin de işe yaramayacağını Kampana Deri işçilerinden net bir biçimde öğrendik. Direnişi ziyaret edip sürekli sendikal bürokrasiyi anlatan ama ona karşı sendikada özneleşip mücadele etmeyi göz ardı edenlerin sınıf hareketine hiçbir yarar sağlamadığı kesindir. Burada bizim duracağımız nokta sendikaların mevcut durumunu eleştirmenin, düzeltmenin onlar içerisinde mücadeleyi güçlendirerek yapıldığı nokta olmalıdır. YDG açısından bu durum şuan bir bütün olarak fiiliyatta buna karşılık gelme bile durum, 'sınıf eksenli hareket etme' olarak nitelendirdiğimiz hareket tarzını hayata geçirmek olarak anlaşılmalıdır.

Tuzla'daki İşçi Çalışmalarımızdan...

GENÇ İŞÇİLER

Cesaret, dinamizm, ataklık, fedakârlık, ısrarcılık, hızlı algılama, hızlı harekete geçme... “genç” kavramı aklımıza geldiğinde ilk olarak sayabileceğimiz şeyler bunlar. Gençlik devrimin en sadık dostlarından biridir. Halk gençliğinin öğrencisi kesimi devrim yolunun en önemli mesafelerini kat eder. Kaybedeceği “çok şey” olmasına rağmen sınıfının şaşalı özelliklerini bırakıp gidebilir. Sınıftan ayrılp işçi sınıfının saflarında yerini alabilir. Öğrenci gençlikle ilgili söyleyeceğimiz çok şey olmasına rağmen işçi gençlikle ilgili pratiksizliğimizden kaynaklı pek bir şey söyleyemiyorduk. Yakın zamanda düzenli olarak yanlarına gidip direnişlerine destek verdiğimiz Kampana işçilerini tanıdıktan sonra bu pratiksizliğimizi bir nebze aştığımızı söyleyebiliriz. İşçi gençliğin durumunu direnen genç Kampana işçileri özelden açıklamaya çalışacağız.

Başta saydığımız özelliklerin çoğu genç Kampana işçilerinde de var. Açmak gerekirse; yüz günü aşkın süredir fabrika kapısının önünde direnen işçilerin direncini büyük ölçüde genç işçiler oluşturuyor. Eksiksiz her gün çadıra gitmeleri, direnişle ilgili irili ufaklı her şeyin içinde olmaları, çadırın neşe kaynağı olmaları vs. gibi direnişin devamlılığının sağlanması için gereken özverinin önemli bir bölümünü genç işçiler sağlıyor.

Kampana işçilerinin direnişine ilk gittiğimizde, işçiler hemen bizi kendilerinden biri gibi saymışlardı. Fakat genç işçilerin bize yaklaşımı ilişkilerimizi ilerletmemiz açısından çok daha sıcaktı. Örgütümüzün ne gibi faaliyetlerde bulunduğunu, ne için mücadele verdiğini, neyi savunduğunu merak edip sorular sordular, bizimle sürekli sohbet ettiler. Genellikle Alevi ve Kürt oldukları için devrimci yapıları ilk defa duymamış olsalar da doğrudan bir ilişki kurulamadığı için devrimcilere yabancı durumdalar. Fakat direnişi ziyaret eden devrimci yapılarla birlikte bu yabancılaşma kendini anlamaya ve sorgulamaya bırakmış durumda. Bir işçinin “Bu direniş olmasaydı muhtemelen sizi gördüğümüzde sizden nefret edecektik, belki de sizi linç etmek isteyecektik. Fakat şimdi bizim için mücadele ettiğinizi gördük.” demesi önemli bir örnekti.

Genç işçilerle çadırın içinde, akşam sohbetlerinde, sürekli devrimciler ve devrim üzerine tartışmalar yaptık -bir

keresinde de çadıra Dersim’de Doğan Güneş’i söylemiştik. Genç işçiler Kazlıçeşme direnişlerinde devrimcilerin ne yaptıklarını anlattı, biz de genel olarak devrimcilerin neler yaptığımızdan bahsettik.

Genç işçilerin direnişe kattıkları olumlu etkilerden ve bizimle olan ilişkilerinden bahsettik. Bir dizi olumsuzluktan da bahsetmek gerekir.

Direnişin uzun zamandır devam etmesi işçileri biraz da olsa yıpratmış durumda. Bu yıpranmışlık genç işçiler tarafından bertaraf edilmeye çalışılsa da (aslında bu durum bütün işçiler için geçerli) esasında kendilerinde daha fazla hissedilir durumda. Direnişin bazı dönemlerinde istenilen etkilerin yaratılamaması (fabrikadaki sendikacı işçileri tam anlamıyla ikna edememeleri, direniş kırıncıları pasifize edememeleri vs.) genç işçiler üzerinde farklı boyutlar kazanıyor. Bunlardan en önemlisi olarak “sorunu kendilerinden çıkarıp başka yerlere yöneltme” durumunu söyleyebiliriz. “Biz elimizden geleni yaptık ama bu kadar oluyor” serzenişinde bulunma aslında kritik ve aşılması zor bir olumsuzluk olarak karşımızda durmakta. Yine yer yer diğer işçileri küçümseme, işçilerin moralini yüksek tutmak yerine onları demoralize etme, kendilerini sendikal mücadelenin bir parçası olarak görememe gibi olumsuzluklar da var. Fakat bu olumsuzlukların sürekli olarak yaşandığını söylersek direnişteki bütün işçilere haksızlık etmiş oluruz.

Saydığımız olumsuzlukların temelini kuşkusuz ki sendikal bilinç ve sınıf mücadelesi noktasındaki eksiklikler oluşturmakta. Bu olumsuzluğu büyük oranda ortadan kaldıracak olan sınıf sendikacılığı anlayışı ve devrimci ideolojidir.

Kampana direnişindeki genç işçilerle konuşup onların pratiklerinden öğrendiklerimizle söyleyebiliriz ki; genç işçiler en devrimci sınıf olan işçi sınıfının en fedakâr ve en atak kesimdirler.

Derya Yoldaşın Sevda'nın Yoldaşları Gerçek Kulacak!

Bir devrimcinin yaşamını anlatmak zordur. Dolu dolu geçen 'canlı' bir yaşamı kağıt sayfalarına işlemeye kalkışmak daha baştan yeterli olamamayı kabullenmektir. Özellikle de mücadelenin değişik süreçlerinde ve farklı alanlarında kavgayı büyütmüş bir yoldaşı tek bir kalemle anlatmak imkansızdır. Derya (Sevda) yoldaş da böyle bir yoldaştı. Partizancılarla iç içe geçen çocukluğu, Komsomolun bağrında gelişen gençliği, zindanlarda olgunlaşan bilinci ve yine şehirlerde, gerillada devam eden mücadelesi... Onlarca tanıklık gerektirir bütün bunları anlatabilmek. Şimdi onu anlatmaya çalışmak aslında içinde bulunduğu süreci anlatmakla benzer bir noktada duruyor. Şehitlerimizi anlamak, biraz da onların yaşadığı politik ve örgütsel süreci anlamakla, bunun için de onların pratiğini açığa çıkarmakla mümkün.

Derya yoldaşla tanışmamız onun Komsomol saflarındaki mücadele yıllarına dayanıyor. Derya henüz 19 yaşındadır fakat önemli sorumlulukların altındadır. Karadeniz'de yürütülen gerilla mücadelesinin, savaşa göre şekillenmenin en çok hissedildiği alanlardandır Komsomol. O yıllarda örgütsel yapısı zayıflamış, gençlik içerisindeki legal-demokratik çalışmalar gerilere düşmüştür. Diğer yandan ise illegalite, gerilla mücadelesine yönelim ve askeri partilerde net bir çizgi hakimdir. Öğrenci gençliğin içerisindeki çalışmalar kadar, semt-işçi gençliği içerisinde de çalışmalar vardır. Kuşkusuz bu süreç birçok hatayı da içinde barındırıyor. Genel olarak gençlik hareketinin geriye düştüğü bir dönemde Komsomol da daralıyor ve birçok ilişkisini yitiriyordu. Diğer yandan ise Komsomolun yönelimi belli bir ayrışmayı beraberinde getiriyor ve gençlik militanlarının hızlı bir gelişim kaydederek ideolojik netliğe

kavuşmasını sağlıyordu. Komsomol militanlarının daha da netleşerek yönünü Partiye ve gerillaya döndüğü bir süreçtir. Cem, Sinan, Aşkın, Nurşen, Mehtap, Cihan, Dilek yoldaşlar gibi gerillada şehit düşen yoldaşların ve daha birçok yoldaşın ilk şekillenişlerinin bu süreçte olduğunu belirtmek abartı olmayacaktır.

Derya yoldaş bu ve sonraki süreçlerde en fazla sorumluluğu olan, onlarca yoldaş üzerinde sayısız emeği olan yoldaşlardan biriydi. Bir yanda mücadeleden kopanların diğer yandan ise engellenenler ve aktarılanların yarattığı örgütsel yetersizlikte ona her geçen gün çok daha fazla görev düşüyordu. Yeni yoldaşların gelişimiyle ilgilenmek, onlarca askeri pratiği örgütlemek, Parti'ye yeni savaşçılar kazandırmak, legal-demokratik çalışmaları kurumsallaştırmaya çalışmak gibi Komsomolun bütününde merkezi görevlerin içerisindeydi. Kuşkusuz yalnız değildir ve o da gücünü örgütten almaktadır. Fakat bütün bu pratikler yoğun bir koşturmacayı, iradeyi ve "gözü karalığı" gerektiriyordu. Özellikle düşman saldırılarının görece daha sık yaşandığı, neredeyse her yıl belli aylarda Komsomolun kapsamlı operasyonlara maruz kaldığı, kısacası ilkeli ve disiplinli çalışma zorunluluğunun kendini bariz olarak hissettirdiği bir gerçeklikte Derya yoldaş şekillenen ve şekillendiren bir yerde duruyordu.

Komsomolun düşmana yöneldiği yerde düşmanın da Komsomola yönelmesi doğaldır. Randevular illegal bir örgütün yaşamında önemli bir yerde durur ve özgün süreçlerde bu çok daha fazla önem kazanır. Derya bu konunun sıkı takipçilerinden biriydi. O şekillendiği örgütsel kültürle her yoldaşın randevular karşısındaki olumsuzluklarını kafasında tutar bunu ideolojik bir sorgulamanın

aracı kıldardı. Yerine getirilmeyen her görevde de aynı yaklaşım vardı.

Derya, yoldaşların eksiklikleri karşısında gerçekten acımasızdı. İradeciliği yer yer sekterizme de kapı aralıyordu fakat sürecin sonunda yoldaşlar yenilenmiş olarak çıktığında, Derya'nın bu zorlayıcılığının gelişimleri üzerindeki katkısını da görüyorlardı. Derya yoldaşın kendi özgün ses tonuyla “niye yoldaş, niye ?..” diye ardı arkası kesilmeyen soruları birçok yoldaşın kulağında çınlardı. Randevular aksamayacak, kesinlikle temiz gelinecek ve gecikilmeyecek... “Trafik vardı, düşünemedim, fark edemedim...” literatürde olmaması gereken şeylerdi. Bu yüzden de kolay kolay kimse bunları mazaret olarak dilendiremez, doğrudan asıl konuşulması gereken noktaya geçirdi. Aksi halde yetersiz her cevapta “niye” sorusu farklı biçimde yeniden tekrarlanır ve asıl cevap alınana kadar da bu durum devam ederdi. Bu ve benzer konularda

Derya'nın yaklaşımı o kadar 'sıkıştırıcı' bir noktadaydı ki birçok yoldaş ondan çekinir hatta onun randevularına “istemeyerek” giderdi. Fakat gerçekte bu durum belli bir şekilleniş oluşana kadardı. Ve herkes bilirdi ki sorgulamalar bittiğinde yüzler güler, sıcak bir sohbet ve paylaşım yoldaşları birbirine daha fazla bağlardı.

Temel belge ve yayınlar, 'Komünist Gençlik', içine girilen pratikler, deneyim aktarımları ve şehit yoldaşların mücadele hayatları teorik-siyasal-örgütsel eğitimin merkezinde bulunuyordu. Kuşkusuz bu her dönem olan ve olması gereken bir görevdi. Ancak örgütsel pratikler konusunda gösterilen disiplinin aynı şekilde eğitim konusunda da sergilenmesiyle ki daha hızlı bir şekilleniş oluşabiliyordu. Süreç birçok amatörlükle birlikte yürüyordu, bunun zararları da yaşanmıyor değildi fakat hedefler net olunca her hata birer eğitim malzemesi işlevi kazanıyordu.

Onun inisiyatifli ve “gözü kara” yanlarına çok yoldaş tanık olmuştur. Bir keresinde illegal yayınlarla parkta gerçekleştirilen bir eğitim sonrasında içinde bulunduğumuz belediye otobüsü merkezi bir yerde durmuştu ve şoför kapıları açmamakta inat ediyordu. Çünkü hali vakti yerinde bir kadının cüzdanı çalınmıştı ve otobüs karakolun önüne çekilecek ve herkese arama yapılacaktı.

İlegal yayınlar dışında Derya'nın çantasında tabancası da vardı. Malzemeler Derya'dan alınmalıydı fakat bu çözüm değildi. Öncelikle otobüstekilerin tepkisi 'örgütlenmek' zorundaydı. Biz şoföre baskı uygular ve bunun çabasını harcarken Derya inisiyatifli eline almıştı bile. Bağıra çağıra şoförün üzerine yürüyor, bir yandan da “işimiz, gücümüz var, bizi alıkoyamazsınız” diyerek kendine destek buluyordu. Şoförün inadına karşın öne atlayıp kapıların düğmesine basmış ve inmemizi sağlamıştı. Korkunç sinirlenmişti (!) ama kendimizden emin olduğumuzda bu durum yerine gülüşmelere ve espirilere bırakmıştı. Diğer yandan işin ciddiyeti de yabana atılır gibi değildi.

Öğrenci gençliğe faşist saldırılar ve baskılar artmış, üniversiteler, içerisinde çevik kuvvetin eksik olmadığı birer kışlaya dönmüştü. Onlarca öğrenci tutuklamalara, işkencelere ve okuldan atmalara maruz kalmıştı. Bütün bu zorlayıcı koşullar içerisinde bu alanda bizim örgütsel

gücümüz de hiç iyi sayılmazdı. Yeni ve deneyimsiz yoldaşlar ağırlıktaydı. Fakat gel de bu durumu Derya yoldaşa anlat!.. İrili ufaklı birçok illegal-askeri pratik kararlaştırılıyordu. Bunların kimisinde başarılı olunuyor kimisinde ise yetersizliklerimiz kendisini gösteriyordu. Derya, şehit düşen yoldaşların anılması, Parti ve Devrim Şehitleri Haftası, 18 Mayıs, Parti'nin kuruluş yıldönümü ya da seçimler dolayısıyla sürekli hedefler koyuyordu yeni militanların önüne. Merkezi bir yerde veya kampuste bombalı/bomba süsü verilmiş pankart, molotof, korsan gösteri, karakol... Sıradan gösterilerin dahi korsan gösteri biçimine büründüğü bir ortamda bazısı koşullarımızı

aşıyordu. Daha doğrusu kaçınılmaz bir biçimde önemli kayıpları içinde barındırıyordu. Ve bu da başarısızlık demekti. Ama Derya'yı ikna etmek mümkün değildi. “Ben anlamam, yapılacak, o kadar!...” Sonuçta yap(a)madıklarımız oldu, 'disiplinsizlik' sergiledik, eleştirildik!.. Fakat sonradan daha iyi fark ettiğimiz gibi iradeciliğin de belli sınırları vardı.

Yıllar sonra Derya'yla bunların sohbetini yapabildik ve onun tepkisi güler “abartıyorsun” demek olmuştu. Şimdi bu yazılanları okusa herhalde yine “Allahsıza bak, hala beni çok sekter ve korkunç biri gibi anlatıyor” der ve gülerdi. Evet anlatılanlarda eleştirelilik vardı ama

başarılarımız ve yetersizliklerimiz kadar sonrası çıkardığımız dersler de kolektifti. Ve asıl anlatılan Derya yoldaş şahsında Komsomolun ideolojik netliği, mücadele ısrarı ve kararlılığıydı.

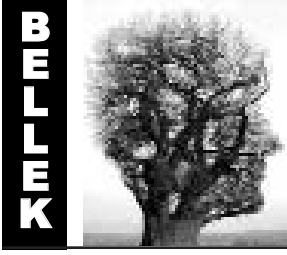
Derya'nın mücadele yaşamında zaman zaman duraksama anları da oldu. Kuşkusuz bunu asıl olarak onunla yan yana mücadele yürütmüş başka yoldaşlar bilirler. Net olan şu ki o vazgeçmedi, Parti'ye bağlı kalarak yeniden doğrulmasını bildi ve adımlarını sıklaştırdı. Derya yoldaşın son tutsaklık süreci mücadele yaşamında ayrı bir öneme sahiptir. Bir yandan yeni görevlerle haşır neşir oldu; birçok yoldaşla yazıştı, tartıştı veya onlarla ilgilendi. Diğer yandan ise tutsaklık koşullarını olabildiğine verimli değerlendirmeye çalışarak okudu, araştırdı, yazdı ve kolektife katkı sundu. Onu bazen Kapital'lere gömülmüş bir vaziyette “ya bu emeğin neden 'değeri' olmazmış ki” diye sanki tılsımlı bir şeyi çözmeye çalışırken ya da halk savaşına, yerel örgütlenme sorununa yoğunlaşarak sayfalarca yazdığı bir halde bulmak mümkündü. Öğrenmenin sınırı yoktu, daha da öğreneceğimiz çok şey vardı. Derya yoldaş öğrenmesini bilenlerdendi ve zindandan daha da aydınlanmış bir biçimde ve daha yoğun bir mücadele isteğiyle çıkmıştı.

Duraksamaksızın yeni görevlerin içine daldı. Yabancı değildi, deneyimsiz de sayılmazdı fakat özgün zorlukları olan bir süreçte ve alanda sorumluluklar üstlenmişti. Ve bu sorumluluklar yaşanan gelişmelerle her

geçen gün daha da artmıştı. Derya yoldaş, İstanbul'da bozguncu girişimin yol açtığı tahribatın giderilmesinde ve alanın toparlanmasında en çok koşturan ve çaba harcayan yoldaşlardan biriydi. Dört bir yana koşturuyor ve yığınla görevin içerisinde en iyisini yapmaya çabalıyordu. Pratik içerisinde gelişmiş ve kendisine, mücadelesini daha üst bir safhada yerine getireceği hedefler belirlemişti.

Bir yandan ise pratik görevlerin yoğunluğunda neredeyse hiç okuyamamaktan yakınıyordu. Zaman uzadıkça pratik koşturmaca darlaşıyor, yığınla sorun ve görev içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Derya yoldaş yaşadığı bu sancılı sürecin sonunda gerillaya katılım talebinde bulunmuş ve artık mücadelesini gerilla alanında sürdürmeye başlamıştı. Ve dört yoldaşıyla birlikte bir şafak vakti şehit düştüğünde geride mücadeleye sunduğu hiç unutulmayacak hizmetleri ve onlarca yoldaş üzerinde hiç yok olmayacak emekleri kaldı.

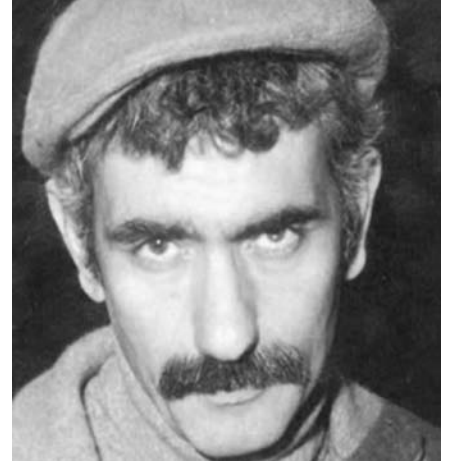
Her ölüm acıdır ve daha yaşanacak çok şey vardır. Yaşam mücadeleyse, zorluklara direnmekse daha yerine getirilecek onlarca görev, aşılabilecek dağlar, varılacak yeni hedefler vardır. Derya yoldaşın da görevleri, aşacağı dağlar ve kuşkusuz varacağı yeni hedefler vardı. Ölüm soğuk yüzüyle belki onun yeni hedeflere ulaşmasını engelledi ama onun ismini; 'Sevda'sını devralacak yoldaşları, sıcacık gülümsemeleriyle bu görevleri onun adına da yerine getirecek, onun adıyla dağları aşacak ve hedeflerini gerçek kılacaklar...

Onu devrimci sanatta pusula kılan salt çektiği birbirinden etkileyici filmler ya da sanatta takındığı muhalif tavır değildir. Esas mesele, elbette ki tüm bunlarla birlikte ve bunlar sayesinde yaşamını oturttuğu rota, bu rota için ortaya koyduğu emek ve her anını bir öncekinden daha fazla devrimcileştirme iradesidir.

DEVRİMCİ SANATIN PUSULASI HEP GÜNEY'İ GÖSTERİYOR!

1 Nisan 1937'de bir işçi ailesinin iki çocuğundan biri olarak Adana'da yaşama merhaba dedi, Güney. Pamuk işçiliğinden gazoz ve simit satıcılığına kadar çeşitli işlerde çalışarak bir çocukluk geçirdi. Hayatına rengini veren bir dolu anın çocukluk yıllarında yaşadığını, çocukluğunun Yılmaz Güney için bir milada tekabül edecek kadar dolu geçtiğini söylemek güç olmaz diye düşünüyoruz. Sine-mayla ilk teması da yine çocukluk yıllarında film dağıtıcılığı yaparak başladı. Edebiyatla ilgilenen ve öyküler yazan Güney, üniversite eğitimini almak üzere Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne kaydoldu. Bu süre içinde usta yönetmen Atıf Yılmaz'la tanıştı. Bu tanışıklık devrimci sanat, yerli sinema ve dünya sineması açısından tam da 'yeni bir başlangıcı', 'taze bir soluğu' ifade edecekti. 1959 yılında yönetmenliğini Atıf Yılmaz'ın yaptığı Bu Vatanın Çocukları ve Alageyik filmlerinin senaryolarını yazan ve oyuncu olarak da bu yapımlarda performans gösteren Yılmaz, Karacaoğlan'ın Karasevdası isimli filmde yönetmen yardımcılığı yaptı. Yeni Ufuklar ve On Üç gibi dergilere öyküler yazan Güney'in edebiyat ve kalemler ilişkisi de hep güçlü oldu. Sanata yaptığı bu güçlü giriş elbette ki egemenlerden dikkatinden kaçmadı. Onüç dergisinde yayımlanan "Üç Bilinmeyenli Eşitsizlik Sistemleri" adlı öyküsünde komünizm propagandası yaptığı gerekçesiyle yargılandı, 1961 yılında 18 ay hapis cezasına ve 8 ay Konya'ya sürgün cezasına

mahkûm oldu.

Hapishaneden çıktıktan sonra da sinemaya ekmek verme çabasına hiç tereddütsüz devam etti. Güney'in yönetmenlik süreci At Avrat Silah isimli filmle başladı. 1968 yılındaysa filmografisinde ilk önemli filmi olan Seyyit Han'ı çeken Güney, filmde Kürdistan topraklarındaki bir sevdâ öyküsünü anlatıyordu. Üslup ve anlatım açısından büyük övgü alan bu filminden sonra Aç Kurtlar ve Bir Çirkin Adam filmlerinin yönetmenliğini yaptı.

Bu süreçte dönemin modası olan 'güzel yüzlü iyi kalpli jön modasına' 'kara, çirkin ve mert bir kahraman' figürüyle kafa tuttu. Bu biçim, yerli sinema açısından bir 'tarz devrimi' yarattı. Bundan sonrası da duraklarına 'Umut', 'Yol', 'Sürü', 'Duvar' gibi eserleri bıraktığı sinema dolu bir yürüyüşü, sürgünleri, hapishaneleri ve işkenceyi ifade etmektedir.

'Yurtdışına çıkmak sadece benim kişisel özgürlüğüm açısından önemli değildir. İnanın sadece bunun için çıkmadım. Türkiye devriminin ilerletilmesi için üzerime düşen bütün görevleri yapacağıma inanın. Bunu zaman ve pratik bizzat canlı hayat içerisinde gösterecek' diyerek İsparta hapishanesinde tutuklu iken Fransa'ya gitti. 9 Eylül günü ise burada fiziksel anlamda aramızdan ayrıldı.

'Hayata seyirci kalmak kötüdür oğlum. Hayatın iyi, uslu bir seyircisi olmaksızın, hayatın içinde, başarısız bir

adam olmak bin kere daha iyidir. Bir boks seyircisi olmaktansa kötü bir boksör olmayı göze almak daha iyidir oğlum.'

Hayata seyirci kalmak ile seyirlik bir hayat yaşamak arasında ki o meşakkatli yol ancak çaba, azim, kararlılık ve ilkesel devrimci bir tarz ile kat edilebilir. Kimi insanlar vardır ki yaşamlarıyla hak ettikleri bir figürleşmenin öznesi olmuşlar ve geniş kitlelerce 'örnek alınma' durumunun hiç tereddütsüz başta gelenleri haline gelmişlerdir. Sanırız ki Yılmaz Güney bu figürler arasında en belirgin olanlardır.

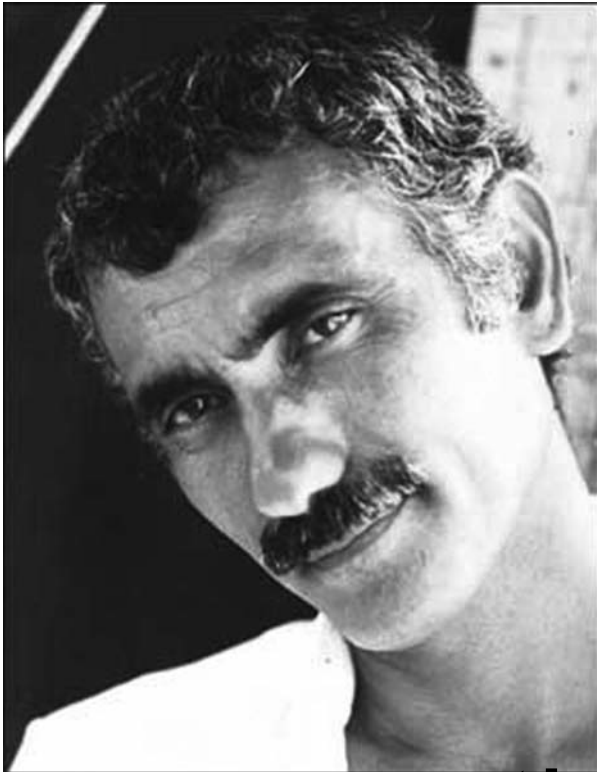
'Devrimci sanatçı tabiatı gereği yenileştirici, değiştirici ve militandır' sözleri Güney'in hayatını kurgulayış biçimini ifade etmek bakımından bir özet niteliği taşımaktadır. Yaşamının büyük bölümünü hapislerde geçiren ve 'suya sabuna dokunmadan çiçekli böcekli film çevirme' modasının her yanı kuşattığı bir süreçte tavrını toplumsal muhalefetin ve devrimci dinamiklerinin yanında olma, kavgaya sanat mevzisinden bir cephe kazandırma biçiminde belirleyen sanatçının yaşamının her zerresinde kavga militanı olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının emek ve demokrasi güçlerinin üzerinden adeta bir silindir gibi geçtiği ve cuntanın estirdiği faşist terörün ev ev, oda oda, kişi kişi, hücre hücre her yanda hissedildiği bir süreçte elbette ki sanat da bu saldırıların hedefleri arasında yer alı-

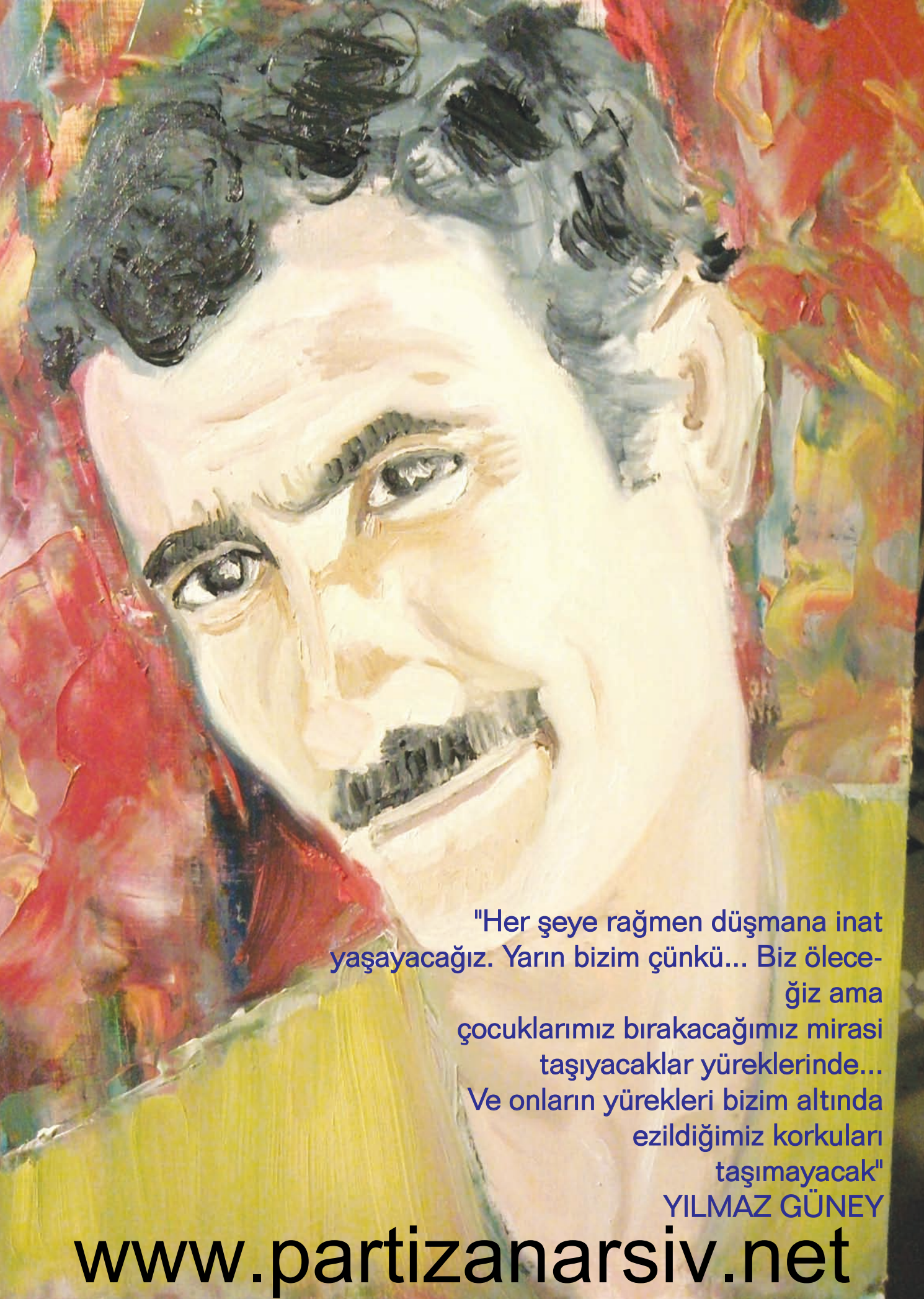
ordu. Süreçle birlikte Güney'in tavrı da keskinleşiyor en net ürünlerini tam da böylesi bir dönemde ortaya koyuyordu. 'Ben sanatsal mücadelemi siyasal mücadeleden, anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleden ayrı görmüyorum' diyen sanatçının, sonradan dünya sineması açısından büyük bir değer ifade edecek olan 'Yol' ve 'Sürü' filmleri baskıya karşı her yandan yükselen çığlıklara ses katan bir karşı koyuş biçimi olarak Güney'in siyasal mücadeleden ayrı görmediği toplumsal mücadelede ki konumlanışını anlamamız açısından önemlidir. Ve yine 1984'te çektiği 'Duvar' filmi cuntanın mahpushanelerdeki icraatlarının ve faşizmin 'ıslah' anlayışının teşhiri açısından çok anlamlıdır. Şu sözleri onun meseleye bakışını kavrayabilmemiz için yeterlidir diye düşünüyoruz; 'Gerçek devrimci bir sanatçı memleketinin politik ve ekonomik durumuyla yakından ilgilidir. Kendini bunun dışında gördüğü an sanatçı niteliğini yitirir.'

Yılmaz Güney, yaşamını devrimcileştirmenin örneği olmayı başaranlardandır. 'Kendimize gerçekçi ve eleştirel bir gözle yaklaşmadan, eksikliklerimiz ve hatalarımız karşısında cesur olmadan bir devrim hareketi yaratamayız' diye ifade edebilecek kadar devrimci bir yaklaşım tarzı tutturan Güney'i devrimci sançtı kılan en belirgin durumun bu bakış açısı olduğunu ifade etmek yanlış olmaz diye düşünüyoruz. Öyle ki; 'halkımı seviyorum. Halkı sevmek içinde bulunduğumuz zor günlerin sorunlarına ciddiyetle eğilmemizi emrediyor. Halkı sevmek tek tek insanların, tanıdıkların, arkadaşların çıkarlarını halkın genel çıkarlarına tabi kılmayı gerektiriyor' sözleriyle de sistemin dayattığı ben merkezci/ bireyci anlayışlara hele ki en moda oldukları süreçte takındığı tavırla katıksız bir cevap olabilmeyi başarmıştır.

'Üşüyorum Üzerimi Komünarların Battaniyesiyle Örtün...'

Lafın özcesi, Güney'in,ilmek ilmek ördüğü yaşamı, hali hazırda sahip olduğu değeri meşru kılmaktadır. Aslında onu devrimci sanatta pusula kılan salt çektiği birbirinden etkileyici filmler ya da sanatta takındığı muhalif tavır değildir. Esas mesele, elbette ki tüm bunlarla birlikte ve bunlar sayesinde yaşamını oturttuğu rota, bu rota için ortaya koyduğu emek ve her anını bir öncekinden daha fazla devrimcileştirme iradesidir. Fiziksel yokluğunun üzerinden geçen uzun zamana rağmen tüketilemeyişiinin sebebini de bu nokta oluşturmaktadır. O, yaşamını, yenilenme, değişme, dönüşme ve üretmenin sürekliliğini sağladığı bir arenaya dönüştürebildiği için hala inatla canlılığını korumaktadır.

"Her Őeye rađmen dűŐmana inat
yaŐayacađız. Yarın bizim unkű... Biz ۆlece-
điz ama
Çocuklarımız bırakacağımız mirasi
taŐıyacaktak yűreklerinde...
Ve onların yűrekleri bizim altında
ezildiđimiz korkuları
taŐımayacak"
YILMAZ GűNEY

www.partizanarsiv.net

"BİR GAZETE KOLEKTİF BİR ÖRGÜTLEYİCİ OLABİLİR Mİ?" (LENİN)

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

ŞAN OLSUN 2. KONGREMİZE!

İSYAN

ŞAN OLSUN 2. KONGREMİZE!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Eğitimin Amerikanlaşmasına hayır!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Bugün düünden daha güçlü,
devrim mücadelesinde kararlıyız!
Zafer bizim olacak,
Kitlelerle kazanacağız!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Faşist, şovenist saldırılara,
özellştirmelere,
paralı eğitime karşı

DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNE OMUZ VER!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Devrimci gençlik hareketi için
BİR ADIM İLERİ!

YİCARETBANE D
BİLİM TUVALARI
İSTİYORUZ!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

SİYASİ TUTUŞAKLAR SERBEST BIRAKILSIN!
ANADİLDE EĞİTİM HAKKI TANINSIN!
SEÇİM BARANI KALDIRILSIN!
ASKERİ-SİVİL OPERASYONLAR SON BULSUN!

NEREDE ZULÜM, BASKI, KATLIAM

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Devrimci gençlik hareketi için önemli bir adım:
YDG 2. Konferansı

PERVALU BARANI
SÖKEMELERİ KALDIRILSIN!
MÜCADELETE!

ŞAN BE. KONFERANSI ME YA DUYE
Cıvamen Demokratın İAD

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Geleceğin için cüreti kuşan, isyan her yana yay!

**Yaşasın 1 Mayıs
Birlik, Dayanışma, Mücadele
Günü**

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Geleceğimizi ve özgürlüğümüzü
kazanmak için bize
tek yol bırakanlara

Be ziman jıyan nabel!

İLANIMIZ

OPRENTİZ DOLU

YDG'NİN ÖNEMİNİN FARKINDA MİSİN?

www.partizanarsiv.net